

MĂRTURIILE UNUI VECHI SOLDAT

CĂTRE CAMARAZII LUI

Anul XIX -1913/1914

de

GEORG von VIEBAHN

General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

BERLIN N. 1914

Societatea Evanghelică Germană
de cărți și tractate

Ackerstrasse 142

CUPRINSUL

TITLUL	CITATUL	CONȚINUTUL
1. Strălucirea soarelui și lumina meteorului	Psalmul 102,25-27	Dragostea omenească și bucuria de pe pământ trec – dragostea și harul lui Isus sunt o comoară nepieritoare.
2. Cine este sărac? Cine este bogat?	2 Corinteni 8,9	Cine crede că va fi fericit prin posesia de bani este înșelat. Numai dragostea lui Isus îl face pe om cu adevărat bogat.
3. Ultimul termen	Luca 19,42	Nu neglija să cauți harul lui Dumnezeu până mai este timpul harului.
4. Unde este o voință, este și o cale	Marcu 8,34-35	Dumnezeu L-a jertfit pe singurul Său Fiu, pentru că a hotărât să-i mântuiască pe păcătoșii vinovați. Ești tu hotărât să te lași mântuit?
5. Banul sau dragostea - care este mai tare?	Cântarea Cântărilor 8,6-7	Nici idolatrii, nici cei lacomi de bani nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.
6. Ai nevoie de putere?	Isaia 40,29	Izvoarele puterii în încercări și ispite, în toate greutățile și pentru orice îndatorire sunt numai în Domnul.
7. 122 000 de mărci și tot nemulțumit	1 Timotei 6,9	Ești tu mulțumit, satisfăcut, adică ai ajuns la pace?
8. De nepierdut! Indestructibil!	Tit 3,7	Sănătatea, fericirea familială, un nume nepătat și reușita în meserie sunt bogății materiale destructibile. Pacea cu Dumnezeu, viața veșnică siguranța harului sunt averi indestructibile.
9. Eliberarea și pacea! Unde se găsesc acestea?	Romani 1,16	Toți robii păcatului sunt chemați să găsească la Isus iertare și eliberare.
10. Umorul și ce se ascunde în spatele lui	Proverbe 14,13	Umorele bun nu înseamnă în nici un caz înțelepciunea vieții, ci o mare înșelătorie a lui satan.
11. Folosește ocazia!	Evrei 4,7	Ocazia ca să fii mântuit pentru totdeauna este astăzi.

12. Himerele vieții	Romani 12,16	Puterea politică, erudiția, gloria războinică, succesul negustoresc nu sunt suficiente ca să aducă o inimă la pace.
13. Nu te teme!	Psalmul 23,4	Pentru copiii lui Dumnezeu scrie de multe sute de ori în Biblie: Nu te teme!
14. Conștiința trezită	Geneza 3,8-10	Conștiința se poate adormi, dar nu omorî; la timpul potrivit ea se trezește dintr-odată.
15. Îl cunoști pe Isus?	Neemia 8,10	Numai siguranța prezenței și a harului Domnului face inima într-adevăr preafericită.
16. Întâmplare sau providența lui Dumnezeu?	Psalmul 40,5	De multe ori nu bănuim cum mâna atotputernică a lui Dumnezeu intervine în viața pământească, în lucrurile mici și mari.
17. O privire aruncată în veșnicie	Filipeni 1,21	Despre pacea și nădejdea care sunt partea adevăraților copii ai lui Dumnezeu.
18. Ultimul cântec	Matei 12,34	Omul firesc nu are nici o nădejde, dar credința pune cântări de nădejde și de pace pe buzele muribunde.
19. Care a fost cel mai mare eveniment al tău?	Ioan 1,12	Cel mai mare eveniment din viața unui om este acesta: să devină un copil al lui Dumnezeu.
20. Ai încheiat socotelile cu Dumnezeu?	Proverbe 28,13	Socoteala dreaptă și exactă între Dumnezeu și păcătosul vinovat are loc fie prin credință și pocăință sub cruce, aici pe pământ, fie în fața tronului de judecată al lui Dumnezeu, în veșnicie.
21. Pesimism – Optimism Ce înseamnă aceste cuvinte moderne?	Proverbe 8,35-36	Dacă într-adevăr vrei să trăiești și să savurezi viața , atunci abandonează-te, crezând, în mâinile lui Isus.
23. Cinema	Tit 2,11	Nu este nevoie să mergi la cinema ca să vezi păcat și realitate și nenorocire. Permite să ți se deschidă ochii! Privește în viața zilnică, învață de aici dragostea și îndurarea!
24. Tainele sufletului	Matei 1,21	Tu nu știi cât de descurajați și de deznădăjduiți sunt mulți oameni, care stau răsând în fața ta.

25. Vindecarea conștiinței	Psalmul 32,5	Restabilirea conștiinței nu are loc după mărturisirea pe patul de moarte a delictelor, ci prin apucarea cu credință a împăcării, pe care Isus a obținut-o pe cruce.
26. Pot pietrele să vorbească?	Ezechiel 30,14-16	Istoria popoarelor, ruinele Egiptului adevăresc în fața ochilor întregii lumi că Dumnezeu Își împlinește Cuvântul; îl împlinește exact și complet.
27. Știi tu ce aduce ceasul următor?	1 Samuel 20,3	Evenimentele zilei și știrile din ziar îi conving pe toți oamenii despre nesiguranța vieții pământești și despre imposibilitatea de a prevedea ceasul următor. De aceea grăbește-te și scapă-ți sufletul!
28. Limbajul lui Dumnezeu către oamenii muritori	1 Corinteni 1,18	Dacă Dumnezeu salvează un om prin intervenția Lui Dumnezeu minunată, din primejdia vieții lui, care pare de neînălțurat, atunci El îl cheamă pe un asemenea om la pocăință. Este grav dacă o astfel de chemare este zadarnică!
29. Prea prețios ca să fie plătit	Marcu 8,36-37	Sufletul nemuritor al unui om este mai prețios decât un diamant mare. Prețul inestimabil pentru sufletul tău l-a plătit Isus pe cruce cu suferința și moartea Lui. Apucă prin credință ceea ce a făcut El pentru tine.
30. Mai face Dumnezeu și astăzi minuni?	Psalmul 68,20	Dumnezeu are căi și mijloace pentru ajutor și salvare, dacă omul este deznădăjduit. Dar după salvarea trăită se pune întrebarea: dacă cel ocrotit în mod minunat Îi dă inima Domnului Isus.
31. Moartea pe drumul vieții moderne	Psalmul 90,12	Lasă să vorbească nenumăratele cazuri mortale subite conștiinței tale. Unde te vei duce tu dacă te apucă moartea?
32. Nu alege blestemul!	Psalmul 109,17	Ce înseamnă înaintea lui Dumnezeu un cuvânt nechibzuit de blestem?
33. Educația plină de har a lui Dumnezeu	1 Timotei 6,9	Răbdarea inepuizabilă, dragostea căutătoare și înțelepciunea educativă a lui Dumnezeu în viața celor care sunt ai Săi.
34. Un jaf îndrăzneț	Ioan 10,10	Despre bunurile neprețuite care sunt răpite poporului nostru prin cinematograful, cărți de proastă calitate și fotografii imorale.

35. În tentaculele unui polip gigantic	Psalmul 124,7	Pentru oamenii care sunt împresurați de puterea păcatului și de constrângerea lui satan, ajutorul trebuie să vină de sus. Dumnezeu i l-a făgăduit aceuia care strigă către Dumnezeu.
36. În camera bolnavului	Ioan 6,47	Viața dumnezeiască prin credință le dă oamenilor putere să fie deplin fericiți chiar și în suferințe și dureri de negrăit.
37. Dispărut	Matei 23,37	În fața ochilor lui Dumnezeu nu există fii și fiice dispăruți. Dumnezeu îl caută și îl iubește pe orice păcătos neîmpăcat.
38. Au existat lacrimi în lacrimi în viața ta?	2 Corinteni 7,10	Există atâta suferință și lacrimi pe pământ! Cât de important este ca dragostea lui Dumnezeu să lumineze în inimi și în case!
39. Ești tu recunoscător?	Psalmul 103,2	Aici se povestește din viața unei sărmâne femei oarbe, bolnave, cât de fericită a fost în realitate prin harul lui Dumnezeu.
40. Ai tu o casă a tatălui?	Efeseni 6,2-3	Despre binecuvântările casei pământești a tatălui și despre suferința care vine peste mulți oameni, pentru că trebuie să ducă lipsă de îngrijirea tatălui și a mamei.
41. Sub semnul reclamei	Tit 2,11	Duhul acestei vremi vrea să șteargă din conștiința reclamei oamenilor că există o veșnicie și o socoteală de dat pentru păcat și vină.
42. Mulți spectatori - dar nici un salvator	Psalmul 49,7-8	Nici un om nu poate fi ajutat prin compasiunea omenească. Abia atunci este ajutat, dacă a găsit la inima lui Isus locul de salvare.
43. Mai există sclavi în Reichul german?	Proverbe 24,11-12	Robia păcatului este la fel de înfricoșătoare ca sclavia groaznică în care se găsesc mulți negri în Congo. Cu toate acestea, oamenii suportă robia păcatului ca și când ar fi inevitabilă și firească.
44. La ce te îndeamnă altcuiva? Lăinduioșare sau la ajutor?	Luca 10, 33 și 37	Dumnezeu ne așează în mijlocul necazului și a nenorocirii vieții ca să învățăm să practicăm mila, să ajutăm și să mângâiem.
45. Totul este clar!	Romani 8,38-39	Ești pregătit să părăsești scena pământească și să începi călătoria pe tărâmul veșniciei?

46. Ce eroare!	Galateni 6,7	Majoritatea oamenilor trăiesc în eroarea că Dumnezeu nu S-ar interesa de grijile și durerile noastre, de căile și păcatele noastre.
47. Ultimul pas	Ioan 5,24	La paturile de boală și de moarte ale creștinilor credincioși vedem că în cazul credinței creștine nu este vorba despre fantezii religioase, ci numai despre realități fericite.
48. Semnalul de incendiu	2 Corinteni 4,6	Crucea de pe Golgota propovăduiește tuturor celor răătăciți și deznădăjduiți: Aici este mântuire și salvare pentru toți.
49. Matei la sfârșit	Matei 28, 18 și 20	Dumnezeu îi conduce adesea pe ai Săi pe căi adânci ca să învețe cu atât mai mult să înțeleagă că Domnul este cu ei cu toată puterea și harul Lui.
50. Cât mai ai de trăit?	Psalmul 90,12	Nu contează ce vârstă înaintată apucă omul, ci contează ca el să treacă prin ușa mântuirii și să găsească viața veșnică la Isus.
51. S-o spun?	Proverbe 28,13	Vino cu vina ta la lumină, cu o mărturisire sinceră, caută harul care este la Hristos și atunci vei fi ajutat.
52. Comutatorul electric	Geneza 1,3	În multe vieți omenești harul a pregătit de mult inima pentru ceasul în care ea Îl va putea recunoaște pe Isus și va putea găsi pacea cu Dumnezeu.
53. Există o corabie sigură?	Psalmul 32,6-7	Eforturile oamenilor de a-și asigura corabia împotriva primejdiei mării nu-și vor atinge niciodată ținta. Dar Dumnezeu a pregătit pentru toți o corabie sigură pentru a traversa marea agitată de furtună a vieții pământești. Această arcă sigură este inima lui Isus.

Nr. 1 STRĂLUCIREA SOARELUI ȘI LUMINA METEORULUI

„Tu ai întemeiat din vechime pământul și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale.
Ele vor pieri, dar Tu vei rămâne; toate se vor învechi ca o haină;
le vei schimba ca pe un veșmânt și se vor schimba;
dar Tu ești Același și anii Tăi nu se vor sfârși.”
(Psalmul 102,25-27)

Când acum aproximativ 150 de ani s-a relatat că au căzut pietre incandescente din cer, mulți savanți și-au bătut joc. Încă în anul 1800, Academia de Științe din Paris a declarat ca inacceptabile toate afirmațiile de genul acesta. Dar curând s-a observat că într-adevăr, din când în când, în diferite locuri au căzut pe pământ pietre înroșite și câteodată pietre mari. Acele afirmații ale Academiei franceze au fost cu atât mai ciudate, cu cât deja și eruditul roman, Plinius, a relatat că în anul 476 înainte de nașterea Domnului a căzut în Tracia o piatră de mărime uriașă. Astăzi știm din nenumărate observații că în univers se mișcă multe asemenea pietre. Acești meteoriți strălucesc de multe ori în culori splendide, lasă în urmă o coadă care luminează viu și rămâne mai mult timp vizibilă pe cerul întunecat al nopții. De multe ori meteoriți se sparg cu o detunătură puternică, iar bucățile, al căror număr uneori ajunge la mai multe mii, cad pe pământ cu o asemenea forță, încât pătrund în el la adâncimi de metri. În timpul mai recent au fost observate mai multe căderi de asemenea pietre, de exemplu, în 09 iulie 1866, în Ungaria, unde a căzut o piatră grea de 280 de kg. Chiar și părțile componente ale meteoriților au fost cercetate chimic; ele constau în cea mai mare parte din fier, dar și din nichel, fosfor, sulf și argilă, chiar cupru și cositor se întâlnesc. Se crede că meteoriții sunt fragmente din stele explodate, care se mișcă în spațiul cosmic. De îndată ce acestea ajung în zona de gravitație a pământului, cad pe el.

Un asemenea meteorit strălucitor, dacă se apropie de pământ într-un zbor luminos, firește că atrage privirile spre el, dar dispare repede pentru a zace nevăgat în seamă undeva, înfipt în sol. Și aceste pietre vorbesc despre puterea și slava lui Dumnezeu. Ele au zburat neîntrerupt mii de ani prin spațiul cosmic, pe traiectorii minunate, ca părți componente ale unui mare corp ceresc. Această stea enormă a explodat atunci dintr-odată, a izbucnit în flăcări și și-a aruncat bucățile uriașe departe una de alta, care au zburat apoi mai departe, de-a lungul a nenumărați ani, pe vechea orbită stelară. Treptat s-au rătăcit în spațiul cosmic nesfârșit; deodată au ajuns în zona pământului; silite de o forță tainică, au trebuit să zboare spre planeta noastră, pentru a-și găsi mormântul în pământ. Ce priveliști se deschid aici în nemărginirea creației și în minunatele opere ale Creatorului, în măreția lui Dumnezeu! Creația vestește prin spațiile universului: „Înainte de a se fi născut munții și înainte de a fi fost formate pământul și lumea, din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu” (Psalmul 90,2).

Aceste pietre, care pentru o clipă atrag ochii oamenilor prin luminatul lor, pentru a se adânci apoi în pământ fără strălucire, seamănă cu oamenii despre care este scris: „Tu îl întorci pe om în țărână și zici: „Întoarceți-vă, fii ai oamenilor!” Pentru că o mie de ani, în ochii Tăi, sunt ca ziua de ieri, care a trecut, și ca o strajă de noapte” (Psalmul 90,3-4). Asemenea oameni, care au atras dintr-odată toți ochii asupra lor prin realizări extraordinare, au fost comparați cu meteori luminoși. Pe drept. De câte ori n-am avut parte să vedem că numele unui artist, al unui inventator, al unui ministru, al unui conducători de oști a fost pe buzele tuturor. Publicul se ocupă în discuții și în ziare cu această personalitate renumită. Dar după câțiva ani meteorul a dispărut. „Omul: zilele lui sunt ca iarba și înflorește ca floarea de pe câmp. Când trece un vânt peste ea, nu mai este și locul pe care-l cuprindea n-o mai cunoaște” (Ps.103,15-16). În timp ce soarele strălucește pe bolta cerească în splendoare neschimbată, acel meteorit n-a fost decât o apariție de o clipă, o înfățișare a vremelniciei măreției omenești și a poleielii omenești.

Tot ce oamenii oferă oamenilor poartă ștampila vremelniceii, chiar și dragostea tatălui și dragostea mamei coboară în mormânt. Prietenii îți sunt luați și duși departe sau li se răcește inima. Tu te gândești la ceea ce a fost, la ceea ce ți-a făcut odinioară inima fericită sau bucuroasă – în amintirea ta acestea sunt ca un meteor luminos care apare pe cerul vieții tale – dar, vai! dispăre atât de repede! Și despre dragostea omenească, despre măreția omenească, despre devotamentul omenească se spune:

Nimic nu-i statornic,
Nimic nu-i durabil,
Oricât de frumos,
Totul trece cândva.

Viața își urmează drumul, fiecare zi aduce alte apariții și schimbări, o pretenție nouă și o muncă nouă. Torentul îndatoririlor zilnice și al evenimentelor abia dacă le lasă oamenilor timp să simtă lipsa celor trecute. Chiar și cei mai nobili și cei mai loiali dacă au fost luați din viață, nu par că lipsesc. „Când trece un vânt peste ea, nu mai este și locul pe care-l cuprindea n-o mai cunoaște”

Dar peste această viață de vremelnicie acționează Dumnezeu veșnic, care S-a revelat în Hristos. Despre El este scris: „Tu ai întemeiat din vechime pământul și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale. Ele vor pieri, dar Tu vei rămâne; toate se vor învechi ca o haină; le vei schimba ca pe un veșmânt și se vor schimba; dar Tu ești Același și anii Tăi nu se vor sfârși.” Lăudat fie Dumnezeu pentru că El ne poartă de grijă cu har neschimbat! Oamenii nu ne pot ajuta, nici măcar cei mai dragi, ei nu pot rămâne cu noi. Noi avem nevoie de ceva mai mult și mai bun decât un meteor care se stinge repede. Noi avem nevoie de Soarele care strălucește constant; **Acesta este – Isus;** El a creat soarele teluric ca pe oglindirea Ființei Sale. **A strălucit în inima ta acest Soare, Isus, Lumina veșnică, singura Lumină a lumii?**

Tu ai nevoie de un Prieten a cărui dragoste nu se răcește, a cărui credincioșie nu se schimbă – așa ceva nu găsești la nici un om, aceasta o găsești numai la Isus, Fiul lui Dumnezeu. El este Cel neschimbat, Cel viu, Cel prezent și Cel atotputernic. Din plinătatea Lui curg lumină și putere cu har înnoit zilnic, în viața celor care și-au deschis inima pentru El. El vrea să te sprijine în furtunile acestei vieți și să te acopere cu scutul lui puternic. El înțelege orice durere a inimi tale atât de deplin, încât te poate mângâia și-ți poate șterge orice lacrimă pe care o verși în tăcere înaintea Lui.

Dar înainte de toate ai nevoie de un Salvator și Împăciuitor care să-ți **vindece definitiv conștiința**, care să-ți **ducă inima cu adevărat la pace**. Nu poți fi ajutat cu puterea omenească și cu dragostea omenească; toate acestea sunt meteori a căror strălucire dispăre brusc și atunci totul este din nou întunecos. O, privește la Acela care a venit din cer, care este dragostea în persoană – **Isus!** El a mers pentru tine pe cruce, a purtat blestemul tău, a suferit pedeapsa ta. El vrea să fie pentru tine tot ceea ce ai tu nevoie, Salvator și împăciuitor, Păstor și Prieten, ba chiar Soarele care luminează pentru tine, pentru a face să strălucească pacea, bucuria și nădejdea și în cele mai întunecate zile ale vieții tale. O, cheamă Numele Lui!

Nr. 2 CINE ESTE SĂRAC? CINE ESTE BOGAT?

„Cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat,
S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți.”
(2 Corinteni 8,9)

Minunat este începutul testamentului în care recent decedatul american, Morgan, unul dintre cei mai bogați bărbați ai pământului, și-a expus ultima dorință. Testamentul începe astfel:

New York, 19 aprilie. Îmi predau sufletul în mâinile Mântuitorului meu, cu deplină încredere că El, care m-a răscumpărat și m-a spălat cu sângele Lui prețios, mă va înfățișa fără cusur înaintea tronului Tatălui meu ceresc; și îi rog fierbinte pe copiii mei, să păstreze și să apere, cu riscul și prețul jertfei personale, învățătura binecuvântată a răscumpărării desăvârșite din păcat, prin sângele lui Isus Hristos, adus o singură dată, și a împăcării prin acest sânge.

Cât de importantă este această mărturisire a unui bărbat care a putut să dispună de mii de milioane, deși adevărata lui comoară a fost harul și pacea lui Dumnezeu; bogăția lui a fost aceasta: să-L cunoască pe Domnul Isus și să-I aparțină Lui. Această moștenirea a dorit să le-o lase, înainte de toate, copiilor lui. Despre un asemenea bărbat se poate spune: el a posedat într-adevăr acei bani mulți pe care Dumnezeu i-a încredințat lui, **dar banii nu l-au posedat pe el.** Din nefericire, de multe ori este invers: banii îi posedă și îi stăpânesc pe oamenii care îi au. Unde este cazul așa, acolo **Mamona este un idol neîndurător.**

Cotidienele berlineze au relatat:

Pe strada Fr., la numărul 6 locuiește retras de 20 de ani un om singuratic, negustorul G. Fr., de aproximativ 60 de ani, într-o cameră de la etajul trei al aripii laterale, pentru care plătește lunar 15 mărci. Seară de seară, la lăsarea întunericului, Fr. iese la comerțul ambulant. El își duce în poziție aplecată lada cu marfă și merge din restaurant în restaurant pentru a oferi cremă și șirete de ghete. Într-o seară când plecase iar la negoț, la ora șapte, puțin după aceea l-a găsit un sergent de stradă, în stare inconștientă, pe trotuar, pe strada Schm. El l-a dus cu o droșcă la cel mai apropiat post de ajutor. Aici, medicul n-a putut decât să constate că omul a murit de stop cardiac. Când au fost căutate actele în buzunarele decedatului, pentru a i se stabili identitatea, au fost găsite treptat, în diferite buzunare, dar în mod deosebit într-un buzunar mare din interiorul vestei, hârtii de valoare de tot felul, însumând rotund 150 000 de mărci.

În același ziar s-a putut citi despre moartea unui pensionar din Flensburg, care a trăit permanent foarte sărăcăcios, umblând în haine zdrențuite și trebuia înmormântat pe cheltuiala administrației pentru săraci. Poliția a găsit în testamentul lui 200 000 de mărci în hârtii de valoare sigure, care trebuiau să revină ca moștenire la două doamne berlineze.

Adevărata cauză pentru mizeria profundă a unei asemenea vieți amărâte de nespus, pe dinăuntru și pe din afară, este aceasta: **marele înșelător, satan, îi amăgește pe acești oameni sărmani, furându-le fericirea pământească, toate bucuriile pământului și mântuirea veșnică, deoarece le prezintă posesia de bani ca singura valoare de râvnit și astfel face ca banii să devină pentru ei idol, domn și stăpân, un tiran feroce.**

Ar putea aceste bogății, adunate cu trudă și în lipsuri, să constituie un înlocuitor pentru dragostea unor oameni devotați? sau pentru bucuriile care fac inima preafericită? sau pentru siguranța purtării de grijă dumnezeiești, care vrea să ne fie toiag în viața pământească? sau pentru nădejdea slavei veșnice? Toate acestea le vinde un asemenea biet om pentru bani numărabili, pentru aurul mort, rece, neîndurător, pentru argintul și hârtia care constituie comoara lui acumulată. Legenda povestește despre vampiri, despre figuri înfricoșătoare, jumătate om, jumătate pasăre, care se năpustesc asupra victimei lor, pentru a-i suga sângele din trupul viu. Tot așa este și Mamona un vampir care îi suga victimei lui sângele propriu al oricărei bucurii. Ce

înșelăciune cumplită, ce joc satanic, în care un asemenea om nefericit jertfește tot ce este și are, unui idol care-i răpește toată nădejdea și bucuria.

Așa că trebuie să știi și să înțelegi bine că asemenea sărmani bogați, care sunt obsedați de banii și de posesiunile lor, nu umblă numai în zdrențe și trăiesc numai în mizerie. Ah, nu, câte un sclav al avariției, câte un idolatru vrednic de milă și lipsit de bucurie al lui Mamona locuiește chiar în vreo casă faimoasă, sau domnește în vreun birou mare, sau stăpânește peste vreo fabrică uriașă. Dar rezultatul este același la toți. **Dragostea moare, bucuria amuțește, nădejdea este îngropată.** Ce înșelător groaznic, neîndurător, viclean este satan! Domnul le strigă oamenilor, avertizând: „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde hoții le sapă și le fură; ci strângeți-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură; căci acolo unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta” (Matei 6,19-21).

Dar cine ar putea afla asemenea întâmplări despre oameni bogați, care din zgârcenie și egoism se fac săraci și nefericiți, fără să se gândească **la Dumnezeu, care a fost nemărginit de bogat și S-a făcut sărac din dragoste dezinteresată pentru noi?** Despre El este scris: „Cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți.” Înțelegi tu acest cuvânt? El vorbește despre Fiul lui Dumnezeu, despre Acela care a fost pe tronul ceresc în slava Tatălui, în fața Căruia se pleacă în adorare mii de mii și zeci de mii de zeci de mii de îngeri. Din strălucirea cerească a maiestății Sale divine El ne-a văzut pe drumul acestei vieți ca păcătoși fără pace, vinovați, îndreptându-ne spre judecata dreaptă a lui Dumnezeu. Viața noastră se grăbea spre prăpastia veșniciei pierzări. Nimeni nu cunoștea vreun izbăvitor, nimeni nu știa vreo restabilire, nimeni nu găsea pace și nădejde. Cei nobili și cei de rând, cei deștepți și cei proști, cei bogați și cei săraci, toți erau fără nădejde. Atunci Fiului lui Dumnezeu I S-a frânt inima față de acest neam de păcătoși pierduți, cândva făcuți după chipul lui Dumnezeu, iar acum dați pradă morții veșnice din cauza păcatului.

Prietene, și tu faci parte dintre aceștia, și conștiința ta îți spune că ești un om vinovat, că păcatul tău stă între tine și Dumnezeu sfânt. Dar Fiul lui Dumnezeu nu Și-a considerat slava divină ca pe un lucru de apucat, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-se asemenea păcătoșilor, S-a smerit pe Sine Însuși și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce (citește Filipeni 2,6-8). Vrei să vezi un sărac? Privește la Fiul lui Dumnezeu, pironit pe lemnul blestemat, lepădat de oameni, părăsit de Dumnezeu. Sufletul lui s-a plâns: „aștept compătimire, dar degeaba; aștept mângâietori, și nu găsesc nici unul” (Psalmul 69,20). Ce suferință, ce sărăcie! Înălțat între cer și pământ, biciuit de oameni, scuipat, încununat cu spini, batjocorit în suferința morții – părăsit de Dumnezeu pentru că vina noastră zăcea pe capul Lui. De dragul nostru a coborât atât de adânc Domnul slavei; ascultă: **ca prin sărăcia Lui noi să devenim bogați. Ai devenit tu bogat? Ai venit sub har?** Tu trebuie să devii bogat aici pe pământ, în: pace, bucurie, putere și nădejde, în adevărata fericire a inimii. Tu trebuie să-L cunoști pe Dumnezeu veșnic, atotputernic ca Tată al tău, care te iubește, care îți ascultă rugăciunile. Trebuie să devii bogat pentru veșnicie: îți este pregătită o moștenire incomensurabilă, un locaș în casa Tatălui. Și cheia spre aceste comori pentru timp și veșnicie? **Crede în Domnul Isus Hristos! Pune vina ta pe capul marelui tău Chezaș și atunci vei vedea și vei afla și vei mărturisi strigând de bucurie: sunt un preafericit copil al lui Dumnezeu, devenit bogat pentru totdeauna!** Atunci poți să apuci cu deplină încredere și cu siguranță plinătatea harului și viața adevărată care curge din rănile de moarte ale lui Isus pentru orice om care crede.

Nr. 3 ULTIMUL TERMEN

„Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi,
lucrurile care sunt pentru pacea ta.
Dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi”
(Luca 19,42)

Domnul P. avea o moșie frumoasă; era înstărit și n-o lua din cale-afară de exact cu îndatoririle de afaceri și îi plăcea comoditatea. Numai să nu fie nici o agitație inutilă; totul va fi făcut la timp! I se reziliase o ipotecă de 30 000 de mărci; până în ziua rambursării avea timp o jumătate de an. O perioadă lungă. Dar ea a trecut și el nu făcuse rost de bani. Cu acest creditor nu era de glumit, aceasta o știa; acela ar fi scos la licitație frumoasa moșie, dacă nu primea punctual înapoi capitalul anulat. În ultima clipă, domnul P. s-a adresat unei bănci. Ea s-a declarat pregătită să plătească imediat 30 000 de mărci, dar cu o condiție: domnul P. trebuia să declare în scris, că dacă până într-un an, într-o anumită zi capitalul n-a fost returnat, atunci banca are dreptul să cumpere frumoasa moșie cu un preț mic, stabilit dinainte. – Un an! Părea un timp așa de lung. Deci afacerea mai avea destul răgaz.

Domnul P. a uitat curând seriozitatea celor semnate. Doar plătea băncii punctual dobânzile – ce era de temut aici? Timpul a zburat. Domnul P. nu s-a mai gândit deloc la termenul fatal. Acesta a trecut. În ziua următoare a primit o scrisoare în care banca declara: Deoarece capitalul nu este returnat, facem uz de dreptul nostru potrivit contractului și considerăm moșia seniorială, R., ca fiind cumpărată de noi cu prețul stabilit.

Ce spaimă! Și era ceva serios cu această înștiințare. Nici o rugămintă n-a ajutat. Termenul a fost ratat. Domnul P. a fost dintr-odată fără adăpost; frumoasa moșie fusese vândută pe un preț de nimic. Ar fi fost timp și ocazii destule să procure banii altfel, dar Domnul P. lăsase timpul să treacă – era prea târziu. După câteva luni a trebuit să părăsească gospodăria.

Poți să-ți imaginezi foarte frumoasa moșia seniorială a domnului P., cu marea ei ogradă, cu câmpiile ei roditoare, cu pajiștile și cu pădurea ei de fag. Firește că era un mare privilegiu să numești a ta o asemenea proprietate. Dar acum ascultă mesajul: Dumnezeu te-a chemat la o moștenire mult mai frumoasă. **Tu trebuie să devii un copil și moștenitor al lui Dumnezeu;** atunci Dumnezeu îți va da pe tărâmul slavei veșnice, în casa cerească a Tatălui, o moștenire despre care este scris: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Corinteni 2,9). Apostolul Petru exclamă bucuros: - „Binecuvântat fie Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după marea Sa îndurare, ne-a născut din nou pentru o speranță vie, prin învierea lui Isus Hristos dintre morți, pentru o moștenire nestricăcioasă și neîntinată și care nu se veștejește, păstrată în ceruri pentru voi, care sunteți păziți prin puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru o mântuire gata să fie descoperită în timpul din urmă” (1 Petru 1,3-5). Această moștenire, această fericire de negrăit și veșnică, această bogăție cerească **nu este o poveste, nu-i o fantezie, ci o realitate.**

Dar acum stai în fața întrebării: **sunt eu un copil al lui Dumnezeu? Sunt eu un moștenitor în casa Tatălui?** Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu, care au fost născuți ... din Dumnezeu” (Ioan 1,12-13). L-ai primit pe Isus în inima ta **ca Domn, Împăciuitor și Stăpân al tău? Crezi în Numele Lui,** în afară de care nu există alt nume dat oamenilor spre mântuire? **Ești născut din Dumnezeu?** Într-adevăr, acestea sunt întrebări serioase, hotărâtoare. Cuvântul lui Dumnezeu și conștiința ta îți dovedesc că vina vieții tale te desparte de Dumnezeul sfânt. Dar Dragostea lui Dumnezeu te cheamă acum, în timpul vieții tale

pământești, la o iertare și o împăcare deplin valabile. **Viața ta pământească este timpul harului, pe care ți-l dă Dumnezeu ca să găsești pace. Timpul expiră.** Aici este fixat un ultim termen pentru orice om; dacă neglijezi acest termen, îți pierzi moștenirea veșnică, trebuie să pleci de acolo fără nădejde. Nici o lacrimă nu repară ce ai pierdut.

Lasă-te instruit concret printr-un exemplu din istorie, ce înseamnă să lași să treacă un termen de grație:

Wilhelm al III-lea, prințul de Orania (1615-1702), în 1688 a devenit rege al Angliei, Scoției și Irlandei. Totuși, în Scoția a fost nevoie de lupte aprige pentru a impune recunoașterea noului domnitor în ținuturile muntoase. Abia când conducătorul insurgenților, lordul Dundee a fost învins și a căzut în luptă, în 1690, a venit Wilhelm al III-lea de hac răscoalei. Cu toate acestea, rezistența a continuat în ascuns. În anul 1691, regele a decis să pună capăt acestei stări de frământare, de conspirație și de împotrivire secretă. Locuitorii scoțieni ai ținuturilor muntoase erau împărțiți în clanuri, adică neamuri care trăiau în districtul lor sub conducerea unui șef și care se considerau înrudiți între ei prin sânge. Aceste clanuri erau purtătorii revoltei. În anul 1691, regele Wilhelm al III-lea a pus să se înștiințeze clanurile că nu vor fi făcute investigații asupra a ceea ce s-a petrecut în trecut, dar regele cerea de acum înainte ca șefii tuturor clanurilor, împreună cu adepții lor, să-i depună jurământul de credință. Ca dată limită a fost desemnată ziua de 31 decembrie 1691. Cine n-a depus până atunci jurământul de credință, va fi executat ca răzvrătit. Acest mesaj regal a fost vestit din timp până în cele mai îndepărtate districte. În pietele principale izolate au fost trimiși funcționari regali pentru a lua în primire jurământul. Unor răzvrătiți de până atunci le-a fost greu să se plece în fața noului rege, pentru că inimile lor erau încă devotate fostei case regale, de Stuart; aceștia și-au amânat cât mai mult posibil depunerea jurământului. Unul dintre ei a decis că el vrea să fie ultimul scoțian care depune jurământul de credință pentru regele Wilhelm al III-lea. El s-a pornit abia în ultima zi. Dar reținut de vremea foarte nefavorabilă, a ajuns prea târziu. Atât el, cât și primul din clanul lui, după el, au fost executați fără milă ca răzvrătiți. El a vrut să se supună, **dar a pierdut ultimul termen în care putea găsi îndurare.**

Cât ne amintește acest eveniment de acei mulți oameni care sunt chemați de harul lui Dumnezeu la o iertare deplină! Ei trebuie să vină la Isus cu vina lor, să-și supună inima și voința Fiului lui Dumnezeu ca Domnului și Mântuitorului lor și să-L omagieze ca pe Stăpânul lor legitim, pentru a-I sluji de acum încolo numai Lui – dar ei amână până este prea târziu.

Dumnezeu L-a dat pe singurul Său Fiul în suferința morții, ca să-i salveze pe păcătoși. În îndelunga Sa răbdare, El le-a dat oamenilor timp – **El i-a îndemnat și i-a chemat de multe ori.** Dar oamenii, pentru care a curs sângele lui Isus pe cruce, vor să trăiască cât mai mult posibil fără să se intereseze de Dumnezeu și de sfânta Lui voie. Ei vor întâi să savureze lumea, ei cred că mai este timp și pe patul de moarte. Ce desconsiderare iresponsabilă, ușuratică a harului lui Dumnezeu și a jertfei prețioase de la Golgota zace într-o asemenea atitudine!

Aproape toți aceștia ajung prea târziu. Unii sunt smulși în veșnicie printr-o moarte fulgerătoare, ceilalți își împietresc inima prin împotrivire. Domnul a plâns odinioară pentru Ierusalim și a spus: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care sunt pentru pacea ta. Dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi”. Ah, această plângere a fost zadarnică și zadarnic este acest cuvânt tânguitor pentru toate acele multe inimi care sunt căutate și chemate deslușit de har, dar care nu vin cu pocăință la Isus.

N-ai fost și tu căutat și chemat de har? N-ai auzit că Fiul lui Dumnezeu a purtat pe cruce pedeapsa pentru tine, păcătosul răzvrătit, ca să-ți deschidă poarta păcii? Doar nu știi când este data limită pentru tine. Dar știi foarte bine că acest termen, și anume, ultima zi a harului, vine pentru mulți oameni mult mai repede decât au crezut. Nu vrei să folosești ziua de azi, ceasul prezent pentru a te grăbi la Isus? El îți oferă un har desăvârșit, El nu Se va mai gândi niciodată la toate nedreptățile și păcatele tale, El va arunca toată vina ta în marea de îndurare. Numai tu să te

pleci cu inima sinceră, ca un om vinovat înaintea Lui și să lași biruită inima ta îndărătnică de către dragostea care a mers pentru tine la moarte de cruce. Nu pierde ultimul termen! **Vino astăzi!**

Nr. 4 UNDE ESTE O VOINȚĂ, ESTE ȘI O CALE

„Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea și să Mă urmeze. Căci oricine va voi să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine și pentru Evanghelie, o va salva.”
(Marcu 8,34-35)

Napoleon I a fost întrebat odată despre cel mai bun sistem de fortificații. El a răspuns: „Nu contează în primul rând fortificațiile, ci flăcării care stau în spatele lor.” Acest bărbat hotărât, cu experiența vieții, știa foarte bine că hotărârea și puterea voinței repurtează victoria peste tot unde este vorba despre luptă. Tot așa este și în marea luptă dintre lumină și întuneric, dintre Isus și satan, care se dă în viața pământească. În vederea acestei lupte, Cuvântul lui Dumnezeu le strigă martorilor lui Isus Hristos: „Tu vei ține în pace deplină pe cel care se sprijină pe Tine, căci se încrede în Tine. Încredeți-vă în DOMNUL pe vecie, căci El, DOMNUL este stânca veacurilor” (Isaia 26,3-4). Și din nou: „Este bine ca inima să fie întărită prin har” (Evrei 13,9).

Marea majoritate a oamenilor intră în viață și nu bănuiesc că aici este vorba despre o luptă crâncenă. Înșelați de lucrurile trecătoare, ei cred că aceasta contează, să câștige în viață un post bun, dacă este posibil o soție bogată, o casă plăcută și să savureze sănătoși aceste lucruri cât mai mult timp posibil. Ce eroare! Trezește-te, tu, care ai crezut așa ceva și ascultă adevărul, privește realitatea: **aici pe pământ este dată lupta pentru viața veșnică sau moartea veșnică.** Lupta se dă pentru mântuire, pace și slavă, pe care numai Isus le poate da și le va da celor care sunt ai Săi, sau se dă pentru slujirea păcatului, puterea întunericului, chinul veșnic, la care satan, stăpânul acestei lumi, îi duce pe ai săi. Întrebarea este: **mântuit sau pierdut? Slava sau osânda? Harul sau judecata?**

Ce mare, ce nemărginit de importantă este această hotărâre – nu poți s-o eviți.

În toate luptele, prima întrebare este: de partea cui lupti? Pământul și viața pământească sunt un câmp de luptă. Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Cel răstignit, Cel înviat, Cel înălțat luptă împotriva lui satan, stăpânul acestei lumi. De partea cui ești? Să nu crezi că este suficient să ai opinii religioase sau creștine, sau nobile. Nici talentul, nici bunăvoința generală nu ajung. Trebuie să treci de partea lui Isus cu o hotărâre totală, limpede. Așa că vreau să-ți spun o vorbă bună pentru decizia vieții tale: „Unde este o voință, este și o cale”. Acesta este un proverb englezesc, o vorbă bună. Unde este o voință adevărată, unde este o hotărâre, o țintă de atins, o faptă de îndeplinit, acolo omul găsește și o cale. Acest proverb vrea să le facă oamenilor curaj pentru a ține stăruitor de ceea ce a fost hotărât, ca nici o piedică, nici o dificultate, nici o amenințare a oamenilor să nu rețină și să nu sperie omul, încât să renunțe la ceea ce a hotărât odată. Proverbul este bun dacă el întărește voința pentru o decizie bună.

Cu toate acestea, istoria furnizează sute de exemple de bărbați cu voință tare, care în toată strădania lor, în toată dăruirea lor sunt zdrobiți prin neplăcerea împrejurărilor.

Unul, însă, a găsit pentru hotărârea sfântă a inimii Sale o cale acolo unde nici un om n-a văzut vreuna: Acesta a fost Dumnezeu! El a fost hotărât să găsească o cale de mântuire și de har pentru oamenii pierduți în păcatul lor. Nimeni n-a putut descoperi o cale pentru așa ceva. Nici virtutea oamenilor, nici sacrificiul, nici lacrimile, nici rugăciunile n-au putut croi un drum peste prăpastia uriașă care-l despărțea de Dumnezeu pe păcătosul vinovat, pentru a găsi o cale de împăcare. Peste această prăpastie nu ajungea nici un pod și nici nu se putea ca vreun om să-l împăce sau să-

I răscumpere pe celălalt – pentru că toți erau vinovați. „Dar nici unul nu poate să răscumpere pe fratele său, nici să dea lui Dumnezeu prețul răscumpărării pentru el însuși. (Răscumpărarea sufletului lui este așa de scumpă, că trebuie să renunțe la ea pentru totdeauna)” (Psalmul 49,7-8). **Dar Dumnezeu** a găsit singura cale pentru a-i împăca pe păcătoși cu Dumnezeu; nu exista alta: El L-a trimis pe singurul Său Fiu, pe Domnul slavei, pe Isus, ca să poarte pentru cei vinovați, ca Chezaș, pedeapsa vinei lor, blestemul păcatului lor. „Desigur, El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui; și noi am socotit că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea era peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Isaia 53,4-6).

Ce cale! Dumnezeu veșnic, Părintele îndurării, L-a văzut pe singurul, pe iubitul Său Fiul, desfătarea inimii Lui, suferind și murind pe cruce ca un om blestemat, sub blestemul vinei noastre. Privește acolo, omule împovărat de vină, și adoră uimit dragostea care a putut să găsească această cale și să pășească pe ea spre mântuirea noastră: **calea harului mântuitor prin sângele Fiului lui Dumnezeu, curs pe crucea de pe Golgota.**

Ce sfântă, ce mare este această voință, ce sfântă, ce mare este această cale a Dumnezeului veșnic, care a vrut cu orice preț să deschidă pentru tine poarta mântuirii și să te ducă pe calea păcii. Dumnezeu ți-a croit drumul și acum nu cere de la tine nimic altceva, decât **o voință sinceră, o hotărâre reală, adevărată.** Această hotărâre a supunerii voinței, Scriptura o numește **credință.** În cazul credinței este vorba despre aceea, ca păcătosul vinovat să se abandoneze în mâinile salvatoare ale lui Isus, cu tot ce este și are, cu vina vieții lui, cu inima și voința lui și cu tot viitorul lui, pentru a se lăsa purtat pe brațele Lui pe calea pe care El a deschis-o spre slavă.

Firește că lumea spune: este imposibil ca în viața practică să poți înfăptui creștinismul Bibliei. Aceasta nu merge nici în birou, nici în atelier, nici în construcții, nici în fabrică, nici în cazarmă, nici pe corabie. Întreabă-i pe fiii acestui veac, bărbat sau femeie; ei îți vor spune: aici este absolut imposibil! Totuși, este valabil și aici: **unde există o voință, există și o cale.** Înțelege corect: voința trebuie să fie la tine, **calea o deschide Dumnezeu!**

Dacă te-ai așteptat cumva că drumul credinței ar fi o cale a comodității, fără greutate, de-a dreptul tihnită și confortabilă, atunci firește că nu trebuie să devii creștin. Domnul, care îi cheamă pe păcătoși ca să găsească la El pace și viața veșnică, spune: „Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea și să Mă urmeze. Căci oricine va voi să-și scape viața (ca s-o savureze în comoditate), o va pierde (pentru totdeauna); dar oricine își va pierde viața pentru Mine și pentru Evanghelie, o va salva. Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?” (Marcu 8,34-37.) Deci depinde de **voința ta** dacă vrei într-adevăr să dai inima ta Aceluia care a suferit și a murit pe cruce pentru tine. Dacă vrei cu hotărâre sfântă să-I dai Domnului inima și viața ta, atunci **El are pentru tine o cale** pe care te va binecuvânta și te va păzi și te va face o binecuvântare pentru alții, o cale pe care El te va purta la ținta slavei veșnice.

Nr. 5 BANUL SAU DRAGOSTEA – CARE ESTE MAI TARE?

„Dragostea este tare ca moartea, ... jarul ei este jar de foc, flăcări ale Domnului.
Apele cele mari nu pot să stingă dragostea și râurile n-ar putea s-o înece”
(Cântarea Cântărilor 8,6-7)

Acum câțiva ani, în „N.-Zeitung”, sub titlul „Banul sau dragostea – care este mai tare?” a fost următoarea informație:

Acum mai bine de 20 de ani, calfa D., al cărui loc natal era în apropiere de Braunsberg, a emigrat în Rusia. Ca mulți germani, a reușit și el să-și facă acolo un cămin confortabil; s-a însurat cu o rusoaică. La început și-a bucurat mama, fratele și sora din când în când cu câte o scrisoare, dar ele au devenit tot mai rare și în cele din urmă au încetat de tot. Zadarnic l-a rugat stăruitor măicuța lui, încărunită între timp, să se mai întoarcă încă o dată la ea, ca să-l mai poată vedea înainte de moartea ei. Dorul bunei bătrâne a devenit din ce în ce mai mare. În cele din urmă, fiul iubit a trecut drept dispărut. Au considerat că devenise o victimă a frământărilor izbucnite în Rusia. Atunci fratele mai tânăr a îndrăznit să facă o ultimă încercare. El i-a scris „rusului” că sora lor, care a ajuns la o bunăstare mare prin căsătoria cu un domn în vârstă, a murit fără să aibă copii și ambii frați au devenit moștenitorii unei averi impunătoare, pentru a cărei reglementare și luare în primire el trebuie să vină în Germania cât mai curând posibil. Aceasta a fost de folos. După nici două săptămâni, „dispărutul” a apărut la orizont, spre mângâierea bătrânei lui măicuțe, dar el a făcut o mutră de-a dreptul încruntată când a aflat că sora lui, nu numai că este săracă, dar nici măcar nu se gândește la moarte. Perspectiva unei moșteniri a făcut ceea ce rugămintile mamei n-au putut să obțină.

Această istorioară este fără îndoială adevărată – ea corespunde cu ceea ce găsim în viață și în inima omului. Dar titlul a fost greșit. Deasupra acestei întâmplări trebuie să scriem: **Nerecunoștința inimii egoiste a omului.** Că lăcomia de bani din omul egoist și nerecunoscător sufocă dragostea firească, cea care ar trebui să-i lege pe copii de părinții lor și pe frați și surori între ei, despre aceasta vorbesc multe procese între frați și surori, pentru împărțirea moștenirii și despre aceasta vorbesc multe certuri amare în familii. Acum câțiva vreme am citit următoarea notiță:

O scenă sângeroasă de familie a avut loc ieri în B. (Rheinhessen), în casa agricultorului R. În cearta pentru o moștenire, acesta l-a împușcat pe tatăl lui în piept și în cap, pe cumnatul lui în piept și în gât și a tras mai multe focuri în sora lui, care au dat toate greș. După aceea, R. s-a baricadat în camera lui și s-a apărat acolo împotriva jandarmilor care voiau să-l aresteze; abia după o rezistență violentă a putut fi legat. Tatăl și cumnatul lui trăgeau să moară.

Da, iată de ce este în stare inima omului! De câte ori nu constituie banul motivul pentru fapte rușinoase! Câți fii nu și-au furat sau înșelat părinții, tații au delapidat averea copiilor lor, un prieten l-a înșelat pe celălalt. **Satan** a folosit în toate aceste cazuri banul, pentru a orbi ochii și a amuți conștiința. De aceea cred așa de mulți că banul este o super-putere pe pământ, de aceea spun oamenii că cheia de aur deschide orice ușă, pe care altfel n-o poate deschide nimeni. - Știm că fortărețe au fost predate prin mită dușmanului, care n-a fost capabil de nici un atac pentru a le cuceri. Știm din zilele noastre despre procese de înaltă trădare, în care a ieșit la lumină că secrete importante ale apărării naționale au fost trădate pentru bani dușmanilor patriei noastre. Oare unii martori fără scrupule nu comit de multe ori sperjur pentru câteva mărci, pentru a-l scăpa de judecată, cu minciuna, pe vreun vinovat. Să ne gândim la comerțul îngrozitor cu fete, care se face aproape în toate țările, prin care fetele, care nu bănuiesc nimic rău, sunt ademenite în orașe străine prin iluzii și apoi, dintr-odată, sunt livrate păcatului și rușinii, stricăciunii în trup și suflet, pentru că un om rafinat, fără scrupule, vrea să câștige bani de pe urma acestor victime. Oare n-a umblat Iuda, vânzătorul, trei ani sub lumina soarelui dragostei lui Isus? Cu toate acestea, în

inima lui a crescut lăcomia de bani; el L-a vândut cu 30 de arginți pe Fiul lui Dumnezeu, care l-a căutat cu har minunat pentru că a vrut să-l salveze.

Într-adevăr, este limpede de recunoscut ce primejdie uriașă zace **în lăcomia de bani** pentru orice om. De aceea este așa de periculoasă, pentru că ea își exercită dominația cu totul în ascuns. De aceea a spus Domnul Isus: „Copii, cât de greu este pentru cei care se încred în bogății să intre în Împărăția lui Dumnezeu! Mai ușor este să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu.” Când ucenicii Lui s-au mirat peste măsură și au vorbit între ei: „Cine poate atunci să fie mântuit?”, Domnul i-a privit și a spus: „Lucrul acesta este cu neputință la oameni, dar nu la Dumnezeu; pentru că toate sunt cu putință la Dumnezeu” (Marcu 10,23-27). Deci înțelege: dacă atotputernicia și harul lui Dumnezeu reușesc să-l elibereze pe un om din lațurile lăcomiei de bani, atunci s-a petrecut o minune cu totul deosebită.

Prietene, oricine ai fi, teme-te de aceste lațuri puternice ale năzuinței după bani! Păzește-ți inima cu toată silința de această putere satanică! Cuvântul lui Dumnezeu avertizează: „Păzește-ți inima mai mult decât orice este de păzit, căci din ea ies izvoarele vieții.” (Proverbe 23,4). Ce sărac este un om pentru care banul a devenit domn și stăpân! El îi fură bucuria, este idolul lui, în care nădăjduiește și pentru care tremură. Într-adevăr, un idol crud, care îi pregătește omului pe pământ nenumărate griji și nevoi și îi închide pentru veșnicie calea spre cer. Este scris: „Nici idolatrii, nici lacomii de bani (avarii) nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6,9-10). Cete de oameni, care și-au închis inima față de Domnul Isus și de harul mântuitor, se vor tângui în veșnicul foc al iadului din cauza lăcomiei de bani și a încrederii lor în bani.

Acum vei gândi: deci, într-adevăr, banul este mai tare decât dragostea! Dumnezeu fie laudat că nu este așa! Nu trebuie să te gândești decât la dragostea mamei tale, cum a stat nopti întregi la patul tău de boală, ca să nu-ți lipsească nimic, și atunci vei ști imediat că asemenea devotament și abnegație nu le poți cumpăra cu bani. Dumnezeu fie laudat că există dragoste incoruptibilă între mireasă și mire, între soț și soție, între prieteni. Da, există o dragoste pentru împărat, popor și patrie, care jertfește cu bucurie averea, sângele și viața. Dar există ceva mai înalt, mai mare: Isus a venit pe pământ; în marea Lui dragoste El S-a jertfit pe cruce pentru vina noastră, a plătit cu sângele Lui prețul de răscumpărare pentru eliberarea noastră, l-a biruit pe vrăjmașul puternic și a deschis porțile închisorii în care eram prizonieri. El a venit „să vestească eliberare celor captivi și deschidere a închisorii celor încătușați” (Isaia 61,1). Dragostea lui Isus este mai tare, mai victorioasă decât puterea banului, ba chiar mai tare decât puterea morții. Nu există forță care să depășească această putere a dragostei mântuitoare. Astfel El, Cel răstignit și înviat, stă în fața oamenilor care sunt legați cu o mie de lanțuri și de fire ale lăcomiei și ale poftii păcatului și întinde spre ei mâinile Lui străpunse. Pe acești oameni, ale căror păcate L-au dus pe cruce, El îi iubește cu o dragoste dumnezeiască.

Imaginează-ți că în fața ochilor tăi sunt întinse toate comorile pământului, toată strălucirea aurului trecător, iar tu ai putea să le iei în stăpânire. Totuși, de îndată ce moartea bate la ușă, trebuie să părăsești totul. De partea cealaltă stă Isus, Cel răstignit și înviat; El vrea să te ia pe brațele Lui de har, pentru a te purta prin viață și prin moarte la slava veșnică, la o cunună cerească. **Ce alegi tu?** Oriunde este un păcătos care se lasă în mâinile străpunse ale Mântuitorului, crezând, acela află și are parte să vadă că dragostea lui Isus este puternică și devotată de negrăit, tare ca moarea, care nu dă drumul prăzii. „Jarul ei este jar de foc, flăcări ale Domnului. Apele cele mari nu pot să stingă dragostea și râurile n-ar putea s-o înece”. Ferice de omul care își încredințează viața acestei dragoste! Acest minunat Prieten și Mântuitor ne iubește mai presus de toată necredincioșia și răceala inimii noastre, ține tare, poartă până la capăt, păzește, tămăduiește, îngrijește, binecuvântează până îi duce pe mântuiții Săi la ținta slavei veșnice.

Nr. 6 AI NEVOIE DE PUTERE?

„El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui care nu mai este în stare de nimic.” (Isaia 40,29)

Trăim într-o perioadă a consumului de energie, a aburului și a electricității; locomobila și motorul nu ajung; avem nevoie de energie spirituală al cărei izvor nu este în tainele creației, ci în **Dumnezeu Însuși**. El spune oamenilor care au nevoie de putere: „El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui care nu mai este în stare de nimic. Flăcări obosesc și sunt storși de putere, chiar tinerii se clatină și cad; dar cei care se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obosesc, umblă și nu sunt extenuați” (Isaia 40, 29-31).

Adevărul textual al acestei făgăduințe l-au experimentat deja mulți soldați în coloana de marș, când au simțit că puterea lor era pe sfârșite într-o zi fierbinte; ei l-au rugat pe Dumnezeu pentru putere, ca să nu se prăbușească, și El le-a dat-o.

Majoritatea oamenilor caută în ei înșiși puterea de care au nevoie în viața zilnică, unul în energia trupului și a mușchilor lui, în sănătatea lui, altul în puterea voinței lui și în caracterul lui. Dar viața ne arată pretutindeni că aceasta nu ajunge. Nenumărați oameni care au intrat în viață bucuroși de muncă, și-au consumat energia înainte de timp. Au dat faliment cu propria lor putere. Oare nu auzim din toate părțile cuvintele: „nervos”, „nervi surescitiți”, „nervozitate”, „insuficiență cardiacă”? Aceste cuvinte cuprind multă suferință și speranțe spulberate. Câte femei bolnave și câți bărbați bolnavi, îmbătrâniți, câte fețe descurajate, câți ochi triști, deznădăjduiți! Pe majoritatea oamenilor nu-i mistuie în nici un caz numai **munca grea și nevoia**, ci mult mai mulți sunt aceia care sunt nenorociți prin lipsa lor de pace, prin aceea că sunt despărțiți de izvorul de energie, **de Dumnezeu**. Despărțiți prin ce? **Prin înstrăinarea de Dumnezeu, prin păcat și vină!** Viața fără Dumnezeu și păcatul în miile lui de forme aduc această presiune, această neliniște, această lipsă de putere, această neputință, această descurajare în inimile oamenilor. Pentru a birui aceste primejdii și forțe distrugătoare este nevoie de alte puteri decât forța mușchilor și sănătate, și altele decât electricitatea și puterea motorului. Aici este nevoie de **puterile harului și de puterile divine**. Dacă vrei să le câștigi ca să treci victorios prin viață, atunci lasă-ți inima să-L îmbrățișeze prin credință pe Acela **care dă toată puterea** de care are nevoie un om pentru viața pământească. Este **Isus, Fiul lui Dumnezeu**, Cel răstignit, Cel înviat. Tot El este Acela care a creat cerul și pământul și a pus în creație toate acele energii tainice pe care oamenii le descoperă, le admiră și le folosesc. **Ah, de L-ar recunoaște în lucrări, pe Creator!** Pavel mărturisește despre El: – „Căci Dumnezeu care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric”, a strălucit în inimile noastre, ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Corinteni 4,6). Prin suferința și moartea Sa pe cruce, Isus a deschis calea spre împăcare, spre pace, pentru a primi harul salvator și viața veșnică și prin acestea putere din Dumnezeu. Acum există pentru toți oamenii o cale pentru a primi puterea Lui dumnezeiască, salvatoare, biruitoare; această cale este rugăciunea credinței.

Ești uimit dacă astăzi intri în una dintre acela fabrici mari, în care curentul electric își varsă lumina vie prin sute de becuri în toate încăperile unde sunt acționate roți, ciocane, ace, zi și noapte în muncă neîntreruptă. Dar tu știi că în clipa în care ar fi tăiate cablurile prin care curge energia electrică, totul ar fi întunecos, mut și mort. Deci înțelege: dacă vrei să vezi că în viața ta este eficace puterea divină a dragostei, a păcii, a bucuriei, a binecuvântării, a reușitei, a speranței, trebuie făcută o **legătură** între tine și Dumnezeul veșnic, în care este izvorul întregii puteri. Abia atunci poate avea loc un aflus din sursele de energie ale lui Dumnezeu.

Omul firească, care trece prin viață fără Dumnezeu, fără credință, fără rugăciune – n-are nici o legătură cu Dumnezeul sfânt. El trece prin viață în gândurile inimii lui, după propriile lui dorințe

și poftă. El este în întuneric ca un orb, fără putere, incapabil să facă voia lui Dumnezeu și rece ca un mort față de dragostea lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Și voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării. Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre păcătoase, făcând lucrurile voite și gândite de firea păcătoasă și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți” (Efeseni 2,1-3). Omul despărțit de Dumnezeu dorește să uite de veșnicie. Dacă el crede, propriu-zis, în existența unui Dumnezeu sfânt, atunci și-L imaginează la distanță mare, prea mare, prea departe ca să Se intereseze de el, ca să ia cunoștință de păcatele și de nevoile lui. El nu are nici un salvator, ajutor, mângâietor în greutate, nevoi și dezamăgiri și în fața acuzațiilor conștiinței lui. Astfel este purtat pe aripile timpului, spre veșnicie.

Dar ce transformare, dacă un asemenea om ajunge prin puterea harului în legătură cu Dumnezeul veșnic, cu Izvorul întregii puteri, întregii lumini, întregii dragoste! Lasă-te condus la patul de boală al unui muncitor care este complet paralizat, încât nu poate fi culcat de pe o parte pe cealaltă decât cu ajutorul soției lui. De fiecare dată când se întâmplă aceasta, omul crud înjură și ocărăște în durerile lui mari. Soția lui trebuie să-l hrănească și să-l spele, să-i facă totul. Această stare durează de doi ani, doi ani de sărăcie și nevoie. În acești doi ani n-a ieșit niciodată un cuvânt nerăbdător de pe buzele soției, dar, ce-i drept, din inima ei a ieșit multă rugăciune fierbinte, ca soțul ei să se întoarcă la Isus și să găsească pace. **În sfârșit, dragostea a triumfat!** Bărbatul a chemat harul lui Dumnezeu, a găsit pace și curând după aceea a plecat în veșnicie ca un copil fericit al lui Dumnezeu, cu mărturia mântuirii sale. De unde a luat această creștină puterea? **Râul de viață, râul de har din Dumnezeu i-a dat putere prin Duhul Sfânt.** Cuvântul lui Dumnezeu spune despre aceasta: „În ziua când Te-am chemat, m-ai ascultat, m-ai încurajat și mi-ai întărit sufletul” (Psalmul 138,3).

Un medic povestește: Am avut o impresie profundă, de neuitat, despre puterea care este cuprinsă în creștinismul adevărat, și anume, când am dat o raită prin secțiile bolnavilor grav din spital. O diaconesă trebuia să deservească mai multe saloane și prin urmare avea un serviciu de-a dreptul greu. „Și nu v-a fost adesea prea greu?” am întrebat-o cu compătimire. Ea a dat din cap negând și a privit lateral în sus. Ne aflam în cămăruța care îi fusese acordată pentru locuit. I-am urmărit privirea și am văzut deasupra patului ei, sub soneria care o chema la bolnavi, versetul atârnat într-o ramă sobră: „A venit Învățătorul și te cheamă!” (Ioan 11,28). Deci versetul din Biblie era acela care o însuflețea mereu când îi era greu și o ajuta să-și stăpânească oboseala; el era taina puterii ei.”

Ai tu nevoie de putere în încercările tale, putere ca să te împotrivești ispitelor păcatului, putere ca să iubești, ca să te îngrijești de ai tăi, ca să muncești? Poți să primești toată puterea de care ai nevoie, dacă legătura ta cu Dumnezeu este restabilă. Cum se face aceasta? Pune, crezând, vina vieții tale la picioarele lui Isus și viața ta în mâinile Lui. Apoi, dacă râul vieții dumnezeiești se revărsă în inima ta prin Duhul Sfânt, primești o putere pentru victorie, pentru perseverență, pentru biruință. Vei deveni apt să-L proslăvești pe Isus cu viața și cu umblarea. El are destulă putere pentru orice misiune și dificultate și le spune celor care sunt ai Săi: „Harul Meu îți este de ajuns; pentru că puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune.” ... (2 Corinteni 12,9).

Nr. 7 O SUTĂ DOUĂZECI ȘI DOUĂ DE MII DE MĂRCI ȘI TOT NEMULȚUMIT

„Cei care vor să se îmbogățescă, dimpotrivă, cad în ispită,
în cursă și în multe pofte nebune și periculoase,
care îi cufundă pe oameni în ruină și în distrugere.”
(1 Timotei 6,9)

De îndată ce este vorba despre câștigul de bani, oamenii sunt plini de interes, ca să audă cum unii oameni au făcut avere cât ai clipi. Un ziar a publicat o asamblare de astfel de cazuri, în care unii oameni au câștigat în scurt timp sume enorme prin talentul sau prin dibăcia lor, fără ca înainte să fi posedat averi. Aici citim despre un evreu renumit care a câștigat 60 000 de mărci pentru o victorie într-o cursă derby, despre o cântăreață care în decursul anilor a obținut prin cântat 20 de milioane, despre un virtuoz al pianului care a scos cu degetele, din clapele pianului, 10 milioane, despre un avocat care a câștigat într-o săptămână, prin trei scrisori simple, 63 000 de mărci. Majoritatea cititorilor acestor lucruri își imaginează că acestor oameni, care au putut să câștige averi așa de mari cât ai bate din palme, le-ar fi revenit o fericire de neprețuit. Dar aceasta este o mare eroare, cu care satan, stăpânul acestei lumi, le orbește oamenilor ochii. Pentru marea majoritate a oamenilor nu este o fericire, ci o nenorocire dacă devin bogați dintr-odată; aceasta se potrivește în mod foarte deosebit la oamenii tineri, care încă n-au nici o idee despre cât de greu se câștigă o marcă.

Acum câțiva ani s-a relatat din Londra următoarea tragedie:

Un bărbat de 32 de ani avea de dat socoteală pentru furt în fața tribunalului polițienesc din Westminster, în Londra. Bărbatului îi muriseră ambii părinți puțin înainte de majorat. Așa că la o vârstă tânără a intrat în posesia unei averi de un milion de mărci și a preluat în același timp o afacere care mergea bine. Dar tinerețea și lipsa de experiență i-au fost fatale. El s-a încâlcit în încercări de afaceri, care au înghițit sume însemnate. Cu prietenii ținea chefuri zdravene; după un timp scurt, capitalul și afacerea au fost pierdute. Nevoit să caute un câștig, a găsit o singură ocazie, pentru că nu învățase nimic cum trebuie: **putea deveni șofer**. S-a angajat la un prieten al părinților lui decedați; dar a abuzat în mod mârșav de încrederea care i s-a acordat; a vândut automobilul și cu suma de bani a șters-o.

Ca pereche la această informație se pot relata duzini de biografii care au deraiat, pentru că tineri neexperimentați au putut să dispună de timpuriu de bogății mari. Nu numai că bogățiile s-au transformat în datorii, dar prin bani se deschide drumul spre trândăvie și viciu. Nici unul dintre cei deveniți dintr-odată bogați, despre care au relatat cotidienele, n-a putut prin comorile lui să-și cumpere o inimă copilăresc de bucuroasă sau propria sănătate, sau viața acelora pe care i-a iubit, **cu atât mai puțin pacea inimii și a conștiinței sau nădejdea slavei veșnice**. Dar și dintre cei care și-au păstrat bogăția câștigată repede, mulți au mărturisit că au fost pe departe mai fericiți pe când încă trăiau în simplitate din munca mâinilor lor, pe când își mâncau pâinea încă în căsuța modestă, fără servitori, în deprinderile strămoșilor lor. Domnul spune avertizând: „Vedeți și păziți-vă de orice fel de lăcomie de bani; căci viața cuiva nu constă în belșugul avuției lui” (Luca 12,15).

În anii 1886/87, la tribunal a avut loc un proces împotriva unui paznic de cimitir, din cauza unui faliment fraudulos. Acest bărbat a câștigat întâi 5000 de mărci cu un loz din Hamburg, în același an a câștigat 55 000 cu un loz de la Braunschweig și 12 000 de mărci cu un loz cu sumă mai mică, în Köln. Ploaia de aur părea că nu mai ia sfârșit, căci același bărbat a moștenit în același an 50 000 de mărci. Acestea erau împreună 122 000 de mărci. Tu te gândești: **acum omul va fi mulțumit și recunoscător!** Dar greșești. Omul a fost cuprins și mai mult de lăcomie. El s-a aruncat în așa-numite operațiuni financiare pe bază de primă, la bursă. Acesta este un soi primejdios de joc de noroc, cu sume mari. Se cumpără posturi mari de hârtii de speculație sau de

cereale, cu condiția ca la sfârșitul lunii, valoarea creșterii cursului să fie primită ca un câștig sau trebuie plătită peșin o eventuală pierdere din cauza căderii cursului. Acest bărbat s-a lăsat momit în speranța unui câștig mare, să cumpere asemenea hârtii de mai multe milioane. Cursul a căzut și el trebuia acum să acopere pierderea uriașă. Astfel a ajuns la faliment. El a pierdut tot și a mai rămas dator cu 37 000 de mărci, dar acum voia să pună în siguranță în mod fraudulos o parte din averea lui. Creditorii lui l-au denunțat pentru delict în faliment și astfel a ajuns în fața procurorului. Cât de potrivit spune Cuvântul lui Dumnezeu: „Cei care vor să se îmbogățescă, dimpotrivă, cad în ispită, în cursă și în multe poftes nebune și periculoase, care îi cufundă pe oameni în ruină și în distrugere.”

Ai putea gândi: Ce ciudat, un paznic de cimitir, care are permanent de-a face cu înmormântări și cu gropi, care trăiește chiar în mijlocul mormintelor, acestuia doar i se aduce aminte zilnic că nu avem pe pământ un loc durabil, că atât bogății, cât și săracii trebuie să plece repede de aici și să lase în urmă tot ce este pământesc; unul ca acesta ar trebui totuși să fie păzit de a fi lacom de bani. Dar aceasta nu este așa. Noi, oamenii, locuim toți într-un loc al morții. Tot pământul este o vale a umbrei morții, un cimitir mare. Tuturor ni se aduce permanent aminte de moarte. Și totuși, banii și averea exercită asupra oamenilor o asemenea forță amăgitoare, care înfășoară! Este scris: „Cine iubește argintul nu se satură niciodată de argint!” (Eclesiastul 5,10). Da, este un fenomen ciudat, că **avaritia, încrederea în bani devine tot mai puternică la oameni odată cu înaintarea în vârstă, cu toate că ei știu că în curând vor trebui să părăsească totul.**

Evangelistul Moody povestește despre un negustor bogat, care prin puterea Cuvântului lui Dumnezeu a ajuns să fie conștient că are nevoie de siguranța mântuirii sale veșnice. El i-a spus martorului lui Isus: Domnule Moody, vă dau 30 000 de mărci dacă îmi faceți rost de siguranța mântuirii mele veșnice. Dar Moody a trebuit să-i răspundă că aceasta nu se cumpără cu bani, dar că Domnul Isus o dăruiește gratis oricărui om care caută sincer harul, cu pocăință și credință.

Deci acest bărbat bogat, în ciuda întregii lui averi **nu era mulțumit**. Îi lipsea ceva. Ce îi lipsea? Îi lipsea **pacea**. Da, există **ceva mai bun** decât o avere mare, trebuie să posedăm ceva durabil, care îl face pe om bogat și atunci când moartea ne ia din mână posesiunile pământești. Acest ceva mai bun se numește: **siguranța mântuirii veșnice**. Dacă o avem, atunci suntem mulțumiți, adică am ajuns la pace.

Ai înțeles ce înseamnă acest cuvânt frumos, profund: să fii **mulțumit, să fii în pace**? Numai filiația lui Dumnezeu, siguranța harului aduce un om la pace și-l face mulțumit, pentru că aceasta este o **bogăție adevărată, o avere reală**. Oamenii de jur-împrejurul nostru trăiesc cu părerea amăgitoare, că posesiunile, averile și bunurile pământești ar fi **realități**, iar harul lui Dumnezeu și moștenirea din ceruri ar fi **numai fantezii religioase**. Dar este exact invers. Dacă un om bogat trebuie să-și părăsească moșia, castelul, milioanele, pentru că moartea i le ia din mână - și aceasta se întâmplă zilnic de jur-împrejurul nostru -, atunci el este mai sărac decât cel mai sărac cerșetor. **Că lui doar nu-i rămâne nimic din toată viața pământească, decât vina păcatului său.**

Dar când copiii lui Dumnezeu părăsesc scena pământească, ochii lor care se sting privesc la slava cerească a casei Tatălui, numai la realități veșnice, de o strălucire nepieritoare. Până în clipa când ei privesc acestea, inima lor se poate odihni în harul lui Dumnezeu, dragostea Tatălui lor se îngrijește de ei zi de zi – **de aceea sunt ei mulțumiți**. Iată, aici este o bogăție adevărată, nepieritoare. Fiul lui Dumnezeu a murit pe cruce ca bucuria să devină a ta. **Sângele Lui a curs pentru păcatele tale**. Ești tu convins de aceasta? Într-adevăr convins? Atunci caută și găsește-ți bogăția la picioarele lui Isus, prin harul lui Dumnezeu. – **Atunci vei fi mulțumit!**

Nr. 8 DE NEPIERDUT! INDESTRUCTIBIL!

„Pentru ca, fiind îndreptățiți prin harul Lui,
să devenim moștenitori potrivit nădejzii vieții veșnice”
(Tit 3,7)

Prin bogății materiale, oamenii înțeleg, în primul rând, averi în bani și proprietăți; de aici expresia din scrisorile de cerșire: Nu sunt binecuvântat cu bogății materiale. Și sănătatea face parte dintre bogățiile materiale; mulți oameni spun: **sănătatea este bunul cel mai de preț**. Și fericirea familială, dacă se trăiește într-o căsnicie plină de pace, cu copii reușiți, este o avere, chiar rară, căci căsniciile cu adevărat fericite nu sunt o regulă; chiar se aude despre majoritatea familiilor, că unul sau altul dintre copii le face părinților mâhnire și griji. Mai adaugă la lucrurile enumerate și onoarea și recunoașterea lumii, un nume nepătat, un post onorabil, plin de influență, reușită în profesie și astfel ai enumerat tot ceea ce oamenii numesc **averi** pe pământ – **ele sunt patru**. Sunt oameni care au avut parte de toate patru. Dar și cel care posedă trei sau două dintre ele este invidiat. Dar toate aceste patru bunuri ale fericirii se pot pierde și sunt fragile. Proverbul spune pe drept: fericirea și sticla – ce ușor se sparg!

Dacă un om care înainte a fost bogat devine dintr-odată sărac, într-adevăr sărac, sărac ca un cerșetor – ce transformare uriașă a vieții! Dacă un om care a fost înainte sănătos se zvârcolește azi zi și noapte în dureri sau stă paralizat în cărucior – ce conștientizare permanentă a sănătății pierdute, ce osteneală pentru a recâștiga acest mare bun pierdut! Toți aceștia sunt conștienți de diferența dureroasă: **am fost bogat, am fost sănătos – dar cum sunt acum?**

Dacă un tată de familie fericit a trebuit să-și îngroape soția și copiii și să-și urmeze de acum înainte singur drumul – sau dacă părinții își văd copiii, mai înainte plini de speranțe, distrugându-se acum pe căile păcatului și ale rușinii – ce pierdere plină de durere! Dacă oameni din onoruri înalte și eficiență care ajunge departe sunt aruncați dintr-odată jos, sunt lipsiți de influență și prestigiu – ce dureros! Cei care mai înainte s-au aplecat înaintea lor, trec pe lângă ei ca pe lângă personalități neînsemnate. Cel jefuit astfel de bogățiile sale materiale simte ceas de ceas ce a avut și acum nu mai are. Fericirea pierdută îl face pe cel care a avut-o, mult mai nefericit decât dacă n-ar fi avut-o niciodată.

Dar și cei care își păstrează aceste bogății materiale, pământești până la sfârșitul căii vieții lor, văd apropiindu-se moartea, care le ia și le distruge totul. Acum, fie că este schimbarea împrejurărilor pământești, evenimentele politice, nereușita în afaceri, falimentul sau boala, sau în cele din urmă moartea – rămâne valabil că **printre toate bunurile și darurile pământului nu este nimic durabil**.

Istoria mondială lasă să treacă pe lângă noi popoarele și imperiile tuturor mileniilor, pe oamenii renumiți cu faptele și lucrările lor; ea seamănă cu un fluviu care curge prin fața ochilor noștri, plin de ruine și cadavre. Vedem aici coroane și împărății, comori, strălucire și glorie – dar despre toate care curg aici mai departe se spune mereu: **au fost!** Oamenii n-au rămas, faptele lor au trecut, planurile lor s-au scufundat. Încotro curge acest fluviu de oameni și evenimente? Curge în imensa mare a veșniciei. **Există ceva durabil?** Există bogății nepieritoare? Dumnezeu spune: **Da!** El le strigă oamenilor: „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde hoții le sapă și le fură; ci strângeți-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură” (Matei 6,19-20). Permite să îți se numească patru averi nepieritoare, asupra cărora moartea și vremelnicia nu au nici o putere. Ele se numesc: **pacea lui Dumnezeu, dragostea lui Isus, viața veșnică, moștenirea în ceruri**.

Aceste patru averi, care nu se pot pierde, constituie esența creștinismului adevărat și rodul credinței vii; ele nu se cuceresc cu sabia, nu se obțin cu sudoarea și osteneala muncii, ele sunt **daruri ale harului fără plată al lui Dumnezeu.**

Acum auzi o veste minunată: **ești chemat** să primești aceste patru mari bunuri ale harului dumnezeiesc. De ce ești chemat să le primești? Pentru că ești așa de vrednic? Pentru că ești mai bun decât alți oameni? Pentru că ai făcut ce este bine? În nici un caz! Dumnezeu sfânt și atotștiutor te vede în murdăria vinei tale, ai încălcat toate poruncile lui Dumnezeu, în inima ta sunt îngâmfare și egoismul. Născut dintr-un neam păcătos și adulter, firea ta este necurată și inima ta este în stare de orice rău. Da, unde ai fost ferit de ce este rău, acolo numai harul te-a păzit. Unde harul nu te-a putut păzi, acolo ți-ai urmat instinctul firii tale înnăscute, în minciună, neloyalitate, mândrie și invidie. „Căci și noi eram altădată fără minte, neascultători, rătăciți, robiți de tot felul de poftă și de plăceri, trăind în răutate și în invidie, demni de a fi urâți și urându-ne unii pe alții. Dar, când s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și dragostea Lui față de oameni, El ne-a mântuit nu pentru faptele pe care noi le-am făcut în dreptate, ci pentru îndurarea Sa, prin spălarea nașterii din nou (adică prin spălarea cu sângele și jertfa lui Isus) și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt, pe care L-a vărsat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru, pentru ca, fiind îndreptățiți prin harul Lui, să devenim moștenitori potrivit nădejzii vieții veșnice” (Tit 3,3-7). În acest cuvânt dumnezeiesc găsești, prietene, răspunsul la întrebarea: de ce ești chemat la acele bunuri veșnice – **ești chemat prin îndurarea lui Dumnezeu.** Dumnezeu veșnic nu vrea ca tu să-ți sfârșești viața prețioasă cu un faliment total, cu pierderea a tot ceea ce ai avut și ai fost și cu o datorie mare, care te duce pentru totdeauna în pierzarea fără nădejde.

Bunătatea și dragostea de oameni a Mântuitorului și Dumnezeului nostru au venit pe pământ, ba chiar și **pentru tine** au venit. Isus, Fiul lui Dumnezeu a mers pe cruce, S-a împovărat cu blestemul vinei tale, ca tu, recunoscându-L, să vrei, crezând, să te abandonezi în mâinile Lui, apoi, îndreptățit prin harul Său, să poți primi acele patru comori veșnice: pacea cu Dumnezeu, dragostea lui Isus, viața veșnică, moștenirea în ceruri.

Lumea, amăgită prin lucrurile trecătoare, crede că aceste mari comori veșnice sunt făcute numai din cuvinte. Mulți oameni cred că acestea ar fi numai gânduri pe care un om le-a plăsmuit în capul lui, dar care n-ar fi bunuri reale, durabile. Această minciună o plantează stăpânul acestei lumi oamenilor în inimă, pentru a-i reține de la credință. Să n-ai încredere în el! **În Dumnezeu să ai încredere!** Dacă vii într-adevăr cu păcatele tale la Isus, ca să stăruiești pentru har și să apuci dreptatea prin credința în jertfa lui Isus, vei primi această preafelică siguranță: **sunt împăcat deplin!** Toată vina este iertată! O pace adâncă, o fericire pe care n-ai cunoscut-o niciodată coboară în inima ta: **pacea lui Dumnezeu.** Această pace va rămâne partea ta pentru timp și veșnicie, atâta timp cât umbli cu credincioșie.

Duhul Sfânt dă mărturie duhului tău că Isus te iubește nemărginit, că te însoțește acolo unde mergi și stai, că răspunde la rugăciunile tale, te păzește și te binecuvântează.

Tu primești o **siguranță a harului, un râu de bucurie, o dovadă dumnezeiască a mântuirii tale veșnice:** aceasta este **viața veșnică, dumnezeiască.** Cine o primește, acela poate spune: **sunt născut din nou pentru viața veșnică.** Această viață n-o întrerupe nici măcar moartea, ci ea o **desăvârșește.**

Cuvântul lui Dumnezeu îi arată credinciosului casa cerească a Tatălui, cu poarta larg deschisă. Prin această poartă privește el în țara păcii și a cântărilor de laudă, unde nu există nici suferință, nici lacrimi, nici păcat. Acolo este moștenirea copiilor lui Dumnezeu, locul patriei lor. Accesul spre acea poartă nu li-l poate închide nici omul, nici diavolul. Isus Însuși îi conduce înăuntru și El a spus despre ai Săi: „Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu” (Ioan 17,22).

Ei bine, prietene, ai privit averile trecătoare și averile netrecătoare – **pe care le vei alege?**

Nr. 9 ELIBERAREA ȘI PACEA – UNDE SE GĂSESC ACESTEA?

„Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelie, fiindcă ea este
puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede.”

(Romani 1,16)

Un soldat a primit de la un creștin, pe care nu-l cunoștea personal, o scrisoare cu întrebarea: dacă este fericit. Și scrisoarea mai conținea vestea că Isus vrea să-l facă și-l va face cu adevărat fericit, dacă el vrea să-și găsească sincer adăpost la Fiul lui Dumnezeu și dacă vrea să-și pună viața în mâinile Lui.

Aici urmează răspunsul acestui soldat:

M-am mirat când am citit scrisoarea dumneavoastră. Doar nu mă cunoașteți. – La întrebarea dumneavoastră, dacă sunt fericit, trebuie să vă dau răspunsul adevărat, că, din nefericire, **până acum n-am fost fericit în toată viața mea, ci dimpotrivă.** Ce-i drept, n-am dus lipsă de sănătate, bani și proprietate, ceea ce Îi datorez numai lui Dumnezeu; dar acel unic lucru, de care avem nevoie cel mai mult, acesta îmi lipsește; și acesta este **libertatea** (față de puterea păcatului). – Cum pot să fiu fericit dacă sunt **rob al păcatului**; sau cum aș putea să mă bucur de viață dacă mă aflu **în temnița întunecoasă, legat fedeleș cu lanțurile diavolului?** – Am încercat deja în diferite feluri să scap și să aduc la tăcere aceste gânduri, dar totul, absolut totul a fost zadarnic. – Câteodată vin vremuri când totul pare să fie adormit, dar iar și iar apare neliniștea interioară și **conștiința nu-mi dă pace.** – Au fost cândva ore fericite, când am fost într-o adunare creștină sau când a fost o sărbătoare și s-au adunat oameni care au lăudat Numele Domnului și au vestit cu mare bucurie adevărurile prețioase, au cântat cântări frumoase și s-au bucurat împreună. Atunci mi-a fost altfel și m-am simțit ca și când aș fi fost în Paradis. Dar apoi, când am stat iar singur și părăsit și **știam că mă aflu în temnița diavolului și că singur nu mă pot ajuta, atunci, aproape să mi se frângă inima de dor după libertate.** Dar până acum încă n-am obținut-o.

Psalmi de laudă ei cântau / Și inima-mi vibra /

Palmei lui Isus I-duceau / Dar pe El nu-L puteam vedea.

Acesta este răspunsul meu la întrebarea dumneavoastră. – Vă mulțumesc încă o dată pentru scrisoarea dumneavoastră și m-aș bucura dacă mi-ați scrie mai mult.

Aceasta este o scrisoare ciudată, scrisă de un bărbat tânăr, în vârstă de abia 22 de ani, care își descrie viața **ca încarcerată în temnița diavolului**, plin de dor după eliberare. De ce se ascunde lucrul acesta, că mii de oameni tineri, intrați în viață, își văd de munca lor, dar pe lângă aceasta sunt nefericiți pentru că sunt prizonieri, prizonieri ai lui satan, **prin puterea păcatului.** Dacă vezi unul dintre mândrele noastre regimente defilând la paradă, atunci totul pare să fie energie tinerească și bucurie. Firește, cel care ar conduce aceste cete împotriva dușmanului, acela ar vedea ce putere uriașă de vitejie și de dăruire se ascunde în aceste cete. Totuși, mulți, foarte mulți dintre acești bărbați în puterea tinereții și-ar putea scrie numele sub această scrisoare.

La mulți bărbați tineri există **lanțurile conștiente ale păcatului** – înainte de toate este vorba despre **robia poftei carnale.** Cine poate rupe aceste lanțuri? Oare este așa de greu de găsit drumul pentru a deveni cu adevărat liber de puterea păcatului, încât omul trebuie să se plângă: „Căci ce nu vreau, aceea fac; iar ce urăsc, aceea practic” (Romani 7,15)?

Prietene, există o cale a eliberării și calea nu este grea, ci simplă, încât orice copil poate s-o înțeleagă și să meargă pe ea. Oare n-a venit Fiul lui Dumnezeu pe pământ ca să distrugă lucrările lui satan? Oare nu le strigă El celor trudiți și împovărați: „Veniți la Mine!” Oare nu spune El:

„Vă voi da odihnă” (Matei 11,28)? Da, El a promis ferm în Cuvântul Lui, că la El sunt acestea amândouă: iertare și eliberare. Este promisiunea limpede și sigură a lui Dumnezeu, că Isus, Împăciuitorul și Eliberatorul este aproape de toți cei care Îl cheamă cu adevărat (Psalmul 145,18). Este promisiunea Dumnezeului veșnic credincios, că în Numele lui Isus Hristos este mântuirea desăvârșită pentru toți cei vinovați, pentru cei care suspină, care plâng.

X. a venit nepătat din punct de vedere moral, din casa părintească în regimentul său. A ajuns la băutură cu prieteni desfrânați, sub masca amăgitoare a camaraderiei și apoi, pe jumătate beat, a fost dus pe căile imoralității. Drumul a coborât repede în adâncurile păcatului. Într-o zi, părinții au fost înștiințați telegrafic: fiul era grav bolnav, nervii erau ruinați, mintea devenise rătăcită. Băutura și desfrâul au otrăvit de timpuriu tânăra viață. Fără energie, frânt în trup și-n suflet, nefericit până la disperare, așa l-a dus mama pe fiu acasă. El și-a recăpătat limpezimea mentală, dar era **hotărât să-și ia viața**. Era terminat cu totul, nu mai avea nici o nădejde. În această stare a întâlnit tânărul soldat, prin minunata călăuzire a lui Dumnezeu, un creștin în vârstă, care i-a spus că există un Doctor care poate și vrea să vindece o asemenea viață pierdută. Doctorul este **Isus**. Tratamentul se numește: **Crede în Domnul Isus Hristos!**

Acest soldat tânăr a auzit dintr-odată o veste nouă. Aici nu i se vorbea despre nervi sau despre spitale de boli nervoase, nu, ci despre păcat, despre vină, despre har, despre iertare și despre un Mântuitor atotputernic și prezent, care întindea iubitor mâinile spre el. Atunci i s-a spus despre minunata reînnoire a vieții, dată de Dumnezeu, pe care Isus vrea s-o dăruiască din har fără plată păcătoșilor care cred.

Acest soldat tânăr **a crezut**. El a adus la picioarele lui Isus povara păcatului său, toți munții mari ai vinei sale, și-a pus sincer voința și viitorul în mâinile lui Isus.

Ce clipă, când acest tânăr a revenit, cu inima lui rănită de moarte, din îndeletnicirea lumii și din păcat, când și-a plecat pentru prima oară genunchii înaintea lui Isus, Cel prezent, când pentru prima dată au venit de pe buzele lui aceste cuvinte: Isuse, mă las în mâinile Tale! Salvează-mă! Cel salvat a scris după câteva săptămâni:

„Pentru mine a fost ultima ancoră de salvare după care am întins mâna, ca să mă mai pot salva de ruina mea sufletească. Acum scriu dintr-o inimă care crede în Numele lui Isus și nu pot să-I mulțumesc îndeajuns Domnului, că El m-a condus acolo tocmai în cea mai mare nevoie a mea. Am găsit liniștea și pacea care trebuie să-l facă pe orice om fericit și mulțumit. Mă simt așa de sănătos și energic, încât aș prefera să-mi reiau imediat serviciul. Toate acestea n-aș fi putut să le obțin niciodată din forță proprie, ci Domnul Isus este doctorul meu și El face totul dacă Îl rugăm corect, dintr-o inimă credincioasă.”

Ce prețios, dacă bărbații au parte în vremea tinereții lor de harul salvator și pot depune mărturie chiar ei despre ceea ce a făcut Domnul pentru ei și ce au găsit la Mântuitorul lor, Isus.

În zilele de Rusalii din 1913, într-o după-amiază, la unul dintre marile lacuri din Mecklenburg era adunat un mic grup de 14 persoane, numai soldați și marinari: un infanterist al gărzii, un sergent sanitar, un aspirant administrator-sublocotenent, un cuirasier, un husar și așa mai departe. Fiecare își avea Biblia în mână și fiecare citea din Biblia lui, unul după altul, acel cuvânt al lui Dumnezeu care devenise în viața lui de o însemnătate și hotărâre deosebite și povestea pe scurt cum intrase Domnul în viața lui fără pace mai înainte, pentru a-l elibera și binecuvânta și cum l-a purtat harul apoi pe calea cea nouă ca pe un ucenic și martor al Mântuitorului său.

Ce prețioase au fost aceste mărturii despre iertarea trăită!

Prietene, s-a ivit pentru tine deja acest ceas preafericit al reînnoirii vieții și al păcii? L-ai trăit? Sau seamănă viața ta cu starea neliniștită despre care mărturisea acea primă scrisoare a soldatului? Poate că tu nu te simți ca acel autor al scrisorii, prins în lanțurile păcatului, dar trebuie totuși să spui: nu am pace și la veșnicie nu-mi place să mă gândesc. Firește, starea conștientă se va trezi într-o zi în tine, că vina ta te desparte de Dumnezeu. Vei sta în pragul veșniciei mai repede decât crezi. Lasă-te îndemnat acum în zilele sănătății și ale puterii tale, să

reglementezi problema vinei tale înaintea lui Dumnezeu. Deschide odată în Biblia ta la Isaia 53. Aici găsești cuvântul: „El era străpuns pentru nelegiuirile noastre (citește: nelegiuirile mele), zdrobit pentru fărădelegile noastre (citește: fărădelegile mele). Pedepsa care ne dă pacea (citește: îmi dă pacea) era peste El și prin rănile Lui suntem vindecați (citește: sunt vindecați)” (Isaia 53,5).

Nr. 10 UMORUL ȘI CE SE ASCUNDE ÎN SPATELE LUI

„Chiar în mijlocul râsului, inima poate fi mâhnită și bucuria poate sfârși prin necaz”
(Proverbe 14,13)

Oamenii cu umorul și glumele seducătoare, marii comici care fac să râdă tot teatrul, clownii de la circ sunt de multe ori profund nefericiți, oameni care au nevoie de mângâiere, - dar vai, nimeni nu le vorbește despre o mângâiere adevărată. Este valabil pentru toți, chiar și pentru oamenii veseli, care râd: „Căci, dintre oameni, cine cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el?” (1 Corinteni 2,11.) Într-adevăr, nici un om nu poate spune despre altul ce este în el. Privește-l pe clownul glumeț cum sare prin circ, aparent în cea mai mare exuberanță. Poate că în ultima noapte a plâns lacrimi amare în pernă – dar nimeni nu observă aceasta la el.

Unul dintre cei mai mari scriitori spanioli a fost Cervantes (1547-1617). El a fost un ofițer de un curaj admirabil și a învățat să cunoască viața în orice privință; pe lângă marele său talent, el era foarte cunoscut pentru glumele lui potrivite, pentru dispoziția plină de umor. Farsele pe care le-a compus ca interludii ale marii sale lucrări dramatice, abundau atât în glumă și poante exuberante, încât spectatorii nu se opreau din râs. Dar ce citim în biografia lui Cervantes? Acasă era învăluit în norii întunecoși ai depresiei.

Cel mai mare autor francez de comedii a fost Molière, (1622-1673), care era în același timp director de teatru, actor și dramaturg în slujba regelui Ludovic al XIV-lea. Veselia exuberantă a scrierilor și a reprezentațiilor lui era sursa desfătării pentru curtea și cetățenii din Paris. Totuși, pe acest bărbat apăsa o asemenea tristețe, încât această presiune apăsa și în viața lui casnică. Nici cel mai mare succes nu ajungea ca să alunge această melancolie. Sfârșitul a fost zguduitor. Molière a fost dus muribund de pe scenă în locuința lui: o hemoptizie i-a întrerupt reprezentația amuzantă.

În urmă cu optzeci de ani era în Londra un celebru umorist, Samuel Foote. Ministrul englez, Disraeli, povestește că odată a întâlnit într-o librărie un bărbat murdar, mizerabil, o imagine a nenorocirii. Disraeli a întrebat despre acest bărbat și a aflat că era același om care în fiecare seară delecta toată capitala cu umorul lui. **Acest umorist a murit cu inima frântă.**

Deci să nu crezi, prietene, că oamenii cu umorul seducător sunt fericiți în inima lor. Ei toți sunt pe un drum greșit al vieții. Cu folosirea minții și a talentelor lor, ei îi orbesc pe oamenii care râd. Ei s-au obișnuit să joace un rol prin locvacitatea lor amuzantă; ei îl joacă mai departe și atunci când simt lăuntric numai dezgust față de ei înșiși și față de toată această îndeletnicire. Cât de adevărat spune Cuvântul lui Dumnezeu: „Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte. Chiar în mijlocul râsului, inima poate fi mâhnită și bucuria poate sfârși prin necaz” (Proverbe 14,12-13).

Un umorist renumit de felul acesta, care avea mult talent, a fost englezul Hook. El avea talentul deosebit să compună în mod strălucit pe nepregătite. La multe banchete i-a recitat sau i-a cântat la pian fiecărui om participant câte o poezie ingenioasă și amuzantă cu rime răsunătoare. Faima umorului acestui om a ajuns până la tronul regelui. Principele regent al Angliei a fost așa de fermecat de glumele ingenioase ale lui Hook, încât i-a dat un post bănos ca expresie a

bunăvoinței sale. Hook a fost numit șef al administrației financiare de pe insula Mauritius, cu un salariu de 2000 de lire sterline (40 000 de mărci). Curând după aceea s-a întâmplat, nu din înșelătorie, ci din neglijență mare, că în casierile regale ale insulei s-a găsit un deficit de 12 000 lire sterline (240 000 de mărci). Hook a fost arestat imediat, i s-au revocat toate onorurile și a fost adus în Anglia ca arestat pentru datorii. Dar geniul și agerimea lui l-au ridicat repede din adânc. Curând a șezut iar la masa celor mari și a lăsat focul strălucitor al glumei sale să joace spre admirația generală. Prin lucrări scriitoricești ingenioase, venitul lui anual a crescut curând la 4000 de lire sterline (80 000 de mărci). Aici vor gândi mulți: acestui om totuși i-a adus umorul ceva. Dar vai, n-a fost așa! Aceste venituri admirabile au fost risipite. În timp ce Hook strălucea în lume prin istețimea lui și aparenta lui voie bună, lăuntric era jalnic de nenorocit. El a lăsat în urmă un jurnal unde citim următoarea notiță despre o seară de revelion: „Astăzi mă silesc să scriu, lucru pentru care îmi lipsește orice chef. Vechea mâhnire m-a atacat iar și n-am putut să ies. Pentru mine nu există liniște decât în mormânt. Dacă bieții mei copii ar fi asigurați, atunci nu mi-ar păsa. Un an nou îmi deschide porțile lui și mă lasă să văd deja de departe o povară grea de datorii și multe strâmtorări. Sufăr tare de un surmenaj neîntrerupt al sufletului, despre care, cel care mă vede în societate nu are habar.”

Într-o zi, în timpul unei sindrofii, înfățișarea fantomatică a lui Hook i-a surprins pe toți cei prezenți; el s-a dus în fața unei oglinzi și în timp ce se privea, a exclamat: „Ah, văd cum stau lucrurile: sunt terminat în suflet, în trup și în portmoneu!” A plecat imediat acasă și s-a culcat. Pe un prieten, care l-a vizitat curând după aceea, l-a salutat cu cuvintele: „Aici mă vezi așa cum sunt. Orice înfrumusețare, gătire, orice sulemenire, pudrare s-au isprăvit pentru totdeauna; și ce mai rămâne este un om bătrân cu păr cărunt.” Câteva zile după aceea a murit.

Deci acesta a fost sfârșitul unui bărbat care și-a încântat contemporanii cu istețime și umor.

Dacă ești atent, vei găsi în toate cercurile asemenea oameni cu umor spumos, care consideră un scop în viață să-i facă pe toți să râdă: în cazarmă, pe corabie, în fabrică, în cârciumă, printre rude – ei sunt în același timp admirați și temuți, pentru că nimeni nu vrea să ajungă subiectul batjocorii lor. În societatea sau în casa unde stăpânește spiritul lor, acolo nu este loc pentru seriozitatea veșniciei, pentru vreo mărturie despre harul și adevărul lui Dumnezeu. Vei face experiența că aceste personalități îi domină aproape fără o vorbă pe ceilalți comeseni și oameni din casă. Ei au gura spartă și au mulțimea de partea lor. Dar ce găunoasă este o asemenea viață, ce nenorocit este după aceea sfârșitul, când un asemenea om ajunge în pragul veșniciei!

Ah, acești umoriști scilipitori de spirituali nu știu deloc ce este **adevărata bucurie**. Aceasta vine de la Dumnezeu; ea este opusul acelei exuberante amăgitoare. Ea nu are nimic de-a face cu **umorul**, ea nu se naște din veselie. **Ea este o roadă a Duhului Sfânt**, un rod al vieții noi pe care o primește orice creștin adevărat prin harul lui Dumnezeu. Calea spre această bucurie duce întâi la o frângere smerită și la mărturisirea vie înaintea Dumnezeului sfânt. Când conștiința a fost convinsă, când chemarea harului face ca lumina dumnezeiască să strălucească într-o inimă care a fost întunecată mai înainte, atunci apare întâi o mâhnire adâncă, dureri și pocăință, lacrimi și mărturisirea în fața lui Dumnezeu. Apoi, dacă ochiul începe să vadă, așa încât să-L recunoască pe Isus, pe Fiul răstignit, înviat și prezent al lui Dumnezeu, atunci inima aude vestea Evangheliei: „**Împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El l-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El**” (2 Corinteni 5,21). Acum păcătosul vinovat Îl zărește pe marele său Chezaș și înțelege: „El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era peste El și prin rănile Lui suntem vindecați” (Isaia 53,5). Inima apucă iertarea desăvârșită, **bucuria adevărată** intră în inimă. Pe câți oameni, care au trăit aceasta, nu i-am văzut vărsând lacrimi de bucurie! I-am auzit strigând și chiuind de bucurie în bucuria sfântă dăruită de Dumnezeu.

Deci păcătosul iertat devine un martor al Mântuitorului său în locul în care îl pune Domnul lui; el a găsit ceva mai bun decât râsul nebunilor. El înțelege cuvântul: „Plânsul își are timpul lui, și râsul își are timpul lui;” (Eclesiastul 3,4). Oare ce înseamnă aceasta? Pentru fiii acestui veac,

după un râs scurt urmează un plâns veșnic, dar pentru copiii lui Dumnezeu, din lacrimile pocăinței și dintr-o suferință pământească vine bucuria veșnică, dumnezeiască.

Cunoști tu această bucurie? Dacă o cunoști, atunci stai **compătimitor** în fața umorului copiilor lumii. Acești sărmani mucaliți se manifestă ca trăind departe de Dumnezeu; Domnul spune despre ei: „Vai de voi care râdeți acum, pentru că vă veți întrista și veți plânge!” (Luca 6,25).

Cât de mare este deosebirea dacă privim viața în lumina veșniciei sau în poleiala amăgitoare a vremelniceii!

Nr. 11 FOLOSEȘTE OCAZIA!

„Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile” (Evrei 4,7)

Acum aproximativ 60 de ani, un mare negustor de tabac din Amsterdam a auzit că o corabie, care aducea tabac valoros din India, a naufragiat pe insulele olandeze din cauza mării furtunoase și este pe cale să fie distrusă. Dacă această încărcătură cu tabac a corăbiei, care valora mai multe sute de mii de guldeni, s-ar putea achiziționa cu un preț mic, atunci aceasta ar însemna un câștig mare – dar aceasta însemna să fii primul la fața locului și să apuci înainte să vină alții. Deci, acest mare comerciant a plecat pe țarm, folosind noaptea. Neluând în seamă primejdia valurilor, s-a dus cu barca la corabia naufragiată. A găsit încărcătura neatinsă, a cumpărat-o cu un preț mic, a adus-o cu bine la mal și astfel a pus baza avântului puternic al afacerii lui, înfloritoare chiar și astăzi. Acest bărbat și-a folosit timpul; nimeni nu trebuia să i-o ia înainte. Da, el și-a riscat viața - și prin aceasta a ajuns la țintă.

Oricărui om trebuie să-i fie limpede ce vrea să obțină în viața aceasta grăbită – dacă știm aceasta, trebuie să folosim timpul și ocazia. În aceasta sunt egali toți oamenii, fie negustor, fie marinar, fie soldat; fiecare știe că are numai o viață – el trebuie să se întrebe: ce vrei să câștigi cu ea? Care este ținta ta? Majoritatea oamenilor nu dau nici o socoteală pentru această întrebare importantă.

Domnul îi îndrumă și pe creștinii credincioși să folosească timpul și ocazia pe pământ, ca să câștige o comoară nepieritoare pentru veșnicie. El le pune exemplar în fața ochilor râvna copiilor lumii pentru problemele lor pământești și spune: „Căci fiii veacului acestuia, față de generația lor, sunt mai înțelepți decât fiii luminii” (Luca 16,8). Toată viața unui creștin adevărat trebuie să fie dominată de întrebarea: Ce valoare are comportamentul meu pentru veșnicie înaintea lui Dumnezeu? Înainte de toate, credincioșii trebuie, prin mărturia întregii lor vieți, să pună în fața ochilor copiilor lumii aceasta: că în Evanghelie este vorba despre realități veșnice, despre harul prezent și judecata viitoare.

Prințul Bismarck a spus odată, când i s-a făcut recunoașterea pentru succesul lui în politica externă: N-am nici un merit în aceasta; eu n-am făcut decât să recunosc și să profit de **ocaziile oferite**. Noi, oamenii, **nu putem face** evenimentele; ele își urmează drumul ca o roată care se învârtește, dar putem **folosi evenimentele**. El a adăugat că un om de stat nu poate face propriu-zis nimic altceva pentru succes, decât să profite de posibilitățile pe care i le oferă mersul evenimentelor politice. – Firește că mai este nevoie și de altceva, pe care prințul Bismarck nu l-a pronunțat aici, și anume, voința neclintită de a nu te întoarce de pe drumul pe care ai pășit odată, dacă apar greutăți sau piedici. Dacă studiezi succesele unui mare comandant de oști, vei vedea că pe câmpul de bătaie este vorba exact despre același lucru: de a recunoaște ocaziile, de a profita de ele și de a duce până la capăt, până la deznodământ, cu o voință neclintită, drumul odată călcat. Așa a fost la Alexandru cel Mare, la Cezar, la Cromwell, la Frederic cel Mare, la Napoleon și cum îi mai cheamă pe toți marii strategii. – Întreabă-l pe unul dintre marii negustori care a ajuns la un succes niciodată bănuit, admirat și invidiat de toată lumea, și îți va spune

același lucru în domeniul comerțului, pe care l-a spus Bismarck despre politică. Găsești același adevăr în toate domeniile vieții. **Recunoaște ocazia, folosește-o și du până la capăt, cu tenacitate, hotărârea odată luată** – atunci vei ajunge la succes. Nici un om cu experiența vieții nu va contrazice aceste principii.

Dar oamenii admit aceasta numai **în privința vieții pământești și a lucrurilor trecătoare**. Aici este prețuită hotărârea, folosirea posibilităților oferite, puterea voinței. Dar de îndată ce este vorba despre bunuri veșnice, despre mântuirea sufletului, oamenii sunt dintr-odată de părere contrară – ei găsesc că ar fi mai bine să amâne, să nu facă nimic și să aștepte. Ce nebunie! Oamenii își văd viața și responsabilitatea mereu în lumina amăgitoare a lui satan, care, fie că le spune: **mai târziu cândva, mai ai destul timp!** sau: veșnicia, păcatul, vina, judecata sunt numai idei imaginare! Dar Dumnezeu spune: „**Astăzi**, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile”, „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6,33).

În realitate, oamenii umblă în pragul veșniciei, ba mai mult, cei neconvertiți umblă în pragul veșniciei pierzări. Dar Domnul, în harul Său, le strigă: „Scapă-ți viața! Să nu te uiți înapoi și să nu te oprești!” (Geneza 19,17.)

Ascultă o pildă: Un țăran, care într-o călătorie avea de traversat un râu, a văzut că acesta era foarte adânc. S-a așezat pe mal ca să aștepte până se va fi scurs apa într-atât, încât să poată trece dincolo. Dar în ciuda întregii așteptări, râul a rămas la fel de adânc cum fusese. Un alt țăran a fost într-o dimineață în oraș și trebuia să traverseze o stradă foarte circulată; dar afluența de omnibuze, droște, camioane și oameni încoace și încolo l-a zăpăcit în așa măsură, că a simțit că nu poate trece dincolo, așa că voia să aștepte până s-ar fi potolit circulația; dar toată ziua a rămas mereu aceeași agitație. Ar fi trebuit să aștepte chiar până la căderea nopții, dacă ar fi vrut să observe o schimbare. – Așa fac oamenii care nu se pot hotărî să-I dea Domnului Isus inima și viața. La toată tergiversarea, greutățile nu se împuținează. Este vorba numai despre pretexte și despre lipsa hotărârii de voință. Cu siguranță că acești țărani ar fi nesocotit repede și ușor piedicile dacă ar fi știut că de ajungerea lor la timp atârână câștigarea sau pierderea unei mari averi sau păstrarea vieții copilului lor. Dar, în realitate este vorba despre moștenirea veșnică din ceruri, despre o avere mai mare decât toate comorile pământului, - **este vorba despre viața veșnică sau pierzarea veșnică a sufletului tău nemuritor, despre adevărata, propria ta persoană**.

Când odinioară, în America, orașul Johnstown a fost măturat de apele lacului în urma ruperii digului, telegrafistul a telegrafiat de sus, de pe dig colegului său: „Digul este pe cale să se rupă. Adu aceasta imediat la cunoștința oamenilor din oraș: masa uriașă de apă va fi aici în câteva minute.” A trebuit să se întrerupă în mijlocul conversației, căci apa era deja acolo și i-a smuls căsuța cu tot cu el și cu aparatul lui. Telegrafistul din oraș a zbughit-o afară, a înșeuat calul, a gonit pe străzi și a răgușit strigând: „Oameni buni, salvați-vă!” „Lacul năvălește, digul este spart, în zece minute totul este pierdut!” Cei mai mulți au râs de el. Dar în mai puțin de zece minute catastrofa a fost acolo; apa a luat totul cu ea. De ce? Pentru că nu au luat în seamă strigătul telegrafistului. –

Deci ai auzit și ai înțeles aici, din diferite exemple din viață, că este vorba despre mântuirea veșnică a sufletului tău nemuritor.

Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ. El S-a împovărat cu blestemul vinei tale și S-a dat pe Sine la suferință și la moarte pe cruce, ca tu să poți să fii mântuit pentru totdeauna. Înțelege și apucă dragostea salvatoare a lui Dumnezeu în acest timp al tău de har! Folosește ocazia spre marele tău câștig veșnic, spre victoria credinței tale, la care ai astăzi intrare liberă; **astăzi** este poarta cerului deschisă pentru tine; și brațele lui Isus sunt întinse spre tine. Tu nu știi ce va fi mâine. **Nu amâna, calcă peste toate obstacolele**. „Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit!” (Romani 10,13).

Nr. 12 HIMERELE VIETII

„Nu umblați după lucrurile înalte, ci rămâneți cu cei smeriți!” (Romani 12,16)

Câte lucruri după care aleargă oamenii, pentru că își imaginează că găsesc fericirea în ele, nu le aduc povară și suferință!

În regatul englez, unul dintre cele mai înalte posturi este cel al Marelui Păstrător al Sigiliului; acest cel mai înalt demnitar este în același timp Lord-Cancelar al Angliei. Un bărbat foarte distins și talentat, pe nume North, a năzuit cu ardoare de-a lungul a multor ani la acest loc. El și-a atins scopul; a venit ceasul în care regele George al III-lea a ridicat cutia care conținea marele sigiliu de stat, pentru a-l pune în mâinile lui North. Regele a spus: „Iată, lordul meu, luați-l, o să vă fie destul de greu.” Acest cuvânt a fost profetic, căci North a declarat puțin înainte de moartea lui (1792), că de când cu acest cel mai înalt loc de onoare, partea lui a fost să nu mai aibă nici o oră liniștită și mulțumită.

Scopurile ambiției sunt amăgitoare, ele aduc o viață plină de dezamăgire și greutate și leagă inima așa de tare de pământ, încât nu mai rămâne nici loc, nici timp, nici putere de a năzui după cununa care are strălucire veșnică. Domnul le vrea binele celor care sunt ai Săi când le spune: „Nu umblați după lucrurile înalte, ci rămâne cu cei smeriți!”

Olandezul Hugo Grootius a fost un jurist și om de stat eminent, poseda o profundă erudiție în domeniul teologiei, al filozofiei, al dreptului și al istoriei. Viața lui zbuciumată l-a dus prin luptele politice la onoruri mari în patria sa, după aceea în închisoare și în exil. Drumul lui l-a dus în Franța, Germania, Danemarca și Suedia. Peste tot a fost foarte cinstit de către regi pentru înțelepciunea, cultura și experiența lui. A murit în 1645, în Rostock. Dar ce a spus el pe patul de moarte? El cunoscuse un țăran sărac, care a folosit cea mai mare parte a timpului său pentru relația cu Dumnezeu, în rugăciune și citirea Bibliei. Pe acesta l-a invidiat pentru că el însuși a pierdut atâta timp în viață cu fleacuri anevoioase.

Unul dintre cei mai mari eroi de război a fost lordul Clive (se pronunță Claiv), fondatorul dominației britanice în India. El făcea parte dintre acei oameni care din copilărie au fost destinați mai dinainte, prin curaj și aptitudine soldățească să devină mari războinici. Era încă tânăr când a plecat spre India de Est. Acolo a obținut la început un loc în cancelaria Companiei Indiilor de Est (pe atunci proprietatea și guvernarea Indiei britanice erau în mâinile unei mari societăți comerciale, cea a Companiei Indiilor de Est).

În această vreme Clive a vrut să-și ia viața din cauza neplăcerilor neînsemnate. Caracterul lui arogant, mândru l-a mânat să-ți arunce viața la picioarele lui Dumnezeu și a oamenilor. De două ori a ridicat pistolul și l-a îndreptat spre frunte și de fiecare dată acesta a refuzat. Curând după aceea a intrat un prieten în cameră; Clive l-a rugat să descarce același pistol pe fereastră – acum a pornit imediat. Prin aceasta Clive n-a fost umplut cu mulțumire față de îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, ci cu aroganță deșartă. „Acum văd”, a exclamat el, „că sunt păstrat pentru lucruri mari” - și nu se înșela. Atunci a schimbat pana cu spada și cu toate că niciodată n-a avut parte de o pregătire adevărată în conducerea trupelor, a desfășurat totuși încă de la început un extraordinar talent războinic. Deja ca tânăr ofițer a cucerit cu o mână de oameni un oraș inamic și i-a bătut cu puține forțe armate pe inamicii superiori numeric. Când a fost în vârstă de 27 de ani a primit de la Compania Indiilor de Est o spadă împodobită cu diamante.

La 30 de ani era primul comandant-șef al englezilor, a salvat cu o armată de 1900 de soldați proprietățile englezești de nababul din Bengal, care se apropia cu 50 000 de oameni și cu o artilerie numeroasă. Cea mai mare faptă de arme a lui, prin care a întemeiat puterea britanică în India de Est, a fost bătălia de la Plassy, unde Clive, cu 1000 de europeni, 2000 de soldați indieni și opt tunuri a bătut definitiv o armată de 60 000 de oameni cu 53 de tunuri. De trei ori a fost plasat, în momente grele, în fruntea puterii indiene și de trei ori a condus la victorie cauza Angliei. Toată istoria lui este un șir nesfârșit de triumfuri, dar conștiința lui a trebuit să tacă dacă

vreun șiretlic sau vreo faptă violentă promitea un avantaj. Marele istoric, Macaulay, a descris caracterul lui Clive după cum urmează: „De îndată ce se vedea în fața unui intrigant indian, devenea și el un intrigant și se cobora la minciună, la amabilitate ipocrită, ba chiar la falsificare de documente și iscălituri. Cu toate mijloacele și cu toată energia a năzuit și și-a atins scopul înalt.” Copleșit de onoruri, glorie și comori, încă nici în vârstă de 50 de ani, s-a întors în Anglia. Era încă în floarea vârstei vieții lui și de acum înainte voia să-și savureze uriașele bogății, dar acești ani ai desfătărilor, de care se bucurase, au fost plini de necaz și mâhnire. El a fost acuzat în Camera Comunelor pentru ilegalități grave. Doar cu greu a reușit să-și anihileze condamnarea. Nerecunoștința cu care a fost judecat public, în ciuda marilor sale merite, i-a rănit mândria. Tot trecutul lui a apărut pătat prin tot felul de nedreptăți, care a fost cunoscut în mod public. Sănătatea lui a început să se clatine, a avut de îndurat multe dureri. El și-a urmărit gloria de război ca pe scopul cel mai înalt al vieții, dar a aflat că a gonit după o himeră – așa că a pus mâna pe pistol și și-a încheiat viața.

Nu este aceasta o istorie uimitoare? Un om tânăr este păzit de sinucidere printr-o minune limpede de recunoscut, Dumnezeu l-a condus cu succese uimitoare, cu protecție vizibilă întinsă asupra vieții lui, pe un drum lung, strălucitor - și după ce acest bărbat a avut parte de toate acestea, s-a aruncat totuși, în mâhnirea lui, în adâncurile întunecate ale sinuciderii. Toate succesele lui pământești n-au putut nici să-i facă inima fericită, nici să-i păzească sufletul. Toată strălucirea și gloria vieții lui s-au dovedit a fi o himeră.

Și un creștin adevărat poate fi un mare strateg, un amiral încercat, un om de stat plin de succes sau un mare negustor. Un asemenea om își ia smerit, cu mulțumire și bucurie succesele din mâna lui Dumnezeu. Da, bunătatea lui Dumnezeu poate să pună pe calea copiilor lui Dumnezeu onoruri și succese care întrec cu mult orice pricepere; ei se pot bucura cu adâncă mulțumire pentru orice binecuvântare pe care Dumnezeu le-o dă pe pământ. Dar cine gonește fără Dumnezeu după reușite pământești, pentru că-și caută în ele fericirea și ținta vieții, acela va găsi numai dezamăgiri dureroase. Acela vede apoi, privind în urmă: viața mea a fost ratată. El poate să se bucure pentru o clipă de triumful lui, dar vai, curând vine ceasul în care vede că și-a construit fericirea pământească pe temelie amăgitoare. Strălucirea pământească seamănă cu o fântână găurită care nu poate ține apa. Așa au pățit toți și vor păți întotdeauna toți cei care caută satisfacție fără Dumnezeu în lumea aceasta. Speranțele lor se dovedesc a fi, mai curând sau mai târziu, ca zadarnice și amăgitoare. Numai cine își pune viața în mâna atotputernică a harului lui Dumnezeu, cine caută pace privind cu credință la crucea de pe Golgota, numai acela merge pe drum sigur ca un copil iubit și binecuvântat al lui Dumnezeu. Inima lui găsește odihnă la inima lui Isus, aici găsește fericirea indestructibilă, veșnică. **Ai găsit-o și tu? O, apuc-o prin credință!**

Viața majorității oamenilor este la sfârșitul ei complet diferită de ceea ce părea la început că va deveni și de ceea ce și-a dorit omul. Dar oricâte dezamăgiri ar aduce viața – niciodată n-a fost dezamăgit un om care s-a încredințat Domnului Isus.

Lasă-te îndemnat, prietene, să lămurești problema vinei tale înaintea lui Dumnezeu. Aceasta poți s-o faci numai dacă pășești sub crucea de pe Golgota și Îl privești, crezând, pe Acela care a suferit și a murit acolo pentru păcatele tale. Apoi, dacă ai găsit pacea cu Dumnezeu, harul lui Dumnezeu te va purta. Poți să fii sigur de aceasta! Atunci vei avea o garanție de încredere pentru viitor, căci **Dumnezeu este credincios**. Gândurile Lui pentru viața ta sunt mult mai înalte decât gândurile tale. El spune alor Săi: „,,Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile Mele nu sunt căile voastre”, zice DOMNUL. „Ci, cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre”” (Isaia 55,8-9). La Domnul nu vei rămâne niciodată în pagubă – El îți vrea binele mai mult decât cel mai devotat tată și decât cea mai iubitoare mamă. Dacă ai devenit proprietatea lui Isus poți să spui cu toată siguranța: **Ținta și sfârșitul vieții mele sunt în slava lui Dumnezeu, sus, în casa Tatălui!**

Nr. 13 NU TE TEME

„Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiua Ta mă mângâie.” (Psalmul 23,4.)

Când s-a întâmplat prima dată că un om s-a temut pe pământ? Aceasta s-a petrecut în ziua căderii în păcat, când Adam și Eva, ispitiți de șarpe, au devenit păcătoși. Conștientizarea vinei lor le-a rupt părtașia cu Dumnezeu și atunci, când Dumnezeu l-a strigat: „Unde ești?”, Adam a recunoscut: „**Mi-a fost frică!**”

Înainte ca Adam și Eva să devină păcătoși nu exista pe pământ nimic de care omul să se teamă: nici boală, nici durere, nici primejdie, nici nenorocire. Ce viață foarte fericită! Dar păcatul a transformat toate acestea, marele vrăjmaș al lui Dumnezeu și al oamenilor a adus ca rod al păcatului totodată suferința, lacrimile și **frica**.

În nici un caz numai oamenii lași sunt aceia care se tem; nu, bărbați curajoși, mame și femei eroine se pot teme cu frică mare când văd amenințat de moarte și de nenorocire ceea ce au mai scump, pe fiii lor pe căi rele, mijlocul de trai și averea în primejdie, dacă soția sau copilul sunt duși la o operație grea, dacă izbucnește un incendiu sau dacă o inundație amenință țara – câte motive de teamă chiar și pentru oameni curajoși! Dacă un agricultor își vede recolta amenințată de grindină, dacă ogoarele se usucă de săptămâni sub arșiță sau dacă recolta va putrezi sub ploaia de câteva săptămâni, dacă izbucnește vreo răscoală, dacă este pierdută o bătălie – câte motive de teamă!

În Cuvântul lui Dumnezeu este scris cuvântul: Nu te teme! Nu vă temeți! Se spune că este scris de 366 de ori – n-am verificat dacă cifra este corectă. Se spune: este scris în Biblie o dată pentru fiecare zi din an și este pus la socoteală chiar anul bisect. Biblia strigă celor credincioși acest cuvânt mângâietor în privința vrăjmașilor vicleni, neîndurători, în privința bolii, a foamei, a nevoii, în privința furtunii și a valurilor, în privința primejdiilor de pe uscat și de pe apă: „Nu te teme!”

Oare există într-adevăr aici pe pământ o viață în care omul poate umbla pe calea vieții departe de orice teamă? Da, există o asemenea viață fără teamă.

David, împăratul și războinicul credincios, spune: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiua Ta mă mângâie”. Într-un alt loc: „DOMNUL este lumina și mântuirea mea; de cine să mă tem? DOMNUL este tăria vieții mele; de cine să-mi fie frică?” (Psalmul 27,1.) Motivul pentru care David nu se temea nu stătea nici în vitejia lui, nici în numărul luptătorilor lui, ci în aceea că știa că Îl are pe Dumnezeu de partea lui. El a putut să spună: „Știu că Dumnezeu este pentru mine” (Psalmul 56,9).

Majoritatea oamenilor, dacă li se vorbește despre ajutorul lui Dumnezeu, își imaginează aceasta ca pe un fel evlavios de a vorbi și gândesc că în cel mai bun caz ar mai putea exista o întâmplare fericită, care să poată îndepărta nenorocirea iminentă. Ei trebuie întâi să învețe și să priceapă că Dumnezeu este o **Persoană atotputernică, sfântă**, că El stăpânește peste cete și puteri despre care lumea nu bănuiește nimic, pentru că nu le vede. Când prorocul Elisei a fost încercuit de o oștire vrăjmașă în cetatea Dotan, slujitorul lui s-a speriat. Dar Elisei a spus: „Nu te teme, căci cei care sunt cu noi sunt mai mulți decât cei care sunt cu ei. Elisei s-a rugat și a spus: „DOAMNE, Te rog, deschide-i ochii să vadă.” Și DOMNUL a deschis ochii slujitorului, care a văzut; și iată, muntele era plin de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei” (Citește 2 Împărați 6,14-17). Aici aruncăm o privire în realitatea lumii nevăzute. Puterea lui Dumnezeu este pregătită să asculte rugăciunile de credință ale celor care sunt ai Lui și să intervină în cursul lucrurilor pământești. Nu există nici un fel de strâmtoare și de dificultate în care Dumnezeu să nu fie în stare să ajute și să salveze.

În ținutul muntos din Renania de Nord se află, situate în lung, în vale Râului Wupper, cele două mari orașe industriale, Barmen și Elberfeld. Să fie vreo 60 de ani de atunci, când un bătrân țesător de panglici și-a oprit războiul de țesut panglici, la care Dumnezeuul lui îl binecuvântase din belșug, nu ca să se aștearnă la odihnă, ci ca să-și dedice seara vieții cu totul Mântuitorului său. Era un creștin cu un curaj îndrăzneț de martor și i-a promis Domnului său că va trece în fiecare an de două ori prin toate locuințele din Wuppertal și va vesti oamenilor harul lui Hristos. Bătrânul creștin umbla zi de zi din casă în casă, pe scară în sus, pe scară în jos. Ne putem gândi că primirea de care a avut parte a fost una foarte diferită în fiecare casă. N-a dus lipsă, ce-i drept, de îmbărbătare cordială, dar mai des a primit batjocură și ironie pentru dragostea lui, ba chiar ceva și mai rău. Dar aceasta nu l-a speriat; el se gândea la Domnul său, pe care dragostea pentru neamul omenesc pierdut L-a dus la moarte.

Într-o zi a ajuns în drumurile lui într-o locuință al cărei exterior purta deja ștampila decăderii. L-a întâmpinat un om uriaș, arătând dezordonat și necioplit și de îndată ce a aflat scopul vizitei, cu o mână l-a înșfăcat pe omul în vârstă, cu cealaltă a luat un cuțit lung și a strigat pufăind de furie: „Încă un cuvânt și te înjunghii mortal! Jumătate din viață mi-am petrecut-o în închisoare. Mi-e egal ce se alege de mine!” Ca să nu fie vorba despre o amenințare goală, i-a aruncat o căutătură cu trăsăturile schimonosite de furie. Cu toate acestea, bătrânul a răspuns liniștit: „Dacă Domnul îngăduie, atunci, din partea mea, omorâți-mă! Dar trebuie să vă spun încă o dată: încă este timp să vă salvați sufletul pierdut de veșnica pierzare. Isus a murit și pentru dumneavoastră. Și dacă veniți la El nu vă respinge în ciuda multelor dumneavoastră păcate.” Mâna cu cuțitul scos s-a ridicat, dar n-a urmat lovitura mortală. În schimb, uriașul l-a aruncat afară pe omul bătrân. Acesta s-a ridicat, și-a urmat drumul liniștit și l-a inclus conștiincios pe sârmanul uriaș în mijlocirile lui.

Au trecut săptămâni; atunci bătrânul a trecut din nou pe strada în care moartea i-a stat așa de aproape în fața ochilor. Și cum privea în sus, spre ferestrele acelei locuințe, a văzut fața omului primejdios, care i-a strigat îndată să vină sus. – El a urmat liniștit invitația care dădea de gândit, dar uriașul s-a repezit în întâmpinarea lui deja pe scări, l-a îmbrățișat și a exclamat plângând: „O, acum sunt și eu fericit; Isus m-a primit și mi-a iertat păcatele. Și dumneavoastră vă datorez aceasta. Iertați-mi bătăria! Mereu m-am rugat ca Dumnezeu să vă conducă iar la mine.” În odaia care acum avea altă înfățișare, el i-a povestit apoi cum a avut de gând cu toată seriozitatea să-l înjunghie: dar n-a putut. Din acel ceas a venit peste el o teamă inexplicabilă, toate spaimile iadului au stat zi și noapte în fața sufletului său. Atunci a strigat către Dumnezeu pentru îndurare, pentru salvarea din pierzare. Ca o stea luminoasă i-a răsărit în suflet versetul din vremea tinereții: „Unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult”. Aceste cuvinte, care au zăcut în memoria lui atât de mulți ani ca un capital mort, au devenit dintr-odată vii în el. Apoi, Dumnezeu i-a adus pace prin Cuvântul Său, deoarece s-a întors la Mântuitorul. Astfel a avut parte de adevărul acestor cuvinte chiar pentru inima lui.

În acest creștin vârstnic vezi un om care a putut cu adevărat să spună: **nu mă tem de nimic!**

Nu este aceasta ceva prețios, dacă în pragul unui an nou sau la intrarea într-o nouă perioadă a vieții putem lua cu noi această siguranță? Dar acest adevăr minunat îl poate întări și păzi de teamă numai pe acela care știe că: **Dumnezeu este pentru mine!** Știi tu lucrul aceasta? O, privește la crucea de pe Golgota, unde Dumnezeu L-a dat pe singurul Său Fiul la moarte și judecată pentru vina ta! Privește-L pe Fiul lui Dumnezeu suferind și murind pe cruce ca Garant al tău pentru vina ta – atunci vei ști că Dumnezeu este pentru tine cu dragoste nemărginită. Numai cine pășește, crezând, sub sângele ispășirii, care a curs pe cruce, numai acela poate să spună în pace: „Deci, ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? **Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?** El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8,31-32)

Nr. 14 CONȘTIINȚA TREZITĂ

„Și au auzit glasul DOMNULUI Dumnezeu ... Și el (Adam) a zis.
„Ți-am auzit glasul în grădină și mi-a fost frică”
(Geneza 3,8-10)

Păcatul **ademenitor** poartă o altă față decât **păcatul făptuit**. Când satan, șarpele, i-a arătat Evei în Paradis fructul oprit, el arăta fermecător. „Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să facă pe cineva înțelept. A luat deci din rodul lui și a mâncat; a dat și soțului ei, care era lângă ea, și a mâncat și el.” (Geneza 3.6). Dar abia luase omul fructul oprit, **că pofta ademenitoare s-a transformat în teamă și necaz**. Omul devenit vinovat s-a ascuns determinat de teamă, pentru a se pune la adăpost de ochii lui Dumnezeu. Și ce dureri au venit după aceea, când consecințele amare ale păcatului au ieșit la lumina zilei pentru primii fii ai primilor oameni! Dumnezeu a spus: „În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” (Geneza 2,16-17). Adam și Eva încă nu știau pe atunci ce era „moartea” și ce înseamnă „să mori”. Aceasta au învățat s-o înțeleagă abia în ziua în care Eva l-a găsit omorât pe cel de-al doilea fiu născut al ei. Ah, de câte ori nu devin oamenii mult, mult mai târziu conștienți de ce au făcut cândva, conduși de încăpățănare, de pofta păcatului sau de patimă.

De curând a venit o fată mai în vârstă la un martor al lui Isus, ca să caute pace cu Dumnezeu. Avea inima sfâșiată de conștientizarea vinei. Ea a povestit cum plecase din casa părinților ei, încăpățănată, ca fată de 18 ani. Tatăl ei, care era bețiv, îi maltrata pe copii. Dar atunci, când fiica ce crescuse i-a declarat categoric că pleacă de la el, bătrânul bețiv a scos din buzunar un revolver și s-a împușcat singur în cap. A fost ultima priveliște pe care această fată a luat-o cu ea din casa părintească, cum tatăl împușcat zăcea în fața ei pe podea. Și-a lăsat în urmă mama, frații și surorile. După optsprezece ani a auzit că mama era grav bolnavă. Acum voia să caute împăcare. A venit la patul de boală al mamei și a cerut iertare printre lacrimi. Mama muribundă a răspuns: „Dar cine sunteți? Nu vă cunosc.” La care fiica a spus: „O, mamă, oare nu-ți mai cunoști copilul?” „Nu, nu te mai cunosc.” Acesta a fost ultimul cuvânt al mamei muribunde. Cu această durere trece de atunci fiica prin viață. Apoi a auzit Evanghelia harului, despre spălarea întregii vini prin sângele Mielului lui Dumnezeu pe crucea de pe Golgota, pentru orice om care crede. Așa a venit și și-a dezvăluit toată durerea inimii ei, acuzațiile conștiinței ei. Ea a chemat Numele Mântuitorului, Isus, și a găsit pace.

Cândva, încăpățănarea mândră, îndărătnică a mânat departe de tată și de mamă această făptură omenească – dar ce altfel a fost realitatea drumului ei, ce plină de durere a fost retrospectiva într-o conștientizare așa de adâncă a vinei! Acum spune, într-adevăr: Ah, dacă aș fi știut aceasta înainte, cât de îngrozitor va fi drumul încăpățănării și al păcatului, dacă aș fi știut dinainte ce îngrozitoare va fi retrospectiva asupra a ceea ce nici un om nu mai poate să întoarcă – precis n-aș fi mers pe acest drum. Dar plânsul acesta nu ajută pe nimeni.

Ce limbaj puternic vorbește conștiința dacă se trezește sub călăuzirile vieții și îi spune păcătosului vinovat: **Prea târziu! Nu poți să schimbi nimic din ce ai făcut!**

Satan este un mare înșelător. El zugrăvește imaginea păcatului așa de ademenitor, de nevinovat și ascunde toată nenorocirea care zace în spatele păcatului înfăptuit. Nenumărați sunt oamenii pe care îi înșeală marele mincinos cu ademenirea la pofta carnală, la alcool, la înșelăciunea cu bani. Multe, foarte multe lacrimi curg în orele liniștite ale nopții din cauza lucrurilor pe care le-am făcut și pentru care conștiința strigă: **ești un vinovat!**

Firește, mult mai mulți oameni decât credem își urmează prin viață drumul sub acuzațiile conștiinței lor. Este har de la Dumnezeu dacă razele luminii Evangheliei, vestea despre împăcarea desăvârșită, care este în Isus, luminează într-o asemenea inimă întunecată și îl determină pe om să pășească cu vina lui în lumina prezenței lui Dumnezeu, să-și mărturisească

păcatele și să caute harul. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Cine își ascunde fărădelegile nu prosperă, dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare” (Proverbe 28,13).

Într-adevăr, mulți oameni își văd de drum cu o conștiință împietrită; ceea ce a rămas în urma lor pare să nu-i neliniștească, dar Dumnezeu, la timpul potrivit, știe să-l găsească pe cel vinovat și trezește conștiința adormită.

Uneori, Dumnezeu face aceasta printr-un singur cuvânt; Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu își descoperă atunci puterea dumnezeiască, deoarece îl silește pe păcătos să mărturisească și să se întoarcă. Iată aici o asemenea mărturisire:

Acum cinci ani am plecat în Texas, după ce mi-am înșelat creditorii cu 15 000 de dolari. Eu și soția mea ne consideram foarte șmecheri. Ne-am stabilit în unul dintre orașe, ne-am cumpărat o casă frumoasă și am înzestrat-o cât mai luxos: un pian mare, covoare de Bruxelles și așa mai departe. Soția mea s-a bucurat în mod deosebit de frumoasele perdele din dantelă de la ferestre. Abia ne stabiliserăm acolo, că evanghelistul Moody a venit la noi în oraș. L-am ascultat predicând. Când a vorbit despre restituirea de bani, soția mea și eu am fost convinși de vina noastră; am mers acasă singuri de tot. Eu am spus: „Ce să facem?” „Să facem?” a răspuns ea, „aceasta o știi fără să mă întrebi pe mine: să dăm înapoi totul, până la ultimul cent!” Zis și făcut: casa a fost vândută; a avut loc o licitație; ce bucurie am simțit când argintăria și porțelanul chinezesc au ajuns la vânzare! Pianul și toate s-au dus, iar soția mea a fost fericită când s-a putut despărți de perdelele din dantelă. Apoi am închiriat două camere mici, un dormitor și o bucătărie. Singura masă pe care o aveam era aceea pe care am folosit-o altădată în bucătărie, pentru a tăia carnea pe ea. – Cuvântul lui Dumnezeu și-a arătat aici puterea și Mântuitorul salvator a intrat cu pace și bucurie. Conștiințele au fost vindecate.

La alți oameni Dumnezeu folosește seriozitatea mare a călăuzirilor Sale pentru a trezi o inimă neînduplecată și o conștiință împietrită.

N. lucra în X., într-o uzină constructoare de mașini, unde tatăl lui era maistru. El a promis unei fete că se căsătorește cu ea și deja porniseră spre oficiul stării civile ca să pună totul în ordine. Atunci tatăl mirelui a ridicat obiecție și a cerut de la fiul său să renunțe la fata săracă și să-și caute în locul ei o soție bogată. Acest sfat al tatălui i-a plăcut lui X. A părăsit fata, care în vremea aceasta devenea mamă, a trecut oceanul și s-a însurat în curând în America cu o văduvă înstărită. El scria că totul merge minunat și cu bucurie. Dar după doi ani, soția americană a celui neloyal a făcut cancer de sân și de rinichi. Ea a murit după ani de chinuri. X. și-a pierdut un ochi din cauza unei arsuri și a trebuit să meargă în spital pentru o operație de apendicită. El știa bine că Dumnezeu vorbește cu el. Trecuseră nouă ani de când o părăsise pe fata înșelată. Acum îi scria să-l ierte și să se îndure de el. Acum voia să se căsătorească cu ea. Acum împrejurările arătau altfel decât acum nouă ani. Tatăl lui, bogat pe vremea aceea, murise în chinurile conștiinței, averea era pierdută, el a observat că peste toată purtarea și viața lui guvernează Dumnezeul sfânt și drept, care știe să-l găsească pe cel vinovat atât în Europa, cât și în America.

Ce serios este lucrul acesta pentru oricine crede că poate să se poarte cum vrea. Dar ce bine că în această lume de păcătoși vinovați se propovăduiește vestea harului. Ce prețios că pentru orice om sincer este de găsit o cale a mântuirii, a eliberării de orice vină, a vindecării conștiinței. O, ascultă, tu, cel care convins de vina ta, cauți pace: Mântuitorul salvator îți este aproape, Isus, pe care dragostea L-a determinat să vină din ceruri ca să sufere și să moară pe cruce pentru noi, cei vinovați și pierduți. Privește acolo unde Fiul lui Dumnezeu a purtat, ca Garant, blestemul vinei în dreapta judecată a lui Dumnezeu, pentru orice păcătos care crede. Înțelege cuvântul: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1,29.)

Nu există altă cale spre pace, decât aceasta: să cauți adăpost, cu mărturisirea vinei, la Isus, la Cel răstignit, la Fiul lui Dumnezeu.

Nr. 15 ÎL CUNOȘTI PE ISUS?

„Bucuria DOMNULUI este tăria voastră” (Neemia 8,10)

În anul 1866 eram medic de familie în spitalul împărătesc din E. – astfel relata doctorul W. Printre bolnavii mei se găsea un bărbat de vârstă mijlocie, care avea o boală rară de piele, absolut incurabilă, care era o mare încercare pentru el. Bărbatul era un pescar sărac. N-a durat mult și am descoperit că omul greu încercat Îl cunoștea pe Domnul Isus ca Mântuitor al lui. De aceea și putea să suporte cu răbdare suferințele pe care boala lui le-a adus cu sine.

După ce Johannes M., așa îl chema pe bolnav, a recunoscut că nici un doctor nu-l putea ajuta în boala lui, s-a întors acasă. În anul 1910, deci 44 de ani mai târziu, am vizitat acea zonă; era pentru prima dată. Am aflat printr-un prieten că Johannes M. încă era în viață și că locuia numai la o oră și jumătate de acolo. Când bolnavul a auzit de apropierea mea, a trimis să mă roage să vin la el. Ce mare a fost bucuria bătrânului pescar și ce cordială primirea lui când mi-a auzit vocea!

Ochii lui fuseseră treptat afectați de boala lui, prin simpatie, așa că acum era deja de mulți ani orb.

Soția lui a făcut ce a putut ca să facă față mijloacelor de existență necesare, cu cele trei mărci pe care le primea săptămânal de la administrația săracilor, ca ajutor. În ciuda întregii nevoi exterioare, fața lui strălucea de bucurie și un „Lăudați pe Domnul!” după altul venea de pe buzele lui, în timp ce ne întrețineam despre harul Domnului și despre minunatele căi pe care ne-a condus El.

În sfârșit, pentru mine venise vremea să plec. Așa că am spus prietenului meu: „Ei, dragă prietene M., ne putem ruga împreună?” „O, vă mulțumesc, domnule doctor, ar fi frumos; dar nu-i așa, domnule doctor, **că nu va fi decât laudă!**” Aceasta a fost singura rugăminte a bolnavului incurabil. Și astfel L-am laudat împreună pe Dumnezeu. Eu am fost în mai bine de o mie de odăi de bolnavi, sărăcicioase, dar nici una n-a fost așa de luminoasă ca aceea a bătrânului pescar, Johannes M. „**Nimic altceva decât laudă!**” așa a putut să spună din inimă, în boala lui grea și în ciuda întregii lui sărăcii și fără toată comoditatea de care se pot bucura majoritatea oamenilor.

Ce convingătoare este această dovadă, că Mântuitorul viu este în toate situațiile vieții, în nevoie, în sărăcie și în suferință, un izvor care nu seacă niciodată, de mângâiere și de bucurie. Bătrânul Johannes a împlinit ce ni se spune în Cuvântul lui Dumnezeu: „**Bucurați-vă în Domnul!**” „Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: bucurați-vă!” (Filipeni 3,1 și 4,4.) Numai în Domnul ne putem bucura totdeauna, nu în împrejurările vieții: Acestea se vor schimba, dar El, nu.

Compară încercările și greutățile acestui pescar bătrân cu micile probleme sau dezamăgiri care îți alungă de atâtea ori bucuria, îți apasă inima. Într-adevăr, acest om bătrân, a cărui boală a durat aproape 50 de ani, ar fi avut motive să se plângă și să se descurajeze. Dar el era atât de fericit, încât a putut să spună: „**Nimic altceva decât laudă!**” La el a fost o realitate cuvântul: „Bucuria DOMNULUI este tăria voastră.”

El avea un izvor inepuizabil de bucurie, de fericire a inimii, de laudă. **Acest izvor era în Persoana Domnului Isus**, care îi umplea inima, a Cărui prezență îi transforma coliba sărăcicioasă în lăcașul laudei și al bucuriei. Razele dragostei lui Isus erau suficiente pentru cele mai întunecate ore ale încercării, ca și pentru ceasul despărțirii de viață, pentru a face inima cu adevărat fericită. **Aceasta este fericirea indestructibilă.** Despre aceasta, cum o găsim și ce înseamnă ea, ne-a povestit acum câțiva ani un martor al Evangheliei, următoarele:

În mai multe seri, una după alta, a fost vestită Evanghelia într-un oraș. Veniseră mulți și unii s-au întors cu adevărat la Dumnezeu.

Într-o seară, înainte de începerea adunării a venit la mine o femeie care arăta săracă și istovită. Avea în mână o foaie cu o cântare, din acelea pe care noi obișnuim să le împărțim pentru adunări, și a spus cu voce emoționată în timp ce arăta spre un vers: „**Isus e-al meu!**” La privirea mea întrebătoare a adăugat: „Aseară încă nu puteam să cânt aceste cuvinte, dar astăzi pot s-o fac, mulțumesc Domnului!”

„Atunci aveți într-adevăr motive să-I mulțumiți Domnului, scumpă doamnă,” am răspuns eu, „și acum sunteți fericită?”

„O, da,” a răspuns ea, „astăzi sigur! Dar ieri am fost foarte nefericită. Când a fost cântată în picioare cântarea „**Isus e-al meu**”, o voce a șoptit în mine: „**Aceasta nu poți s-o cânti, pentru că Isus nu este al tău.**” Stăteam acolo tremurând de teamă și nu puteam să scot nici un cuvânt. Și când am văzut apoi multele fețe ferice, inima mea amenința să se frângă. N-am știut ce să fac. Ajunsă acasă, n-am putut decât să plâng. La dormit nu mă puteam gândi. M-am rugat ca Domnul să-mi mântuiască sufletul, să-mi dăruiască dreptul să spun: **Isus e-al meu!** Și Domnul S-a îndurat de mine. El a răspuns la rugăciunea mea. Am devenit mai liniștită, m-am culcat și înainte să adorm am putut să spun: **Isus e-al meu!** Acum sunt fericită de tot!”

„Dar cum ați primit siguranța că Isus este proprietatea dumneavoastră? am întrebat eu.

„O, aceasta a fost foarte simplu. Am devenit conștientă că Isus a murit la fel de bine pentru mine, ca și pentru ceilalți și că trebuie să cred aceasta și să-mi pun încrederea în El, căci El nu mă va respinge. Și atunci am simțit că pot să am încredere în El și să-L iubesc; am obținut siguranța că El a murit și pentru mine, marea păcătoasă.” – „Deci, aș vrea așa de mult”, a adăugat ea, „să cânt deseară această cântare împreună cu ceilalți, vă rog, dacă dumneavoastră vreți s-o propuneți.”

Era ușor de recunoscut că Duhul Sfânt Însuși fusese învățătorul acestei sărmâne femei. Am făcut adunării cunoscută dorința ei și pe lângă aceasta am pomenit câte ceva din cele povestite mie. Cântarea a fost cântată cu bucurie cordială. Femeia a cântat și ea împreună cu ceilalți.

La sfârșitul adunării ne-am informat de la femeia credincioasă, cine a adus-o în mijlocul nostru. Ea a numit o soră. A fost bine că am luat această informație, altfel poate n-am fi auzit niciodată despre sfârșitul acestei biete femei. Pe ea însăși n-am mai văzut-o niciodată.

Prin sora indicată am aflat mai târziu următoarele: femeia trăise în condiții sărăcicioase. Deși bolnavă, a trebuit să-și câștige pâinea prin munca mâinilor ei. În cele din urmă suferințele ei au devenit așa de grave, încât a trebuit să se ducă la spital. Aici i s-a spus că speranța de vindecare stă numai într-o operație, dar în același timp medicul și-a exprimat teama că ea este prea slăbită ca să suporte operația. Răspunsul ei a fost că ea nu se teme de moarte. Dacă Domnul voia s-o ia la El, atunci ea este pregătită să plece cu bucurie. Ea a cerut părerea surorii care o adusese în adunare și s-a decis apoi pentru pasul serios.

La rugămintea insistentă a bolnavei, sora a obținut permisiunea s-o însoțească în sala de operație și acolo a fost martora unei scene așa cum, cu siguranță, rar se întâlnește în locuri atât de serioase. În timp ce personalul era ocupat cu pregătirile pentru operație, duhul bolnavei părea să fie îndreptat în mod deosebit asupra lui Isus. În loc să se gândească la clipele groaznice care urmau – din cauza slăbiciunii nu era voie să fie anesteziată cu cloroform – ea a început dintr-odată să cânte cântarea:

Găsit-am un prieten la greu,
Isus e-al meu!
Ce-mi rămâne credincios mereu,
Isus e-al meu!
De-mi pier bucuriile pe pământ,
Cei dragi prieteni de nu-mi mai sunt,
În El găsesc nesfârșit mai mult.
Isus e-al meu!

Cititorul să-și imagineze singur impresia pe care cântatul acesta trebuie să-l fi făcut în sala de operație, unde în afară de medici și ajutoarele lor se mai afla și un număr de studenți. Toți au fost profund impresionați. Apoi a început operația. A fost așa cum s-a temut medicul. Bolnava a leșinat și puțin după aceea a decedat.

* * *

Lasă-mă să te întreb, prietene, ce a fost aceea care i-a dat acestei creaturi slabe puterea să fie „mai mult decât biruitoare” în asemenea împrejurări? Există un singur răspuns: Îl cunoștea pe **Isus**, pe Acela care ne-a iubit (Romani 8,37). Ea nu era conștientă numai de iertarea păcatelor ei, n-a crezut numai într-un adevăr care i s-a propovăduit, ci L-a cunoscut pe **Isus Însuși**, o **Persoană** vie. Dumnezeu ți-a vorbit și ție „în Fiul” (Evrei 1,1-2). Aceasta i-a dat puterea biruitoare, aceasta a pus o cântare pe buzele ei în fața suferințelor și a morții. Să te poți sprijini pe un braț care nu slăbește niciodată, să privești într-un ochi care nu privește niciodată turbure, să te încrezi într-o inimă care nu se răcește niciodată, aceasta dă liniște, pace și bucurie.

Isus este stânca păcii. Pe această stâncă se odihnește inima acelei creștine de rând. **Prietene, la aceasta ești chemat și tu!**

Nr. 16 ÎNTÂMPLARE SAU PROVIDENȚA LUI DUMNEZEU?

„Doamne, Dumnezeul meu, Tu ai înmulțit lucrările Tale minunate și planurile Tale față de noi; nimeni nu poate să le înșiruie înaintea Ta.

Aș vrea să le vestesc și să vorbesc despre ele,
dar numărul lor este prea mare ca să le istorisesc.”

(Psalmul 40,5).

Din ziarul (din 31 martie 1913), din New York, publicăm următoarea relatare: Un englez care locuia pe țărmul mării într-un mic oraș-port, a fost condamnat la moarte pentru că se presupunea că a omorât un brazilian, care era angajat în aceeași firmă cu el. Bănuiala a căzut pe englez, pentru că cei doi colegi s-au învrăjbit serios câteva zile înainte de moartea brazilianului. Alți colegi au avut totuși impresia că cei doi s-ar fi împăcat iarăși, căci în duminica următoare au navigat cu un cuter mic cu pânze, pe care îl închiriasse englezul. În seara acelei duminici, acesta din urmă a adus în oraș cadavrul colegului său și a povestit că acesta și-ar fi frânt gâtul la o cădere de pe catarg. Acestor afirmații nu li s-a dat crezare, mai degrabă s-a crezut că brazilianul ar fi fost omorât de celălalt, mai cu seamă că expertizele medicale declarau că nu putea fi vorba despre nici o cădere, ci mortul a decedat mai curând din cauza unei răni, care i-a fost făcută cu o bătă groasă, poate chiar cu o vâslă. De aici rezulta că declarația, că cel decedat s-ar fi suit pe catarg, nu suna credibilă. Englezului i s-a făcut proces și a fost condamnat la moarte.

Termenul pentru execuție era deja fixat, când a intervenit următorul fapt: relatarea din ziar asupra presupusei crime a ajuns în mâinile unui francez, care intrase cu vaporul în port în ziua în care murise brazilianul. Acest om fotografiase panorama în clipa când a intrat cu vaporul în port și acum, din întâmplare, a făcut o descoperire ciudată pe fotografia făcută atunci: în fotografie se vedea, între stâncile care închid în multe locuri intrarea în port, un cuter mic pe care se afla un om, în timp ce al doilea tocmai cădea din vârful catargului. Firește că detaliile fotografiei erau așa de mici, încât evenimentul de pe vasul fotografiat n-a fost observat inițial de către proprietarul fotografiei. Abia la o vizualizare repetată și-a dat acesta seama ce eveniment fotografiase la intrarea în port. Iar când a citit în ziar relatarea despre procesul pentru crimă, și-a adus aminte că poate pe fotografia lui se găsește cheia tainei. S-a făcut imediat o mărire a micii fotografii; la aceasta s-a văzut că francezul nu se înșelase. În fotografie cădea într-adevăr un

bărbat de pe catarg, în timp ce celălalt, în care se recunoștea limpede cel condamnat la moarte, sărea de la locul lui cu o înfățișare de groază. Tocmai acest moment l-a prins **întâmplător** instantaneul înregistrat. Acum s-a început imediat procedura de revizie față de englez, care a fost apoi achitat de pedeapsa cu moartea.

Nu știm dacă omul păzit astfel de nedreapta pedeapsă cu moartea L-a chemat pe Domnul în ajutor – dar este limpede că aici, împrejurări cu totul neînsemnate au contribuit prin mâna lui Dumnezeu, ca acest om să fie salvat de la o condamnare nedreaptă și din sentința la moarte care îl amenința. Fotografia făcută „**întâmplător**” la momentul potrivit, descoperirea la timp a evenimentului pe mica fotografie, asociația de idei a acestei descoperiri cu articolul din ziar citit mai înainte – toate au trebuit să colaboreze. Aici este palpabil: **Nu există întâmplare!** Dumnezeu are toate aceste lucruri în mâna Sa atotputernică și le folosește la timpul potrivit. Aici învățăm să înțelegem cuvântul: „Doamne, Dumnezeul meu, Tu ai înmulțit lucrările Tale minunate și planurile Tale față de noi; nimeni nu poate să le înșiruie înaintea Ta. Aș vrea să le vestesc și să vorbesc despre ele, dar numărul lor este prea mare ca să le istorisesc.” O, învață să ai încredere în acest Dumnezeu atotputernic, cu o încredere deplină! Puterea și dragostea Lui sunt suficiente ca să-ți păzească viața **în orice situație** și să întoarcă totul spre binele tău.

K., un creștin sincer, povestește cum a fost el mai mulți ani vatman la tramvaiul din D. La începutul lui mai 1898 a fost suferind câteva zile și n-a putut să-și îndeplinească serviciul. În aceste zile, era în 4 mai, seara, după ce se băgase în pat, l-a apucat o mare neliniște interioară, cu bătaii puternice de inimă și în același timp un glas lăuntric l-a silit să se ducă imediat la doi soți vârstnici, pe care îi cunoștea bine. Era un bărbat paralizat, care era cu totul dependent de ajutorul și îngrijirea soției lui. Aceasta din urmă și-a rupt de curând antebrațul drept și prin aceasta viața celor doi bătrâni a devenit grea. După ce s-a opus o vreme acestei presiuni, având în vedere ora târzie, K. s-a sculat în sfârșit, deoarece îndemnul și presiunea lăuntrică nu voiau să cedeze. Pe bătrân l-a găsit stând în scaunul lui. „Dar unde este soția?” „Nu știu unde este soția mea; este plecată de mult timp.” K. s-a ridicat ca s-o caute pe soție. În coridor, printr-o ușă, a auzit o respirație ciudat de grea, ca un geamăt. Această ușă, care în rest era încuiată, ducea la o bucătărie care era ieșită din uz. K. a deschis ușa și a văzut-o pe femeia bătrână deasupra mașinii de gătit, în aer; se spânzurase și era pe cale să-și dea ultima suflare. K. a reușit s-o dezlege pe sinucigașă. Treptat și-a recăpătat cunoștința. Ea a rămas în viață. K. știa acum că aceasta fusese o călăuzire cu totul deosebită a lui Dumnezeu, o intervenție a lumii nevăzute în mersul lucrurilor pământești, care l-a mânat la această vizită nocturnă.

Ai aici, înaintea ta, două păziri extraordinare ale vieții, de moartea aparent sigură. **A fost aceasta o întâmplare?** Sau s-a putut recunoaște aici mâna și lucrarea lui Dumnezeu? Înțelege deci, că aceeași atotputernicie a lui Dumnezeu, care l-a salvat pe acel condamnat și care a smuls-o înapoi din prăpastia iadului pe acea femeie descurajată, ca sufletul ei să fie salvat de la pierzare, acționează și asupra vieții tale.

Prietene, să nu te gândești că este fără importanță dacă crezi într-un Dumnezeu sfânt, atotputernic, al cărui ochi veghează asupra a tot, care cârmuiește istoria oamenilor după un sfat minunat. Pentru toată viața ta este nespus de plin de însemnătate **dacă-L pui pe Dumnezeu la socoteală sau nu**. Dacă apuci puterea, prezența și credințioșia Dumnezeului sfânt, crezând, atunci Acela care poate, știe și pătrunde totul va deveni adăpostul tău. Atunci vei învăța nu numai să te rogi pentru ajutor în nevoie și în greutăți, ci toată viața ta va fi pusă în lumina prezenței lui Dumnezeu. În această lumină te recunoști ca om păcătos. Conștiința ta se trezește; se ridică întrebarea: **Unde să mă duc cu păcatul meu? Unde găsesc iertare? Unde găsesc pace?** Atunci vestea despre Isus ajunge la urechea ta, la inima ta. „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiú, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3,16). Tu auzi că: Fiul lui Dumnezeu a murit în judecata lui Dumnezeu pentru vina mea; Isus a fost Chezașul meu. Dacă îți deschizi, crezând, sufletul în fața

Lui și dacă îți aduci păcatele sub sângele ispășirii Lui, atunci găsești pace cu Dumnezeu și filiația lui Dumnezeu. Atunci poți să-I spui plin de încredere Dumnezeului veșnic: Ava, Tată! Poți pune în mâna lui Dumnezeu viața ta, sănătatea ta, familia ta, ba chiar tot ce cuprinde viața ta pământească.

Nr. 17 O PRIVIRE ARUNCATĂ ÎN VEȘNICIE

„Căci pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig.” (Filipeni 1,21)

Când în anul 1911 a apărut ciuma în China și Manciuria, un tânăr doctor francez s-a dus acolo, doctorul Mesni, ca să studieze această boală îngrozitoare. Consulul francez în Chiana a relatat:

„Într-o zi am fost chemat la „Grand Hotel” cu observația că doctorul Mesni, care găzduia acolo, dorea să-mi vorbească. Firește că m-am dus imediat acolo, pentru a afla, spre spaima mea, că este bolnav de ciumă. Medicul rus care îl trata mi-a dat această informație cu adăugarea că nu aveam voie să vorbesc cu pacientul în hotel, ci numai pe stradă și la o distanță convenabilă. Așa că am așteptat în fața hotelului; câteva minute după aceea a apărut doctorul Mesni, condus de patru infirmieri. El a rămas sub poarta casei, în timp ce eu mă țineam la o anumită depărtare de el. Doctorul rus a făcut prezentările, apoi doctorul Mesni mi-a cerut scuze că m-a făcut să mă ostenesc să vin la el, dar el se îmbolnăvisese de ciumă, mai avea două zile de trăit și de aceea și-a făcut testamentul. Eu trebuia numai să confirm în mod oficial, că hârtiile lui au fost dezinfectate. După aceea s-a scuzat că încă nu-mi făcuse nici o vizită, dar el se temuse să nu-mi aducă ciuma în casă. La sfârșitul convorbirii noastre mi-a făcut semn cu mâna, a zâmbit și a spus: „Deci, domnule consul, nu vă spun „La revedere!”, ci rămâneți cu bine!” Apoi a urcat liniștit în ambulanța care l-a dus la spitalul pentru ciumă, unde, într-adevăr, a murit câteva zile după aceea, în 31 ianuarie. N-am putut decât cu greu să-mi stăpânesc emoția când l-am văzut în fața mea pe acest bărbat tânăr, care a mers la moarte sigură ca un erou.”

Firește că acest medic tânăr a fost o personalitate vrednică de stimă. El și-a riscat viața ca, dacă ar fi posibil, să găsească un tratament pentru ciumă și când el însuși s-a îmbolnăvit de ciumă, a privit moartea în ochi cu demnitate și liniște. Dar a avut el vreo nădejde? Unde a plecat?

Sunt atâția oameni cărora o moarte eroică li se năzarește ca cel mai înalt scop al vieții – aceasta ar fi corect dacă odată cu această moarte s-ar termina totul. Dar aceasta nu este așa; moartea trupească nu încheie decât viața pământească, dar în nici un caz existența. Pe drept s-a spus: Moartea nu este ca punctul, care sfârșește o frază terminată, ci seamănă cu o virgulă dincolo de care fraza merge mai departe. Este frumos și măreț să mori ca un erou – dar **ai tu o nădejde?**

Lumea își cinstește pe drept eroii cu monumente din bronz și din piatră, în cântece și în cărțile de istorie – dar cu aceasta poate un om să fie ajutat pentru veșnicie? În privința veșniciei, cea mai importantă întrebare este aceasta: dacă un om are pace cu Dumnezeu, siguranța iertării întregii lui vini și siguranța harului prin credința în jertfa de ispășire a Fiului lui Dumnezeu, care a reglementat pe cruce problema vinei pentru orice om care crede.

Să relatăm aici moartea unui alt doctor, care în ochii lumii poate părea mai puțin eroică – dar ea a fost prețioasă în ochii lui Dumnezeu, după cum este scris: „Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El” (Ps.116.15).

Era în toamna anului 1869 – așa povestește un predicator al Evangheliei, un fost iudeu -, când am fost chemat noaptea la un bolnav. Era bătrânul meu medic de familie, iudeu, odinioară cel mai bun prieten al meu, pe când eram încă rabin, și acum cel mai înverșunat potrivnic al meu. Trecuse de miezul nopții când am intrat în cameră. Muribundul a povestit: „Acum două luni am

tratat-o pe văduva N. – Blândețea, liniștea și răbdarea cu care și-a purtat suferința grea au făcut asupra mea o impresie profundă. Într-o zi mi-a cerut neapărat să-i spun deschis adevărul, ce părere am despre starea ei. Nu i-am ascuns că mai are numai foarte puțin timp de trăit. Fața ei s-a transfigurat la gândul morții apropiate, ca și când s-ar fi dus la nuntă. Așa ceva n-am văzut niciodată. „Domnule doctor”, a spus femeia muribundă, în timp ce-mi lua mâna, tremurând, „înainte să mor aș vrea să vă mai spun ceva. Sunteți evreu, nu-L cunoașteți pe Mântuitorul. Fără El nu veți fi mântuit. O, căutați-L pe Isus, Mântuitorul păcătoșilor!” – Am fost afectat și am întrebat: „De unde știți aceasta, scumpă doamnă, că numai în Isus se găsește mântuire pentru mine?” – „O știu”, a răspuns muribunda, „pe cât este de sigur că ne luminează astăzi soarele, pe cât de adevărat este că în cer trăiește un Dumnezeu și pe cât de adevărat este Cuvântul Său, în care El a spus-o.” La aceasta mi-a întins Biblia ei și a spus: „Dragă domnule doctor, tare aș vrea să vă fiu recunoscătoare pentru multa dumneavoastră osteneală, pe care ați avut-o cu mine. Dar eu nu sunt decât o sărmană femeie. Singurul lucru pe care pot să vi-l dau este această Biblie a mea. O, primiți-o de la mine și citiți Cuvântul lui Dumnezeu cu seriozitate și rugăciune; atunci Îl veți găsi în ea pe Isus ca Mântuitor al dumneavoastră și bucuria dumneavoastră va fi așa de mare ca a mea.” Am luat cartea veche din mâinile ei tremurânde, rușinat și emoționat până în străfunduri și m-am grăbit neliniștit spre casă. Era o luptă și un vuiet în lăuntru meu ca într-o furtună. Când în dimineața următoare am trecut pe lângă casa ei, ceva m-a tras înapoi. Dar am fost reținut în mod ciudat în tinda mică, pentru că un glas de copil răsună ca un cântat de îngeri în camera bolnavei. Era Emilie, fiica ei adoptivă, care cu voce cristalină îi cânta muribundeii cântarea ei preferată. Am auzit cuvintele și le mai aud și acum:

„Eu, cel întristat, la greu
Păcatele-mi mărturisesc.
La Tine Salvatorul meu,
Vin har, iertare să găsesc.
Aceasta-i mângâierea mea:
Isus pe păcătoși îi vrea!”

Aceste cuvinte din gura unui copil, pe care l-am văzut de multe ori îngenunchat la patul bolnavei, rugându-se, mi-au pătruns adânc în inimă și în acea clipă mi s-au deschis deodată ochii; am văzut ce gol, ce descoperit și ce nenorocit eram cu toate faptele mele bune. Deodată mi-a fost limpede că sunt un om bătrân și înșelat. Acum cred în Isus Hristos, Fiu lui Dumnezeu, Mântuitorul păcătoșilor, care Și-a vărsat sângele scump și a murit și pentru mine, păcătosul bătrân, **nu numai pentru păcatele mele, ci și pentru virtuțile mele**. Rezultatul întregii mele cunoștințe este acum, că **eu sunt un mare păcătos și că Isus este un Mântuitor și mai mare**. În Numele acestui Isus Hristos, al Mântuitorului meu, vreau acum să fiu botezat.”

Așa a spus doctorul. Am văzut că Duhul Sfânt a făcut într-o clipă mai mult pentru acest fariseu cult prin gura unui copil mic, decât am făcut eu în tot timpul prin disputele mele. Încă în aceeași noapte în care m-a chemat pe mine și în prezența mai multor evrei pe care îi invitase, a primit botezul și a doua zi a adormit liniștit și calm în Domnul Isus. Ultimul lui Cuvânt a fost:

Isus pe păcătoși îi vrea,
Chiar și pe mine m-a primit;
Cerule mi-a deschis așa,
Să vin la El ca mântuit
Și mângâiat să pot pleca:
Isus pe păcătoși îi vrea!”

Majoritatea oamenilor nu bănuiesc ce siguranță a nădejzii, ce râu de pace și bucurie i se dăruiește unui copil al lui Dumnezeu când pleacă acasă.

Dar o astfel de plecare acasă victorioasă este oferită numai celor care cunosc cu adevărat locul de la inima lui Isus. Ei pot spune împreună cu Pavel: „Căci pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig.” La această pace și la această siguranță te cheamă harul lui Dumnezeu acum, în zilele când ești sănătos. Nu te gândi că ai putea să apuci acestea pe patul morții, când puterea minții și a trupului sunt pe cale de dispariție. **Astăzi** vrea Isus să vorbească cu tine. O, pășește sub crucea Lui și înțelege că sângele Fiului lui Dumnezeu a curs pentru vina ta. Reglementează acum cea mai importantă problemă dintre toate: **problema vine tale.**

Nr. 18 ULTIMUL CÂNTEC

„Din plinătatea inimii vorbește gura.” (Matei 12,34)

Acum câțiva ani, în revista „Der Kunstwort” a fost publicată următoarea poezie a poetului W. J., care se pare că a fost ultima creație a acestui bărbat talentat:

Numai pentru a pieri

Unde o speranță crește,
Ea la leagăn pregătește
Și picură tainic în el
Venin de lacrimi, mărunțel.
Dar e-un lichid nepieritor,
Ce stă în piept, mistuitor,
Pân' nevăzut, neauzit,
Potirul a fost otrăvit.

Da, așa-i, nu mai pot privi,
Mereu nașterea pentru-a pieri:
Înflorirea-n magice splendori
Și ofilirea până-n zori,
Cum inima-ți dă de veste
Că totul doar spre moarte este.
Și-n fericirea ce crește,
Doliu-n fașă încolțește.

Da, așa-i, nu mai pot privi,
Mereu nașterea pentru-a pieri:
Amăgirea bolnavilor,
Mințindu-i cu-ntremarea lor.
Râsul prezentului orbit,
Care-i tot morții hărăzit.
Inima îți dă de veste
Că totul doar spre moarte este.

Cu greu ar putea fi exprimat mai impresionant ceea ce cuprind în ele cuvintele „fără nădejde”, decât s-a făcut aici. Cuvântul lui Dumnezeu spune despre toți oamenii care merg prin timp fără pace și neîmpăcați în întâmpinarea veșniciei: „fără nădejde și fără Dumnezeu în lume”

(Efeseni 2,12). Aceasta li se potrivește la fel de mult celor descurajați și sperați, ca și celor veseli și zburdalnici, care în beția scurtă a poftei trecătoare uită de moarte, veșnicie și vină. Întrebă-l pe unul dintre acești oameni: Ai tu o nădejde care îți rămâne dacă ți se distruge ceea ce este pământesc? Atunci vei obține răspunsul: Nădejde? **Nu! Nu am nădejde dincolo de această viață!**

De ce nu au oamenii nădejde? – Acesta este motivul: toți oamenii sunt legați sub aceste două forțe ale naturii: sub puterea păcatului și sub puterea morții. În aceasta nu se schimbă nimic dacă oamenii râd sau plâng, dacă beau și dansează, dacă duc lipsă și se plâng – ei sunt prizonieri ai păcatului și prizonieri ai morții. **Dar ei nu trebuie să rămână așa.** Ei trebuie să se întâlnească cu Eliberatorul, cu Fiul lui Dumnezeu, cu Mântuitorul Isus Hristos. Despre El este scris: „Dacă Fiul vă va elibera, veți fi cu adevărat liberi” (Ioan 8,36), eliberați de sub forța păcatului, eliberați de sub puterea morții.

În orașul München se obișnuiește să se țină anual o sărbătoare de 14 zile în octombrie (Oktoberfest = Festivalul berii, zicem noi), pe pajiște, pentru tot poporul. Numărul vizitatorilor a fost estimat de curând la 1,5 milioane, despre care relatarea din ziar susține că au fost numai oameni veseli, bine dispuși, care au cheltuit acolo în 14 zile multe milioane de mărci pentru așa-zisa desfătare a lor. Ziarul își încheie relatarea festivă cu cuvintele: „Și toată aceasta veselie, toată această explozie de bucurie și învâlmășeală au dispărut. Multe portmonee suferă acum de tuberculoză galopantă și la mulți mâncarea va fi de acum pe sponci.”

Nici într-un caz nu este o presupunere arbitrară, ci o realitate sigură, demonstrabilă statistic, că mai mult de unul dintre acești un milion și jumătate de oameni, și-au cântat **ultimul cântec** acolo, la Oktoberfest, în bucuria explozivă și în harababura alcoolului. Ce părere va fi avut un asemenea om despre acest Oktoberfest când a deschis ochii dincolo de această viață, în acel loc unde nu se mai cântă nici un cântec, unde răsună veșnica tânguie: Prea târziu! Ah, de-aș fi vrut totuși!?! Că oamenii în beția plăcerii uită că **au de trăit numai o singură viață** și că moartea le este mai aproape decât cred, acesta nu este cazul numai în München, ci oamenii sunt înșelați pretutindeni de poleiala fără valoare care îi înconjoară la locul plăcerii, pe ringul de dans, la circ, la cinema. – Cine își poate aminti de veșnicie la locul plăcerii și al distracției? sau de Dumnezeu sfânt? sau de propria vină? sau de Acela care a venit din ceruri, pentru a-i răscumpăra pe păcătoși din vină, blestem și pierzare?

Ei, prietene, dacă citești această pagină, înseamnă că nu ești înconjurat de freamătul plăcerii lumii. Poate este liniște în jurul tău și meditezi la calea pe care ai mers până aici pe drumul vieții, poate te gândești la tata și la mama, la vremea copilăriei și la multe pe care le-ai trăit de atunci – **te gândești și înainte, la viitor? Și la veșnicie?** Tu ai foarte aproape de tine un Prieten invizibil, care vrea să-ți dăruiască o nădejde veșnică, o viață nouă care este biruitoare peste orice nenorocire, moarte și pieire. Este Mântuitorul Isus, venit din ceruri. El a venit pentru tine. Te caută pe **tine**. Te-ai întâlnit cu El pe drumul vieții tale? Îl cunoști? Ai pus la picioarele Lui povara vinei tale? Ai înțeles tu că Fiul lui Dumnezeu Și-a vărsat prețiosul sânge pe cruce pentru tine? Dacă te lași în mâinile Lui, inima ta va ajunge la pace. Vei putea spune în privința trecutului, a prezentului și a viitorului: „Deci, fiindcă am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care avem și iertarea, prin credință, în harul acesta în care suntem, și ne lăudăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Romani 5,2).

Atunci vei lăuda harul care te-a căutat, te-a găsit și te-a mântuit, atunci vei putea să cânti cântări de nădejde, vei putea să-L slăvești pe Isus. Ce cu totul altfel este viața unei făpturi omenești care a ajuns la pace în Isus și a găsit viața veșnică!

Era o soră medicală, care a lucrat mulți ani într-un spital. Sănătatea ei înfloritoare, nervii ei de fier au făcut-o să fie activă aproape neobosit. La orice nevoie nouă părea că o străbate de două ori atâta energie. Când intra în sălile bolnavilor, era ca și când treceau razele soarelui prin

fereastră. Pe fața ei era o trăsătură de compasiune pentru orice om suferind. Toți pacienții o stimau foarte mult; ea era pentru ei întruchiparea puterii, a milei, a curăției.

Atunci a venit ziua de 10 august 1869. În spital a fost adus un bărbat, un uriaș ca statură și putere, pentru că avusese o căzătură care îi primejduia viața. Un consult fugitiv i-a arătat medicului că salvarea era posibilă numai prin efectuarea imediată a unei operații dificile. I-a chemat laolaltă cât mai repede pe cei mai capabili asistenți. Ca singură reprezentantă a sexului ei, diaconesa noastră a fost una dintre primii la fața locului. Dar pe atunci știința anesteziei încă nu era așa de avansată ca astăzi, chiar dacă părea că uriașul nemișcat, culcat pe masa de operație, era complet sub influența cloroformului. Dar abia făcuse bisturiul tăios și ascuțit al medicului prima incizie, că pacientul s-a trezit din anestezie și s-a aruncat cu forță asupra chirurgului. Capul și brațele pacientului l-au împins imediat pe medic în jos, în timp ce trupul și picioarele pacientului au rămas pe masa de operație. Asistenții stăteau palizi de spaimă și nu se mișcau, în timp ce diaconesa a prins și a sprijinit capul pacientului, așa că l-a putut împinge încet înapoi pe masă și prin aceasta l-a putut elibera pe medic; în aceeași clipă un asistent s-a izbit de masa de operație; aceasta s-a răsturnat împreună cu încărcătura ei grea și i-a furat diaconesei echilibrul, așa că a căzut direct în cuțitul îndreptat în sus al medicului. Cuțitul i-a rănit coloana vertebrală, așa că sora s-a prăbușit leșinată. Marea ei forță trupească a mai ținut două zile moartea departe de ea. După câteva ore și-a recăpătat cunoștința și a suspinat: „O, Tată, de ce m-ai părăsit?” După aceea a căzut înapoi în inconștiență. Apoi a venit ultima ei trezire.

Cu fața serioasă și cu un ton solemn i-a spus îngrijitoarei: „Maria, scrie pe plăcuța mea ce tocmai am compus.” Apoi ea a dictat și Maria a scris următoarele cuvinte:

Vreau să nu fiu nici fărâmbă,
Doar pe Isus să-L aștept,
Ca vasul meu de țărână
Să-l folosească, accept.
Să-I stau golit la picioare,
Până mă umple c-untdelemn,
Doar viața Lui curgă, izvoare,
Din trup și din suflet, solemn!

Vreau să nu fiu nici fărâmbă!
El mă va călăuzi.
Ca unealtă-n a Sa mână,
Eu orbește-L voi sluji.
Oriunde mă va trimite,
Doar Lui Îi dedic viața mea.
Dar de-mi vrea munca pe sfârșite,
Mă opresc la porunca Sa.

O, ferice că-s fărâmbă,
Deși firea nu a vrut,
Vreau să mă plec în țărână,
Doar Isus fie văzut.
El totul în tot să fie!
Cât sunt de binecuvântat!
Strigați cu glas de bucurie:
Doar El să fie lăudat!

Firește - această cântare nu putea veni decât de pe buzele unui om a cărui inimă era plină de dragoste pentru Isus. A fost ultima ei cântare pe pământ, dar în țara slavei va cânta cântarea desăvârșită în cinstea marelui ei Domn. Vei cânta și tu, prietene, o cântare veșnică de bucurie în casa Tatălui? Sau îți vei sfârși viața cu veșnica tânguire în locul de chin?

Nr. 19 CARE A FOST CEL MAI MARE EVENIMENT AL TĂU?

„Dar tuturor celor ce L-au primit (pe Isus),
adică celor ce cred în Numele Lui,
le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu.”
(Ioan 1,12)

Un ofițer francez de marină descrie într-o carte interesantă cum a stat el cu submarinul lui în adâncul mării timp de șase zile. El, împreună cu mașinistul lui au reușit să repare în așa fel direcția ruptă, încât vasul a urcat din nou la suprafață - și astfel a fost salvat. Acesta a fost cu siguranță cel mai mare și mai minunat eveniment din viața acestui bărbat; el l-a transformat dintr-un om pierdut într-un om salvat. Salvat! – Dar numai pentru puțin timp, până la moartea lui. Știi tu că există o salvare pentru viața veșnică? S-o trăiești pe aceasta înseamnă într-adevăr cel mai mare eveniment care se poate trăi pe pământ; Dumnezeu ți-a rezervat-o, depinde de hotărârea ta personală dacă vrei să ai parte de ea.

Marile evenimente ale vieții pământești pălesc în decursul anilor prin schimbarea împrejurărilor care ne înconjoară. Sub grijile zilei, în luptele vieții, oamenilor nu le rămâne mult timp să se bucure de aceea pentru care s-au entuziasmat odinioară. Evenimentele de război, multele bătălii, salvările unui marinar din furtună și primejdie, reușitele strălucite ale unui negustor, ba chiar propria nuntă sau operația periculoasă trecută cu bine – toate acestea sunt copleșite de interminabila schimbare a evenimentelor zilei. Omul nu uită acel eveniment, el este încă acolo, în memorie, dar nu mai exercită nici un efect de bucurie și de putere în toiu muncii, al distracției și al furtunilor vieții. Dar cine trăiește evenimentul că Isus, marele Salvator, a intrat în viața lui ca să-i ia blestemul păcatului, acela a trăit un eveniment care nu-și pierde niciodată puterea și efectul. Conștiința lui este vindecată și el înțelege aceasta: **toată vina este iertată, viața mea a ajuns sub har**. Astfel primește el siguranța că de acum a devenit un copil iubit și binecuvântat al lui Dumnezeu. O astfel de viață a ajuns atunci sub binecuvântarea și ocrotirea Dumnezeului atotputernic pentru timpul de pe pământ, iar pentru veșnicie i s-a deschis poarta slavei. Dacă lupta pământească a fost dusă până la capăt, el se întoarce în casa Tatălui. Până aici îl poartă și îl păzește Isus, Cel veșnic credincios și se poate bucura zilnic de dragostea Aceluia care l-a răscumpărat pe crucea de pe Golgota cu propriul Lui sânge.

Dar ciudat, majoritatea oamenilor opun rezistență celei mai mari fericiri, acestei mântuirii prețioase de nespus. Astfel, de exemplu, unui vizitativ berliner de droșcă i s-a dat în mai multe duminici, una după alta, o revistă cu vestea Evangheliei. Când i s-a oferit iar una, el a refuzat s-o accepte cu cuvintele: „Dacă citesc aceasta în continuare, atunci trebuie să mă convertesc și eu nu vreau!” Măcar a fost sincer acest om. El a exprimat ceea ce mulți alții doar gândesc, care doresc să țină departe de ei Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că vor să meargă mai departe liberi pe calea lumii și a păcatului.

* * *

Un muncitor de fabrică, B.C., povestește cum ca băiat, educat să fie temător de Dumnezeu, o lua foarte în serios cu păcatele, dar apoi, după ce a murit tatăl lui și el crescuse, a intrat într-un anturaj nelegiuit, a ascultat prelegeri ateiste și apoi a plecat, cum spunea el, să vadă lumea. Știind bine că pentru aceasta este nevoie de bani și pentru că nu voia să muncească, a hotărât să facă rost de bani prin efracție în biserici și jefuirea cutiei milelor. Primele spargerii au reușit, dar apoi – era într-o noapte, între Joia Mare și Vinerea Mare – un funcționar de căi ferate care mergea acasă din tura de noapte, a auzit zgomot în biserică, a chemat poliția, hoțul a fost prins și condamnat de instanță la un an de închisoare. Dar în loc să se plece în rușine, B. C. a făurit planuri noi. În mai 1899 a expirat anul de pedeapsă; era pe atunci în vârstă de 20 de ani; nu voia să lucreze, numai să se desfete. A plecat în Olanda, a continuat acolo efracțiile în biserici, a fost arestat și expulzat în Germania. Abia trecuse un an de la eliberarea lui, că iar ședea în spatele gratiilor. Decăzuse așa de adânc, încât în primejdii și greutăți îl **chema pe diavol în ajutor**. Nici a doua pedeapsă a lui nu l-a dus la pocăință și convertire; dimpotrivă, a învățat de la cei care erau arestați împreună cu el, ceea ce încă nu știa în domeniul infracțiunii.

Când în 6 iunie a fost eliberat pentru a doua oară din închisoare, s-a întors pe calea spargerii cu o asemenea libertate, încât după 14 zile era deja arestat. Acum a primit doi ani și jumătate de temniță și cinci ani de pierdere a drepturilor cetățenești. Dar acum, în temniță, s-a trezit conștientizarea rușinii sale și glasul conștiinței. În timp ce nu lăsa să se vadă nimic în afară, se acuza singur pentru viața lui pierdută, stricată și s-a gândit la sinucidere. În același timp s-a iscat în inima lui un dor după liniște și pace. Dar nici un om n-a venit în apropierea lui, căruia să-i poată vorbi și care putea să-l conducă la Isus, Mântuitorul salvator, singurul loc unde se poate găsi pacea. Astfel a petrecut doi ani și jumătate în disperare lăuntrică profundă, cu toate că aparent îi mergea bine, după împrejurări. Pentru că anume în acest timp muncea cu plăcere, a fost tratat bine de către angajați.

În sfârșit, a venit ziua eliberării. Întâmpinat prietenos de către rude, a găsit curând de lucru și voia să uite trecutul – dar aceasta n-a mers. Inima și conștiința lui n-au ajuns la odihnă. Atunci a găsit creștini credincioși printre tovarășii lui de lucru, care l-au invitat să meargă cu ei la Cuvântul lui Dumnezeu. Acolo a auzit în prima seară vorbindu-se despre cuvântul: „Nu tot așa este însă cu robul Meu Moise: El este credincios în toată casa Mea. Eu îi vorbesc gură către gură, Mă descopăr lui nu prin lucruri grele de înțeles, și el vede forma DOMNULUI. Cum de nu v-ați temut deci să vorbiți împotriva robului Meu, împotriva lui Moise?” (Numeri 12,7-8.) Ce a auzit B. C. acolo. **L-a convins de prezența Dumnezeului atotputernic și de sentința dreaptă a Celui sfânt asupra păcătosului vinovat.** În același timp a înțeles responsabilitatea omului pentru răbdarea divină desconsiderată și chemările disprețuite ale harului lui Dumnezeu. Dar a auzit și despre harul desăvârșit, care este în Hristos pentru orice vinovat. Atunci inima lui a fost convinsă de aceasta: Aici poți să găsești ceea ce cauți și ai nevoie. - **Și a găsit!** L-a găsit pe Isus, Cel răstignit, Cel înviat, Cel viu și Cel prezent. A înțeles ce s-a petrecut pe crucea de pe Golgota pentru el. Și el l-a primit pe Isus ca Domn și Mântuitor al lui. El a avut parte de ceea ce este scris: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu”. Acum a trăit marele eveniment! A găsit viața nouă, veșnică, a primit putere și pace pentru inima lui.

Chiar el încheie relatarea despre biografia lui și despre mântuirea lui (scrisă în 1907) cu cuvintele: „Cinste, slavă și închinare fie Mielului!”

* * *

Drumul tău, prietene, n-a trecut prin furt și temniță, așa cum am încredere. Poate ai în urma ta o viață în care ai câștigat lauda și recunoașterea părinților și a prietenilor. Totuși, **atâta timp cât nu ți-ai adus păcatele, crezând, sub sângele ispășirii de pe Golgota, ești într-o stare la**

fel de pierdută și în același adânc al deznădejdiei ca acel om infracțional. Dar pe de altă parte, ce minunat este lucrul acesta: și pe tine te urmărește același har, care l-a căutat și l-a găsit pe acela. Și pe tine te caută dragostea lui Dumnezeu. Acest text, pe care îl pune plin de har în mâna ta nu întâmplarea, ci planul dragostei divine, vrea să-ți arate calea spre pace, spre marele eveniment al mântuirii și al nașterii din nou. Și ție îți strigă Domnul: „Priviți la Mine și veți fi mântuiți, toate marginile pământului! Căci eu sunt Dumnezeu, și nu altul” (Isaia 45,22).

Nr. 20 AI ÎNCHEIAT SOCOTELILE CU DUMNEZEU?

„Cine își ascunde fărădelegile nu prosperă,
dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare.”

(Proverbe 28,13)

Pentru majoritatea oamenilor este nespun de greu să se plece în fața oamenilor cu mărturisirea unei vini și să ceară iertare. Există soți cărora, din cauza stării neabătute a inimii lor, le este așa de greu să-și mărturisească reciproc vina, încât preferă să se înstrăineze unul de altul în izolarea inimii, în loc să vadă îndreptată paguba printr-o mărturisire smerită. Și totuși, experiența ne învață că în marea majoritate a cazurilor rodul unei recunoașteri smerite a vinei este acesta: repararea încrederii distruse și dragoste sporită. Aceasta este așa între soț și soție, între părinți și copii, între stăpâni și slujitori, între șefi și subalterni. Dar înainte de toate, recunoașterea vinei în fața Dumnezeului sfânt este primul pas pentru omul vinovat pentru a fi vindecat de neîncredere și înstrăinarea de Dumnezeu. Ce experiență minunată în legătură cu harul și dragostea lui Dumnezeu face un om, care asemenea fiului pierdut vine cu recunoașterea: „Am păcătuit!” Totuși, există în inima omului o putere întunecată, care prin falsă rușine sau aroganță vrea să-l oprească pe cel vinovat de la mărturisire. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Cine își ascunde fărădelegile nu prosperă, dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare.”

Este o mare binecuvântare pentru copii dacă sunt educați începând din tinerețe, să-și mărturisească sincer, ochi în ochi: vina, minciunile, neloyalitățile. Predicatorul credincios al curții, E. Frommel, (decedat în 09.XI 1896), povestea despre mama lui: În două privințe era neînduplecată: ascultare necondiționată și sinceritate necondiționată. La ea nu exista contrazicere, iar predilecția pentru minciună, care de multe ori contamina tineretul școlar ca o boală contagioasă, știa s-o stârpească din rădăcină.

Odată, clasa în care eram a încercat să-l înșele pe profesor, dar treaba a ieșit la iveală și micii păcătoși au fost pedepsiți cu două ore de arest în timpul mesei de prânz. Dar acasă a fost și mai și: la început, vinovatul a trebuit să simtă bățul, și anume, de-a binelea, apoi i s-a explicat pe băncuța condamnatului ce este minciuna: „Și acum vei merge la domnul profesor și îi vei spune că ai mințit și l-ai supărat și îl vei ruga să te ierte.”

„Mă simțeam”, povestește Frommel, „ca și când ar fi căzut Himalaia pe mine. Mai bine mai bate-mă, am bocit eu, numai aceasta, nu!” – „Nu, tocmai aceasta, copilul meu! Cine mărturisește, acela l-a biruit pe vrăjmaș.” Împotriva acestui lucru nu exista contrazicere. Era o seară de iarnă când stăteam la ușa profesorului; am sunat și am întrebat: „Este domnul profesor acasă? – „Desigur, bate numai la ușă!” – Omul cumsecade stătea acolo în halat și m-a salutat prietenos. Printre lacrimi am putut să spun numai: „Un compliment frumos de la mama și trebuie să vă spun că v-am mințit și v-am supărat și că îmi pare rău atât de tare!” Aceasta a ieșit numai așa, smucit. Dar el a pus mâna pe capul meu și a spus: „Dragă băiete, este corect din partea ta că vii și aceasta mă bucură. Spune-i și mamei tale un compliment frumos și că totul este bine și că te-am iertat.”

I-am apucat mâna peste măsură de fericit că o spusese și am sărit pe trepte în jos, ușurat și bucuros, ca și când aș fi câștigat lozul cel mare. De atunci n-am mai mințit.

Ce înțeleaptă a fost această mamă că și-a educat fiul să meargă cu vina lui în lumina adevărului! Ce puțini oameni au acest curaj să facă ordine sincer și temeinic înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor cu ceea ce înseamnă vină.

Mulți – chiar și bărbați curajoși – se târâie ani îndelungați prin viață cu povara conștiinței lor, nu ajung niciodată la pace pentru că se tem de o mărturisire sinceră.

Este un lucru cunoscut că datornicilor nu le place să se întâlnească cu creditorii lor. Ce-i drept, au fost foarte politicoși și cordiali când au cerut împrumutul ca ajutor la mare nevoie, dar după ce a fost primit și risipit, dar în mod deosebit dacă rămân datori cu dobânzile, le este penibil să-l salute pe creditor; persoana lui constituie o acuzație tăcută și o dojană, chiar dacă el nu spune nimic. De aceea preferă datornicul să treacă pe partea cealaltă a străzii când îl vede de departe venind pe creditor. Tot așa este și în relația oamenilor cu Dumnezeu. Ei nu doresc o întâlnire cu Dumnezeu, ei evită tot ce amintește de prezența lui Dumnezeu – mai bine se ascund. Așa a fost deja în Paradis, când Adam și Eva s-au ascuns după căderea în păcat. Dar prin aceasta a fost păcatul înlăturat? Au putut Adam și Eva să scape de întâlnirea cu Dumnezeu? În nici un caz!

Un om poate să scape de creditorul lui pământesc, dar și aici urmează mai curând sau mai târziu o zi a socotelii. Dacă au rămas zadarnice toate ostenele de a pune lucrurile în ordine prin bunătate, atunci vine în cele din urmă termenul de judecată, când totul este stabilit prin sentință judecătorească. Apoi, dacă datornicul nu poate plăti, el este declarat falimentar, averea lui este vândută, el nu rămâne cu nimic în mână. Această desfășurare a lucrurilor în ceea ce privește datoria pământească este cunoscută tuturor oamenilor. În cea ce privește vina păcatului, datoria față de Dumnezeu, oamenii doresc să uite de termenul de judecată. Dar este scris: „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9,27). Această judecată este extrem de serioasă; sentința care va fi dată acolo este una veșnic valabilă. Dumnezeu, care vede apropiindu-se termenul de judecată, se străduiește să-i caute, să-i cheme, să-i avertizeze pe oameni, ba chiar a dat în marele Său har, pentru toți oamenii, o cale pe care se poate merge, pentru a obține prin credință plățirea întregă a propriei vini. Dumnezeu L-a trimis pe singurul său Fiu, care a plătit pe cruce întregul preț cu sângele Lui. „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3,16).

Ai venit tu la acest Împăciuitor care S-a jertfit pentru vina noastră, ca să scapi de poverile conștiinței tale? Mulți oameni sunt conștienți de vina lor. Dar satan, stăpânul acestei lumi, le prezintă mereu lucrurile zilnice, munca și distracțiile așa de importante și de urgente, încât nu mai găsesc timp să-și pună în ordine vina înaintea lui Dumnezeu, cu toate că dragostea lui Dumnezeu a făcut să le fie așa de ușor lucrul acesta. Deci așa se face că ziua socotelii judecătorești îi surprinde dintr-odată, îi apucă moartea și merg în veșnicie ca vinovați, acolo unde harul nu mai este de găsit. Firește că aici pe pământ mulți caută o altă cale: își neagă vina, își neagă păcatul, Îl tăgăduiesc pe Dumnezeu, Judecătorul sfânt, tăgăduiesc judecata și veșnicia. Dar îi este de folos unui ucigaș, dacă susține că nu există nici un procuror, nici un tribunal și nici un călău? Îi este de folos unui hoț dacă susține că nu există poliție și nici închisoare? Oricine înțelege ce pueril va fi aceasta. În fond, în conștiința lui oricine este convins de vina lui. El este conștient că în starea lui neîmpăcată nu poate apărea în pace înaintea lui Dumnezeu – păcatul îl desparte de Dumnezeul sfânt. Dar Acesta Își întinde brațele, îl cheamă pe cel păcătos, ca problema vinei păcatului să fie reglementată în har. De aceea a mers Fiul lui Dumnezeu pe cruce împovărat cu vina noastră, de aceea a suferit pedeapsa dreaptă în locul nostru, ca orice om care crede să găsească sub crucea Lui: iertare, pace și siguranța harului desăvârșit. Dincoace de

moarte acestea sunt de găsit pentru toți - dar dincolo îi așteaptă dreapta judecată pe toți acei neîmpăcați, care au respins harul sau l-au neglijat.

O, prietene, nu mai merge indiferent pe lângă crucea de pe Golgota! Reglementează problema vinei tale cu o mărturisire smerită și sinceră! **Vei găsi la Dumnezeu iertarea deplină.**

Nr. 21 PESIMISM – OPTIMISM

Ce înseamnă aceste cuvinte moderne?

„Căci cel care mă găsește, găsește viața și capătă bunăvoința DOMNULUI.

Dar cel care păcătuiește împotriva mea își rănește sufletul;

toți cei care mă urăsc iubesc moartea” (Proverbe 8,35-36)

În fiecare an trece prin Germania, și anume, prin vestul și sudul Germaniei un curent uimitor, cultural, care răpește sutelor de mii de oameni chibzuința limpede și mână oameni raționali la nebunie și zburdălnicie extravagantă. Este spiritul carnavalului, care are efectul miraculos că bătrâni și tineri lasă deoparte îndatorirea familială, afacerea și serviciul, ca în plăcere nebunească și glume exuberante să rupă ordinea obișnuită. Pare că un fel de febră îi apucă pe mulți oameni, ca să-i întrecă pe alții în zburdălnicie, glume obraznice și risipă. Oamenii se comportă în aceste zile ca și când ar face parte dintre îndatoririle unui om cumsecade să participe la această nelegiuire și să se desfete. Este de folos să privim reversul medaliei, care a fost comunicat de curând într-un buletin oficial.

Efectele sociale și morale funeste ale agitației carnavalului sunt cașofocate prin următoarele informații: În Mainz, de ani buni sunt retrase în timpul carnavalului 300 000 de mărci depuneri la casa de economii, în cea mai mare parte de către oameni nevoiași. – Într-o casă de amanet din Konstanz, la un carnaval din ultimii ani, numai verighetele amanetate au fost 180. – Casele de amanet orașenești din München și probabil și din alte orașe, puțin înainte de carnaval nu mai iau paturi în amanetare, pentru că încăperile disponibile sunt deja supraaglomerate și pentru că nu vor să dea ajutor nechibzuinței din timpul zilelor de carnaval. – Este dovedit că în zilele carnavalului se îndreaptă gloate întregi de elemente îndoielnice spre orașele cu o mare vâltoare a carnavalului, de exemplu, spre Köln. –

Nici un om rațional nu poate tăgădui în fața acestor fapte, că această îndeletnicire a carnavalului este o mare pagubă morală și economică pentru poporul nostru. Dar dacă cineva refuză să consimtă sau să participe la o astfel de îndeletnicire nebună, oamenii moderni numesc aceasta „**pesimism**”. Cu acest cuvânt caracterizează spiritul vremii și al lumii neacceptarea poftei lumii și a slujirii păcatului, a uitării de Dumnezeu și a tăgăduirii veșniciei. Cuvântul lui Dumnezeu le spune acelor care trec prin viața pământească, în pacea lui Dumnezeu și în nădejdea vieții veșnice, ca niște creștini adevărați: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume, pofta cărnii, pofta ochilor și mândria vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea trece, și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac” (1 Ioan 2,15-17).

Ce ruinare cauzează **pofta cărnii** care pășește nevoalată peste tot în poporul nostru! Ce distrugeri ale fericirii familiale, câte căsniciile distruse, câte conștiințe încărcate, inocență sedusă și sănătate ruinată fără speranță! – Un șuvoi evident de nenorocire. Dar dacă oamenii sinceri strigă tineretului modern, lipsit de disciplină, avertizând: „**Curvia este păcat!**” „**Dumnezeu îi va judeca pe curvari și pe adulteri!**”, atunci lumea răspunde: **Acesta este pesimism**. Un scriitor modern numește poruncile dumnezeiești o „morală de sclavi” și le spune oamenilor: Ar trebui să

încălcați aceste legi dumnezeiești, ca să umblați după propriile voastre poftte; aceasta este **morală de stăpâni**.

În această direcție se mișcă curentul spiritului vremii, care cu o forță mereu crescândă încearcă să rupă zidurile conștiințiozității și ale disciplinei. Lozinca este: **plăcerea vieții, fără a te lăsa împiedicat prin teama de Dumnezeu**.

Aceasta numesc oamenii „**optimism**”. Ei vor să savureze pofta lumii și a păcatului ca un drept al lor, fără să le pese de poruncile lui Dumnezeu. Oamenii se aruncă în distracții și în amuzamente, își găsesc desfătarea în flecurile modei; ideea de păcat este negată și vina este tratată ca un fleac neînsemnat; Dumnezeu este destituit și se spune: „Să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri”. Aceasta înțeleg oamenii prin cuvântul „**optimism**”. Dar rodul care crește din acest spirit pentru întregul nostru popor, pentru familii, pentru indivizi este trist – **indisciplină, goană după plăceri, impertinența păcatului**. Nu degeaba este scris: „**Vai de cei care numesc răul bine și binele rău, care spun că întunericul este lumină și lumina întuneric, care dau amărăciune în loc de dulceață și dulceața în loc de amărăciune!**” (Isaia 5,20.) Oamenii moderni, care își închipuie că-L pot destitui pe Dumnezeu, că pot desființa păcatul, judecata și veșnicia, stau sub cuvântul: „Calea celor răi este ca întunecimea; ei nu văd de ce se vor împiedica” (Proverbe 4,19).

Vrei să trăiești? Vrei să găsești o viață de putere, de bucurie, de nădejde și de biruință? Atunci trebuie să mergi la **Prințul vieții, la Isus, Fiul lui Dumnezeu**. El a venit în valea păcatului și a morții ca să aducă împăcare celor vinovați, pace celor fără pace, viață celor muribunzi. Despre El este scris: „Căci cel care mă găsește, găsește viața și capătă bunăvoința DOMNULUI” Dar cel care păcătuiește împotriva Mea își rănește sufletul; toți cei care mă urăsc iubesc moartea”.

Deci acesta este într-adevăr **optimismul**: dacă Îi dăm **acceptarea** Domnului Isus, care S-a jertfit pe Crucea de pe Golgota pentru vina noastră; dacă Celui care bate la ușa inimii și a conștiinței și spune: Deschide-Mi! Îi răspundem: Da, Doamne, sunt aici, primește-mă, repară prin prețiosul Tău sânge paguba păcatului meu și dă-mi viața veșnică!

În schimb, **pesimismul** este dacă omul trece cu inima indiferentă pe lângă crucea de pe Golgota, ca să năzuiască după lucrurile vremelnice, după onoare, bani, plăcere. Căci sfârșitul acestui drum este veșnica pierzare, moartea a doua. Cât de important este ca în aceste zile de tăgăduire a lui Dumnezeu și a impertinenței păcatului să mărturisim limpede adevărul dumnezeiesc: „**Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine n-ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el**” (Ioan 3,36).

Dacă oamenii moderni sunt de părere că pofta lumii și slujirea păcatului fac inima fericită și viața plină de succes, dar credința și smerirea umilă a vieții sub Cuvântul Dumnezeului viu fac viața săracă și lipsită de bucurie, atunci aceasta este o **minciună obraznică**. În schimb, adevărul este acesta: **numai credința în Fiul lui Dumnezeu și smerirea sub Cuvântul Său fac viața bogată, inima fericită, munca plină de succes**.

Ministrul Freiherr von Stein, unul dintre cei mai mari bărbați ai națiunii germane, care a stat tare ca o stâncă în mijlocul valurilor în vremea cea mai grea a patriei noastre, a numit Sfânta Scriptură: **O epistolă din veșnicie**. El i-a scris unui prieten necredincios, care la apropierea morții a căutat consolare la filozofi: „Ar putea un elev al filozofilor greci să vă spună mai mult decât **Cel răstignit și înviat, prin harul Căruia - și numai prin harul Lui - toți devenim drepti?**” Acesta este într-adevăr **optimism**, dacă un om, care a putut să fie pentru poporul lui conducător și îndrumător în vremea celei mai grele strâmtorări, își știe inima și viața ancorate în credințioșia și în harul lui Dumnezeu. O, prietene, găsește-ți și tu refugiul la Cel răstignit și înviat!

Nr. 23 CINEMA ȘI REALITATE

„Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire tuturor oamenilor, s-a arătat”
(Tit 2,11)

Pentru ce aceste imagini și titluri despre aventuri amoroase, sinucidere și crimă în fața sălilor de cinematograful? Trebuie stimulate curiozitatea, dorința după ceva palpitant, după ceva care încă n-a fost. De aceea sunt aceste titluri de spectacole: „Ultimul sărut” - „Lacrimile mamei” – „Dragoste înșelată” – „Omul fără conștiință” și așa mai departe. În spatele fiecăruia dintre aceste cuvinte, cel care intră se așteaptă să găsească o poveste despre dragoste și suferință, despre lacrimi și plăcere sau despre fărâdelegi și nerecunoștință. Acestea irită nervii, înflăcărează fantezia; oamenii merg cu cetele la aceste spectacole; sunt plânse multe lacrimi de emoție, în timp ce pe de altă parte conștiințele sunt împietrite față de rușinea păcatului. Bărbați și femei se obișnuiesc acolo cu spiritul nerușinării. La fel este și cu acele nenumărate romane de groază, care nu sunt compuse decât cu scopul de a încinge fantezia, de a înflăcăra patimile. La cinema, ca și în romanele de groază, alternează într-o succesiune nepuizabilă: voluptatea și nenorocirea, trădarea și rușinea, bogăție abundentă și sărăcie vrednică de milă, desfătarea și jalea, ba strălucire și onoare, ba mizerie, boală și foame. Între ele sunt delictе, crimă, adulter, cu toată nenorocirea pe care păcatul o aduce în viață.

Dar are vreo valoare această iritație a fanteziei, a simțurilor, a sentimentelor? Chiar lacrimile de emoție au vreo valoare? Prin acestea se alină cumva vreo nevoie, se aduce vreo mângâiere, se dă vreun ajutor? În nici un caz! Pentru a vedea nevoia, nenorocirea și păcatul, oamenii n-au nevoie nici să meargă la cinema, nici să citească romane.

Nu, suferința, lacrimile, păcatul, nevoia și nenorocirea ne înconjoară în toiul vieții din toate părțile. Du-te în una dintre casele de raport din metropolă și umblă din locuința de la subsol până la locuința de la mansardă, umblă prin casa din față și prin casa din spate și atunci vei găsi în destule din multele locuințe atâta nevoie, suferință și mizerie a păcatului, încât nu-ți vor ajunge nici inima, nici portmoneul ca să mângâie și să ajute. Mult din această nenorocire este din vină proprie, prin nechibzuință, risipă, trândăvie – dar chiar și nenorocirea din proprie vină, chiar boala și sărăcia din vină proprie înseamnă tot nevoie și strigă după îndurare. Dar jalea din case rămâne acoperită pentru ochiul celor mai mulți oameni. Viața modernă curge ca un torent; cine se gândește, în timp ce trece pe străzile aglomerate și prin piețele viu iluminate sau merge cu tramvaiul, că în spatele acestor ziduri de case plâng într-adevăr mame părăsite și flămânzesc împreună cu copiii lor, că acolo bețivi desfrânați le maltratează pe soțiile lor palide, că acolo zac bolnavi și muribunzi fără mângâiere și fără nădejde, că acolo soți învrăjbiți se ceartă în fața copiilor lor, că fiice și fii rătăciți pe căile păcatului sfidează dragostea părinților lor? Și totuși așa este. Nici un om nu poate să înțeleagă toată această suferință și păcat și să privească zilnic ce ne înconjoară – **Dumnezeu vede aceasta**. Mântuitorul întinde din cer mâinile îndurării spre oameni și le strigă: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11,28-30).

Dar oamenii trec pe lângă acest Mântuitor care caută – ei nu vor să înțeleagă că El într-adevăr este un Ajutor și Salvator atotputernic, „**Cel care ascultă rugăciunea**”. Ei observă, într-adevăr, că această viață pământească este valea păcatului, a lacrimilor și a morții – dar nu vor să accepte că într-adevăr dragostea lui Dumnezeu în persoană a venit pe pământ, ca să salveze, să vindece și să mângâie. O, înțelege acest adevăr: Isus Hristos este o Persoană vie, atotputernică, prezentă, dumnezeiască.

În nordul Berlinului s-a făcut un așezământ de dragoste pentru copiii săracilor.¹ Au fost adunate câteva sute de copii de felul acesta, care nu au acasă nici mâncare caldă, nici vreo cameră caldă, ca să fie hrăniți și să fie lăsați să-și facă temele în încăperi calde. În același timp, prin surorile care slujesc acolo s-a avut grijă de curățenia și de hainele copiilor.

Iată câte ceva din relatările acestor surori: Deja dis-de-dimineată bătea cineva la ușa noastră: atunci știam întotdeauna că sunt copii care cereau pâine, ca să nu trebuiască să meargă flămânzi la școală. Ne durea întotdeauna când vedeam fețele mici, înguste. Mulțumeam Domnului dacă eram în stare că le dăm ceva; și cât ne durea dacă trebuia să-i lăsăm să plece fără să-i fi ajutat! Din nefericire, aceasta se întâmpla des, deoarece nu aveam nimic altceva în plus, decât pentru a-i sătura pe sărmanii noștri 200 de copii flămânzi, care erau zilnic, regulat oaspeții noștri. Este dureros să trebuiască să refuzi copii mici, plânși, flămânzi și arătând nefericiți. În cele din urmă plecau dezamăgiți, plângând cu sughițuri, pentru a se reîntoarce în dimineața următoare cu speranțe noi. Dar de unde să fi luat totul?

După ce plecau copiii, veneau femeii sărace, în mod deosebit mame, să ceară de lucru sau sprijin; așa era zi de zi. La vizitele mele acasă, de cele mai multe ori găseam mizeria și mai rea decât ne era descrisă de oameni. Într-o cameră neîncălzită, ca singur obiect de mobilă se afla un schelet gol de pat; acesta era umplut cu paie, cu zdrențe și copiii zăceau acolo, dar nici un fel de lenjerie. La întrebarea mea: „Deci dumneavoastră dormiți aici?“, femeia bolnavă mi-a spus: „Da, sigur; soțul meu ne-a părăsit și ne-a lăsat în mizerie.” – O fetiță de trei ani și un băiețel stăteau în odaia rece; fetița, în afară de cămășuță nu avea pe ea decât o fustă zdrențuită; băiatul era și el îmbrăcat numai pe jumătate. Dacă femeia voia să spele cămășuțele copiilor, copiii erau înveliți pe pat cu zdrențele; atunci trebuiau să stea culcați până se uscau rufele, deoarece fiecare copil posedea numai o cămașă. Mâncarea caldă era pentru copii ceva cu totul excepțional. I-am luat imediat cu noi la căminul de copii; acum sunt foarte fericiți. – Am vizitat o familie în care bărbatul era bolnav de plămâni și femeia era total sleită ca urmare a multelor lipsuri. Oamenii aveau nouă copii; cei mai mici trebuiau să doarmă în același pat cu părinții bolnavi.

Abia când privim în mizeria marelui oraș ne dăm seama ce amăgitoare este strălucirea lui, cu distracțiile și amuzamentele lui. Ajutorul care se acordă în Berlin din partea orașului, pentru a compensa nevoia complexă, nu poate fi caracterizată decât ca uimitor și extraordinar – dar nu ajunge. Trebuie spus că în Berlin, într-un an, patru mii de copii părăsiți sunt predați asistenței sociale și îngrijirii străine. Numai 164 dintre acești copii și-au pierdut tatăl și mama prin deces, mult peste două mii de copii erau dependenți de ajutor străin din cauza sărăciei părinților sau pentru că părinții și-au părăsit copiii. Ce puhoi de jale și de lacrimi se ascunde în dosul acestor cifre! Lui Dumnezeu să-I fie adusă mulțumire pentru fiecare osteneală, ajutor și mângâiere adusă în această mare de nevoi!

Nu privi la nenorocirea și nevoia vieții în cinema sau în romane, ci în realitatea vieții. Aici te întâmpină atunci la fiecare pas **înstrăinarea de Dumnezeu și păcatul**, care constituie cauza întregii nenorociri. Dar, prietene, înainte de toate privește în propria ta inimă și viață. Dacă vrei să treci prin viață ca un om binecuvântat, trebuie să reglementezi cu Dumnezeu problema vinei tale – pentru aceasta există o singură cale: cere, crezând, har și iertare Aceluia care a venit din ceruri și a mers la cruce, ca să sufere pedeapsa, ca Chezaș, pentru orice om care crede și să răscumpere împăcarea cu propriul lui sânge. Dacă mergi așa la Isus, dacă I te predai Lui, Îl vei recunoaște pe Acela care le strigă tuturor oamenilor: – „Eu sunt ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit, va intra și va ieși și va găsi pășune. ... Eu am venit ca oile Mele să aibă viață și s-o aibă din belșug” (Ioan 10,9-10). Ce mesaj spus dinspre cer încoace, în toată nevoia și păcatul acestei vieții: a venit un Salvator, Prieten, și Ajutor atotputernic, care îi iubește și îi caută pe toți, a Cărui putere ajunge pentru orice caz. De aceea este scris: „Căci harul lui Dumnezeu,

¹ Așezământul se numește „Lümmerweide” și stă sub conducerea predicatorului Vokkmann, Berlin N, Danzinger Straße, Nr.82. Este o slujbă pentru Domnul Isus, căci scopul este să facă să lumineze Evanghelia harului în inimile copiilor și în casele săracilor.

care aduce mântuire tuturor oamenilor, s-a arătat". Pentru Mântuitorul Isus nimeni nu este prea rău, nimeni nu este prea sărac sau prea nenorocit. „DOMNUL se uită din ceruri pe pământ, ca să audă suspinul celui încătușat și să elibereze pe copiii morții” (Psalmul 102,19-20). Acesta este adevărul dumnezeiesc și astăzi, valabil pentru toți. Prietene, poate că nu ești în nevoie sau flămând; totuși, ai nevoie de acest mare Salvator ca de pâine și de muncă. Numai la El găsești siguranța harului, iertarea vinei tale și pace pentru inima ta.

Nr. 24 TAINELE SUFLETULUI

„Îi vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Său de păcatele lui.”
(Matei 1,21)

Dintre comicii germani cunoscuți ai epocii moderne face parte domnul X.; este numit „un umorist popular iubit”. În această calitate a apărut aproape în toate teatrele de varietăți, de curând și în Merseburg.

De acolo s-a anunțat (Frankfurter Zeitung și Hamburger Nachrichten), că duminică seara X. a făcut numerosul public să râdă gălăgios cu umorul lui sănătos. Aplauze puternice, prelungite au cerut comicului, care părăsise scena, încă un bis la strălucita lui prestație tocmai încheiată. Dar deoarece X. nu mai apărea, iar publicul nu voia să se liniștească, mai mulți actori s-au grăbit spre camera respectivă, să-l înduplece pe comic să cedeze dorințelor publicului. Dar ce au găsit? **X. se spânzurase.** Au găsit un cadavru. Un actor s-a dus pe scenă ca să împărtășească publicului sfârșitul groaznic al omului care cu câteva minute mai înainte provocase râsul puternic al spectatorilor cu reprezentația lui comică.

Acum, același om plecase din timp în veșnicie, după propria lui hotărâre, ca să dea socoteală în fața Judecătorului sfânt și drept despre viața lui, despre folosirea tuturor acelor daruri pe care i le-a dat Dumnezeu, constând în sănătate, timp și putere, inteligență și talent. Tuturor acestor spectatori, care puțin mai înainte erau gata să leșine de râs, li s-a amintit de veșnicie cu o seriozitate zguduitoare; ei au fost treziți din entuziasmul veseliei lor ca loviți de un trăsnet puternic. Dar unde era omul ale cărui glume tocmai le ascultaseră? **Unde plecase? De ce a făcut așa ceva?** Da, cum a fost posibil așa ceva, că omul a putut să facă glume proaste pe scenă, în timp ce purta în sine hotărârea să pună capăt vieții sale disperate?

Acest sinucigaș stă în fața lui Dumnezeu, a Celui atotputernic, a Celui sfânt, a Celui drept – nici un om nu poate să dea o sentință asupra lui. Nici un om nu cunoaște tainele sufletului său, nici tainele conștiinței lui. Noi, oamenii, nu suntem cunoscători ai inimii, noi stăm numai în fața fenomenelor și a evenimentelor pământești, vizibile. Cuvântul lui Dumnezeu ni le arată în lumina veșniciei. Noi vedem aici că există puteri întunecate ale melancoliei, ale lipsei de pace și ale disperării, care pot să mâne un om la fapta extremă a înstrăinării de Dumnezeu și a deznădejdiei, la hotărârea: nu mai pot să suport viața aceasta, îi pun capăt! **Autorul unei astfel de fapte deznădăjduite este satan,** care în asemenea ore l-a primit în puterea lui pe omul disperat. Dragostei lui Dumnezeu, care a vrut să fie biruitoare în această viață, i-a fost închis accesul. Mântuitorul salvator n-a găsit nici un loc ca să facă marea Lui lucrare de har, pentru a repara toată paguba păcatului și să înfrângă puterea întunecată a lui satan.

Găsim adesea, și înainte de toate în timpul de acum, astfel de evenimente la care pofta lumii, desfătarea și bucuria pășesc în cel mai violent contrast, în seriozitatea morții și a veșniciei.

În seara de Ajun din 1913, într-un local de vinuri de primă clasă din Berlin s-au petrecut următoarele: Un domn bine îmbrăcat a pus să i se aducă o sticlă cu vin și a devorat cele mai alese mâncăruri din meniu. Toate i s-au părut gustoase. Apoi l-a chemat pe chelner la el și i-a spus: „Domnule chelner, faceți-mi socoteala ; eu plătesc cu viața!” Chelnerul, care a luat ultima

exprimare ca pe o glumă, a scris fiecare sumă pe un formular de factură și i-a prezentat foaia clientului. În acea clipă omul a scos un revolver din buzunar și și-a tras un glonț în cap. S-a prăbușit imediat mort.

Aici stai în fața aceleiași enigme ca în cazul aceluși comic. Ce amintiri din zilele fericite ale copilăriei și ce fericire pământească distrusă l-au putut înduioșa mahnit pe acest bărbat în seara de Ajun, ce acuzații ale conștiinței s-au prăbușit poate peste inima lui, aceasta este o taină. Ultima lui hotărâre: **să mai mănânce și să mai bea o dată bine și apoi să moară**, pare să demonstreze că acest sinucigaș se afla în absolută înstrăinare de Dumnezeu. La ce l-a ajutat că de jur-împrejurul lui se ținea sârbătoarea venirii pe pământ a Mântuitorului salvator? Pentru inima lui a fost zadarnic mesajul pe care odinioară îngerul l-a vestit păstorilor pe câmpia Betleem-ului: „Iată, vă aduc o veste bună ...: căci astăzi, în cetatea lui David, vi S-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul.” (Luca 2,10—11).

După voia lui Dumnezeu, această rază de lumină din cer trebuia să cadă în inimile întunecate ale oamenilor: tu ești iubit de Dumnezeu cu o dragoste nemărginită! Dumnezeu L-a trimis pe singurul Său Fiu ca să te mântuiască. **Se găsește iertare pentru toată vina prin sângele jertfei Mielului lui Dumnezeu. Mâinile Tatălui se întind spre tine. Există ajutor să poți ieși din toate adâncimile, mângâiere pentru orice suferință. Există nădejde și pentru cel mai sărac, și pentru cel mai nefericit, și pentru cel mai vinovat.** – Ce mesaj! Unde se deschide inima pentru acest mesaj, crezând, acolo se luminează întunericul, acolo se retrag gândurile disperate, stările sufletești triste; inima va fi atinsă de puterile vieții veșnice. Chiar și un om care este pe cale să se scufunde în adâncurile întunecate poate să apuce această funie care i se aruncă de sus. Acest ajutor, această mângâiere este pentru toți oamenii, căci pentru toți este scris: „Cine umblă în întuneric și n-are lumină, să se încreadă în Numele DOMNULUI și să se sprijine pe Dumnezeul lui” (Isaia 50,10). Aici este începutul unei vieți noi, primul pas spre mântuire, calea spre pace.

Oameni descurajați și deznădăjduiți nu sunt numai printre sinucigași, nu, numărul lor este extrem de mare. De multe ori îți dai prea puțin seama de aceasta la oameni, ca publicul de acel comic, ca ospătarul de client. Da, Cuvântul lui Dumnezeu spune despre toți oamenii neîmpăcați, despre bogați și săraci, despre cei veseli și despre cei triști: „fără nădejde și fără Dumnezeu în lume” (Efeseni 2,12). Ei toți trăiesc, chiar dacă inconștient, sub influența și în sfera puterii lui satan, prințul întunericului. În această viață fără Dumnezeu și fără nădejde, care este trăită numai pentru pământ și pentru vremelnicie, există mult mai multe ceasuri tulburi decât lasă oamenii să se observe. De câte ori nu folosește vrăjmașul aceste stări sufletești apăsătoare, aceste sentimente melancolice, acești nori întunecoși ai deznădejzii, ca să amăgească mai mult și mai mult o făptură omenească cu această minciună satanică: **pentru tine nu mai există nădejde!** Vrei să fii asigurat față de acest înșelător sumbru? Vrei să pătrunzi în Împărăția luminii? Atunci deschide-ți inima pentru minunata veste a Evangheliei harului. Permite să ți se îndepărteze din viață, prin puterea harului, ceea ce îți închide accesul la Dumnezeu – **vina ta**. Desfășoară tainele sufletului tău înaintea Mântuitorului salvator. Isus a purtat blestemul păcatelor tale, pedeapsa vinei tale. Despre El este scris: „Îi vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Său de păcatele lui” (Matei 1,21). Și din nou: „Pedeapsa care ne dă pacea era peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați” (Isaia 53,5).

Prietene, tu ai nevoie la fel de mult de această Evanghelia a harului mântuitor, de această apucare a Mântuitorului viu, cum ar fi avut acei sinucigași. Fugi de forțele întunecate ale pierzării! Vei vedea că Împărăția lui Dumnezeu este pace și bucurie în Duhul Sfânt și că Isus, Domnul, este într-adevăr locul de adăpost în care putem fi asigurați de forțele sumbre ale întunericului.

Nr. 25 VINDECAREA CONȘTIINȚEI

„Am zis: „Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile.”
Și Tu ai iertat vina păcatului meu.” (Psalmul 32,5)

Este un lucru cunoscut că ucigașii, tâlharii, sperjuria și adesea chiar adulterii își mărturisesc pe patul morții vina până atunci ascunsă, ca să găsească liniște. Acești oameni sunt convinși că moartea îi duce acolo unde totul este descoperit și, deoarece de acum înainte nu mai au a se teme pe pământ nici de pedeapsă și nici de rușine, își spun că prin mărturisirea lor ar putea diminua sentința dreaptă care îi așteaptă, pentru că mărturisesc înainte de moarte. Iată un exemplu din ziar:

Ieri și-a ușurat conștiința, pe patul morții, fostul paznic de deținuți, H. J., prin faptul că a recunoscut că el a sugrumat-o pe nevasta grădinarului, R., din B. La vremea aceea a tăgăduit, dar în 1905, în Köln, a fost de două ori condamnat la moarte, în urma probelor prin indicii și grațiat la temniță pe viață. Cu câteva zile înainte de a muri, J. a recunoscut că a avut cu femeia o relație adulteră, pe care a vrut s-o rupă. Persoana a rămas înfigăreață, așa că J. a făcut planul să scape de ea prin sugrumare. Femeia, care își părăsise familia, a vrut să fugă în străinătate, la propunerea lui. J. a sugrumat apoi femeia pe teritoriu olandez, la V.

Deci, acest bărbat a stat cu poverile conștiinței ca adulter și ca ucigaș în fața curții cu juri, a fost condamnat la moarte, a mers la închisoare. El s-a gândit că atâta vreme cât poate avea viață pe pământ – chiar și ca deținut -, este avantajos să ascundă și să nege tot. Dar când a fost pe moarte s-a gândit că este avantajos să mărturisească tot. Este aceasta pocăință? Este aceasta întoarcere la Dumnezeu? Cine poate crede aceasta? O asemenea mărturisire este în marea majoritate a cazurilor numai consecința fricii.

Cu totul altfel este dacă oamenii își mărturisesc de bunăvoie vina în zilele când sunt sănătoși, din cauza sincerității, siliți de conștiința lor. Aici mărturisirea vinei ascunse este un pas dorit de Dumnezeu, pentru a scăpa de sub puterea lui satan și pentru a căuta accesul la harul lui Dumnezeu. Într-un asemenea caz mărturisirea este dovada că cel care mărturisește vrea să vină în lumina adevărului.

Dar împăcarea cu Dumnezeu, adevărata vindecare a conștiinței nu este cuprinsă nici în mărturisire, nici în ispășirea pedepsei pronunțată de judecătorul pământesc. Restabilirea conștiinței la pace și bucurie are loc numai acolo unde Dumnezeu însuși pecetluiește îndreptățirea celui vinovat și deplina iertare prin Cuvântul Său și prin mărturia Duhului Sfânt. Călea spre această preafelică țintă este deschisă pentru toți oamenii.

De aceea a mers Fiul lui Dumnezeu pe crucea de pe Golgota, de aceea S-a împovărat cu păcatul lumii și a suferit pedeapsa dreaptă ca Chezaș pentru cei vinovați, ca orice om care crede, să găsească la El ceea ce nimeni nu poate cumpăra cu bani sau cu intenții bune, **siguranța iertării desăvârșite, împăcarea cu Dumnezeul sfânt**. Abia atunci va fi restabilită conștiința; consecința este o bucurie covârșitoare.

Un bărbat, al cărui păr a albit înainte de vreme, a auzit vestea harului, cuvântul despre mântuirea desăvârșită prin credința în jertfa de pe Golgota. El a venit la martorul Evangheliei și a dezvăluit taina întunecată a vieții sale. El o împinsese la sinucidere, prin vorba lui dură, pe fiica lui cea tânără, care ajunsese pe căi rele.

De atunci rătăcea dintr-un loc în altul fără pace, disperat, aproape de nebunie. Acest tată disperat a auzit mesajul: **În sângele lui Isus este o iertare deplină pentru orice om care crede**. El a auzit realitatea: Isus, Cel înviat, este prezent aici, la tine. El întinde mâinile spre tine. El te iubește și te caută pe tine, cel vinovat. Atunci nefericitul a căzut în genunchi. El a chemat Numele lui Isus, a apucat cuvântul harului salvator: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1,7). Apoi a sărit în picioare; un râu de mulțumire, de bucurie,

de adorare a fâșnit de pe buzele lui. Ca un copil preafericit, ridicând brațele spre cer, mergea în sus și în jos laudând. Îl cuprinsese o fericire prea mare pentru inima lui mică – găsisese pacea cu Dumnezeu, conștiința lui, ba chiar viața lui au fost tămăduite de blestemul păcatului.

Dacă tu, prietene, privești înapoi la viața ta, acolo nu există, după cum am încredere, nici crimă, nici sperjur, dar există diferite lucruri despre care tu știi că au fost păcat și vină felurită, care apasă conștiința în mod deosebit, mai ales la aceia care au provocat părinților lor dureri adânci și la aceia al căror trecut este încărcat în mod deosebit cu încălcarea jurământului de credință sau inocență sedusă. Dar chiar și acolo unde nu este cazul, în orice viață este pricinuită o stare, prin minciună, nerecunoștință, egoism, înstrăinarea de Dumnezeu, care are drept urmare o conștientizare întunecată de neliniște și deznădejde.

Atâta vreme cât suntem în torentul relațiilor zilnice și a muncii sau atâta timp cât suntem înconjuțați de freamătul discuțiilor vesele și interesante, aceasta nu ajunge la conștientizare. Dar dacă vin ore liniștite pe patul de boală sau nopți cu insomnie, atunci omul observă că-i lipsește ceva, că-l apasă ceva. Majoritatea oamenilor nu știu ce este. Ei își zic: **acestea sunt stări sufletești triste**. Unul încearcă să le alunge în timp ce se distrează în pofta lumii, altul pune mâna pe un roman interesant, un al treilea pune mâna pe pahar. De aceea numesc oamenii alcoolul „uitarea grijilor”. Prietene, te înșeli; ceea ce te apasă și te îngreunează nu sunt stările sufletești, nu, este apăsarea vinei.

Dar Dumnezeu îl cheamă pe păcătosul împovărat de vină, **ca el să reglementeze cu Dumnezeu problema vinei lui cât timp mai este vremea harului**.

Poate că întrebi: Cum să fac pentru a mi se restabili conștiința? Ei bine, ascultă:

1. **Roagă-L pe Dumnezeu ca El să-ți arate cu adevărat vina vieții tale**. Atunci vei fi convins de faptul că: **sunt un păcătos vinovat și pierdut**.

2. **Acceptă cu inima vestea că într-adevăr de dragul tău, Isus, Fiul lui Dumnezeu a venit din ceruri, a devenit Om, S-a împovărat cu vina ta și a purtat pe cruce în locul tău dreapta judecată a lui Dumnezeu pentru păcatele tale**.

3. **Înțelege faptul că Domnul a deschis pentru tine poarta harului când, murind, a spus cuvântul: „Sa sfârșit!”**

4. **Pricepe realitatea că Isus, Mântuitorul, este personal la tine, mărturisește-I vina ta, pleacă-ți genunchii înaintea Lui, cheamă Numele Lui salvator!**

5. **Hotărăște-te pentru Dumnezeu, hotărăște-te să rupi cu orice păcat cunoscut; puterea pentru aceasta ți-o va da Domnul – tu nu o ai - și să te desparți de tot ce este în contradicție cu voia Domnului și cu Cuvântul Său**.

6. **Mărturisește-ți vina oamenilor față de care ai păcătuit prin mânie, minciună, necinste, pofta cărnii și caută împăcarea cu toți aceia cu care ai fost în vrăjmășie**.

Dacă mergi pe această cale vei vedea cum conștiința ta va fi complet restabilită, că acel perete despărțitor dintre tine, păcătosul vinovat și Dumnezeu oricărui har este luat. Atunci cu adevărat vei putea spune, cu inima plină de bucurie: „Deci, fiindcă am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos” (Romani 5,1).

Nr. 26 POT PIETRELE SĂ VORBEASCĂ?

„Îmi voi aduce la îndeplinire judecățile asupra Noului
(adică străvechea cetate Teba din Egipt) ...

Voi distruge mulțimea din No ... No va fi deschis prin spărtură.”
(Ezechiel 30,14-16)

Capitala vechiului Egipt a fost Teba, cu numele egiptean No-Amon; de aceea este numită în Biblie No. Homer lauda deja Teba cu cele o sută de porți ale ei, ca pe cea mai mare cetate regală. De fapt, Teba era o reprezentare minunată și extraordinară a puterii și a demnității Egiptului. Fluviul Nil, lat de 400 de metri, străbătea acolo un șes de patru mile pătrate germane, mărginit în est și în vest de pereți muntoși abrupti. Aproape toată această câmpie era ocupată de cetatea imensă. Pe malul stâng al Nilului era situat marele templu al lui Memnon, cu două statui uriașe ale lui Memnon, dintre care cea mai mare scotea un sunet melodios, tânguitor când era încălzită dimineața de primele raze ale soarelui. Aici era și statuia împăratului Osymandyas, cel mai mare colos pe care l-a purtat pământul Egiptului. Aici era și marele inel astronomic, din aur curat, 365 de coți în circumferință, un cot înălțime, pe care se puteau vedea răsăritul și apusul astrului zilei și al nopții. Teba a fost cam din 1550 înainte de nașterea Domnului, capitala incontestabilă a Egiptului. Scriitorul roman, Tacitus, povestește despre puterea și măreția acestei cetăți, că putea să trimită dintre zidurile ei o oștire de 70 000 de ostași. Diodorus Siculus, un istoric din vremea lui Cezar, a cutreierat Egiptul aproximativ cu 50 de ani înainte de Hristos. El a văzut Teba numai în ruine, dar a scris despre trecutul istoric al Tebei: Niciodată n-a existat o cetate care să fi primit așa de multe daruri în argint, aur și fildeș, care să aibă obeliscuri așa de extraordinare, fiecare construit dintr-o singură piatră.

Patru temple principale erau admirate în mod deosebit, dintre care cel mai vechi era marele templu din Karnak. Rămășițele lui mai există și astăzi (1914) și constituie cele mai mari și mai fastuoase ruine care există pe pământ, din vechime și din epoca modernă. Coloanele puternice care țineau odinioară acoperișul mării săli a templului, constau din fusuri uriașe, puternice, care în partea de sus se prelungesc într-o floare de lotus enormă. Aceste flori mai strălucesc și astăzi în culori vii, cu toate că mâinile care au aplicat odinioară aceste culori, acum 3000 de ani, s-au făcut țărână. Mormintele regilor, care se întind cam pe o lungime de o milă germană, în marginea vestică a munților, formează palate pline de fast săpate în stânci. Intri printr-un portal uriaș și te afli într-o galerie lungă și înaltă, care leagă un șir extraordinar de coloane, toate acoperite cu stuc alb.

Orice vizitator al ruinelor Tebei are impresia că aceste construcții puternice nu puteau fi distruse decât prin evenimente excepționale, în timp ce întemeietorii lor au avut evident intenția ca aceste construcții să rămână în picioare pentru totdeauna. DOMNUL, Dumnezeu veșnic a avertizat Israelul față de încredea în puterea Egiptului. El Însuși, DOMNUL, voia să fie încrederea lor. Ezechiel a prorocit: „Sabia va pătrunde în Egipt și va fi groază în Etiopia, când vor cădea morții în Egipt, când i se vor ridica bogățiile și i se vor răsturna temeliile” (Ezechiel 30,4). În același capitol este scris: 1. „Îmi voi aduce la îndeplinire judecățile asupra Noului; 2. Voi distruge mulțimea din No; 3. No va fi deschis prin spărtură”.

Această prorocie, care a fost scrisă între anii 595 și 570 înainte de Hristos, a fost împlinită când în anul 525 regele persan, Cambyses a năvălit în Egipt și a distrus Teba. Cetatea împreună cu templele ei mărețe au fost distruse cu o sălbăticie smintită. Statuile colosale au fost răsturnate. Cu toate că cetatea a fost reconstruită mai târziu, ea nu și-a mai recâștigat vechea strălucire. În locul ei, capitala țării a devenit Memphis, mai târziu Alexandria. Comerțul, care îmbogățise Teba, a luat alte direcții. Totuși, Teba a mai rămas multe sute de ani o cetate importantă; dar apoi, în anul 85 înainte de Hristos, a fost învinsă după o rezistență de treizeci de ani, de asediarea faraonului egiptean, Ptolemaios Lathyrus. Învingătorul s-a răzbunat groaznic, cetatea a fost

făcută aproape una cu pământul. Dumnezeu Și-a adus la îndeplinire judecățile asupra Noului – mulțimea din No a fost distrusă și nu s-a mai întors niciodată. Dar și a treia sentință a prorocului: „No va fi deschis prin spărtură” și-a găsit împlinirea. Când eruditul Strabo a vizitat șaizeci de ani mai târziu ruinele Tebei, a găsit pe teritoriul întins al cetății nouă sate separate, care se distribuieră între ruinele Tebei.

Această situație mai există și astăzi. În prezent, Teba este vizitată de mulți europeni. Astăzi avem de la ruine, în mod deosebit de la templul din Karnak, multe fotografii și planuri amănunțite. Cercetările savanților, legate cu descrierile din vechime, ne dezvăluie tainele celui mai îndepărtat trecut al vechiului Egipt.

Astfel, în măreție impunătoare, peste apariția și dispariția oamenilor și a lucrărilor lor stă nezdrcinat Cuvântul lui Dumnezeu. „Dar sfaturile DOMNULUI dăinuiesc pe vecie și gândurile inimii Lui, din generație în generație” (Psalmul 33,11). Oamenii ar vrea să discrediteze Cuvântul lui Dumnezeu cu îndoielile și atacurile lor omenești – aceasta nu schimbă nimic în împlinirea măreață și de nestăvilit a planurilor Dumnezeului veșnic. În timp ce oamenii se împotrivesc adevărului Bibliei, pietrele din Teba, Ninive și Babilon vestesc seriozitatea și adevărul Cuvântului lui Dumnezeu.

Ce serios este lucrul acesta pentru creștinătatea de nume a zilelor noastre! De jur-împrejurul nostru înaintează fără rușine: necredința, tăgăduirea lui Dumnezeu, vrăjmășia față de sfântul Nume al lui Isus, impertinența păcatului, idolatria poftelor carnale și a adorării aurului. Dar ce spune Dumnezeu? Este scris: „dar cine nu va crede, va fi condamnat” (Marcu 16,16).

Este scris: - „Nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați: nici curvarii, nici idolatrii, nici adulterii, nici cei care se masturbează, nici homosexualii, nici hoții, nici lacomii de bani, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6,9-10).

Și este scris: „Și dacă cineva n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc” (Apocalipsa 20,15).

Este numele tău scris în cartea vieții veșnice? Crezi tu într-adevăr cu deplină supunere a voinței, cu încredere și ascultare, în Domnul Isus? Ești tu curățit de petele păcatelor tale, de vina vieții tale prin sângele împăcării Lui? Pe tine te cheamă ambele: **dragostea lui Dumnezeu**, care întinde mâinile dinspre cruce spre tine și **seriozitatea lui Dumnezeu**, care îi anunță păcătosului neîmpăcat judecata.

O, pleacă-te în fața acestei dragoste minunate, care a dat, a lăsat și a suferit totul ca să deschidă poarta harului pentru tine, cel vinovat. Există mulți oameni care își caută în Biblie toate făgăduințele posibile privind binecuvântarea, harul, ajutorul, ca să se mângâie cu acest har al lui Dumnezeu. Firește că Dumnezeu va împlini fiecare dintre făgăduințele Sale pentru aceia cărora le-au fost date. Orice om poate să-L ia pe Dumnezeu pe cuvânt și să aibă încredere, crezând, că Dumnezeu Își împlinește cuvântul. Dumnezeu le spune oamenilor: „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi scăpa, iar tu Mă vei preamări” (Psalmul 50,15), și Dumnezeu Îl împlinește. Dumnezeu spune: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta!” ” (Faptele Apostolilor 16,31). Mii de oameni pot să-L laude pe Dumnezeu cu strigăte de bucurie, că au trăit împlinirea acestui cuvânt și milioane de păcătoși mântuiți Îi vor aduce Domnului Isus, sus, în slava lui Dumnezeu, lauda lor admirativă, pentru că El i-a mântuit prin jertfa Lui scumpă, prin prețiosul Său sânge, vărsat pe crucea de pe Golgota.

Dacă vrei să ai și tu parte de aceasta, trebuie să fii mântuit, supunându-te Domnului Isus, crezând și recunoscând adevărul revelat al lui Dumnezeu în Cuvântul Său scris.

Nr. 27 ȘTII TU CE ADUCE CEASUL URMĂTOR?

„Cu adevărat, ... nu-i decât un pas între mine și moarte” (1 Samuel 20,3)

Un student german scria în decembrie 1912 părinților lui din Lucca, Italia: „Ieri am coborât din munți cu o trăsură cu două roți, cum sunt ele obișnuite aici. Mult prea greu încărcată, am mers 42 de kilometri tot la vale. Din fericire, vizitiul n-a ascultat de profesorul nostru, care i-a ordonat să dea bice calului, altfel sigur am fi gonit aici într-o prăpastie. Trenul din Bagni di Lucca nu l-am mai putut prinde. Unul a propus să mergem mai departe cu automobilul. Eu am fost împotriva; de ce, nu știu; știu numai că italienii merg îngrozitor de repede, așa că deja săptămâna trecută am fost în primejdie. Deci am mers cu mașina prin ținutul toscan; este minunat de frumos, ca o mare grădină de flori. Mașina a gonit prin orașe. O aversă puternică a înmuiat strada și a făcut-o alunecoasă, așa că partea din spate a mașinii grele a alunecat de mai multe ori. Într-un loc, unde drumul era deosebit de alunecos și foarte înclinat, șoferul nostru a întrecut trenul căii ferate locale. În clipa aceea automobilul a alunecat și s-a oprit cu partea din față pe șine. Strigătele n-au mai fost de nici un folos; locomotiva a prins mașina și a aruncat-o ca pe o minge de gumă. Firește că fiecăruia i-a stat inima, căci numai un pas mai în față și mașina s-ar fi prăbușit pe o pantă și ne-ar fi făcut pe toți terci. Din fericire, în clipa aceasta roțile din față s-au rupt, așa că mașina a rămas pe loc. Din cauza loviturii puternice, un ofițer italian de marină, care a stat în spatele meu, a fost azvârlit afară și sfâșiat îngrozitor, așa că a fost mort pe loc. Eu am rămas șezând liniștit, deplin conștient și am privit la desfășurarea zguduitoare. Profesorul nostru, care a stat în fața mea, ca mine, pe partea exterioară, a zburat și el afară într-o curbă largă, dar a rămas în viață cu toate că a fost târât de locomotivă cinci metri. Unul dintre cunoscuții mei ședea în față, la șofer și a zburat prin parbriz și s-a prăbușit pe un povârniș de doi metri. A suferit o fractură gravă de craniu și zăcea acolo fără speranțe. Alții au fost răniți prin tăieturi și striviri – mie personal nu mi-a fost îndoit nici un fir de păr. Am știut în clipa aceea că am fost purtat de rugăciunile voastre. Dacă m-aș fi gândit vreodată că nu există un Dumnezeu viu, aici am știut-o. Într-un asemenea moment știm că omul nu este nimic. Cu multe salutări vă încredințez lui Dumnezeu!”

Acest student s-a știut purtat de rugăciunea credinței și a știut că este în mâna Dumnezeului atotputernic. **Știi și tu aceasta?** Ce-i drept, tu nu stai în mașină, pe o rută primejdioasă, poate te simți protejat, agreabil și confortabil de tot în timp ce citești această pagină. Dar totuși nu știi ce-ți aduce clipa următoare. Un inspector credincios scria de curând: „Am fost într-o primejdie deloc neînsemnată din cauza unei lovituri de oiște. Totuși, știam că Dumnezeu era aproape de mine și eu de Dumnezeu și o mai știu și acum.”

Noi toți zburăm cu viteza vântului prin timp, spre veșnicie și nu știm când și unde vom părăsi tărâmul vremelniceii, ca să intrăm în țara veșniciei realități. Dar aceasta trebuie să-i fie limpede fiecăruia: că dacă moartea l-ar apuca acum, va părăsi el scena terestră **ca un om mântuit și împăcat sau ca un om pierdut?**

Fie că te deplasezi cu dirijabilul sau cu trenul, fie că mergi pe jos, fie că muncești sau te odihnești – tu nu știi ce-ți aduce ceasul următor, ba mai mult, nici măcar minutul următor nu-l ai în mână. Așa că lasă-te întrebat: **ești mântuit și sigur pentru veșnicie? Dacă ești**, atunci știi aceasta **foarte precis**; atunci **ai apucat să trăiești** întâlnirea plină de har cu Isus, Mântuitorul păcătoșilor. Atunci ai pus la inimă, crezând, cuvintele Domnului: „Iertate îți sunt păcatele! ... Credința ta te-a mântuit; du-te în pace!” (Luca 7,48 și 50). Cine știe aceasta cu siguranță, acela este sigur protejat, orice i s-ar putea întâmpla. Pentru el este valabilă făgăduința: „dedesubt sunt brațele cele eterne” (Deuteronom 33,27).

În trenul de concediu, care în 2 ianuarie 1914 a dus un număr mai mare de soldați dinspre Rin înapoi în garnizoana lor din Metz, se afla și recrutul H. W., din W.; după meseria lui civilă era negustor. Deja în urmă cu patru ani fusese cuprins de puterea Cuvântului lui Dumnezeu. Pe

atunci a amânat decizia. Legat prin păcatele tinereții, schiopăta de amândouă părțile, până când în sfârșit, în anul 1912, biruit de puterea Duhului lui Dumnezeu, a pășit în lumina lui Dumnezeu cu toată viața lui, cu toate tainele conștiinței lui, cu mărturisirea limpede a vinei în fața lui Dumnezeu și a unui creștin experimentat. Din ceasul acela, eliberat din toate lanțurile, a putut să umble într-o viață nouă. Acum își cunoaște responsabilitatea de martor al lui Isus în mijlocul lumii.

Astfel a plecat în octombrie 1913 la Metz, la corpul lui de trupe, ca un mărturisitor al lui Isus. Când de Anul Nou 1914 a fost acasă în concediu, a povestit cum el, în seara de Ajun, când au avut loc neconținut discuții imorale și glume în cameră, le-a strigat camarazilor lui cu o hotărâre dăruită de Dumnezeu: **Nu permit aceasta!** Și Dumnezeu a dat acestei mărturii hotărâte a tânărului recrut o autoritate deplină, încât începând din acea clipă au încetat discuțiile murdare. Înainte ca H. W. să părăsească ținutul natal la terminarea acestui scurt concediu, și-a plecat genunchii înainta Domnului împreună cu un prieten credincios. În această rugăciune a spus printre altele: „Doamne, salvează mulți soldați din păcatul imoralității! Fă-mă un mărturisitor al Numelui Tău, înainte de toate și printr-o umblare liniștită.”

Acest soldat tânăr a fost strivit puțin înainte de Metz, la stația Woippy, când trenul a făcut accident pe o linie secundară. A fost imediat mort.

Toți cei din acest tren, care fuseseră în concediu, își îmbrăcaseră deja paltoanele și se încinseseră, pentru a fi gata să coboare la Metz. Dar H. W. nu a coborât în Metz, ci în veșnicie, la Domnul lui, Căruia îi aparținea, al Cărui martor și mărturisitor a fost. Și în familia lui i-a îndemnat de multe ori pe ai săi, să apuce mântuirea. Dar alergarea acestui creștin tânăr s-a isprăvit mult mai repede decât au crezut el și părinții lui.

Aceiași har care l-a biruit și l-a mântuit pe acest tânăr, te caută și pe tine, prietene. O, înțelege că dragostea lui Dumnezeu a pornit la drum din cer ca să te caute și să te mântuiască. Isus, Fiul lui Dumnezeu, S-a împovărat cu blestemul păcatelor tale, a purtat pedeapsa ta în judecata Judecătorului sfânt și drept. Când sub cununa Lui de spini Și-a plecat capul, murind, a strigat cuvântul biruitor: „**S-a sfârșit!**” În suferințele și moartea Lui, Fiul lui Dumnezeu a deschis poarta harului pentru orice păcătos vinovat, care suspină, care aduce poverile conștiinței lui, vina vieții lui, crezând, sub sângele vărsat al Mielului lui Dumnezeu. De aceea este scris: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1,29.)

Și tu, prietene, ești chemat la aceasta. Astăzi, când ești sănătos și ai mintea limpede, dragostea căutătoare a lui Dumnezeu te așează în fața întrebării: **dacă vrei să vii cu vina vieții tale la singurul Salvator și Mântuitor, Isus.** Folosește timpul, căci nu știi ce va aduce ceasul următor. Zilnic sunt rechemați dintr-odată oameni tineri și bătrâni, care nu s-au gândit și la care nimeni nu s-a gândit. Bărbați tineri cad morți din cauza unui stop cardiac sau se accidentează acolo unde nu pare să fie nici un prilej pentru un accident. Aici se prăbușește un dirijabil în adânc, acolo este ucis un om. Cine ar putea număra ocaziile în care moartea îl apucă pe om, fără să se lase anunțată mai înainte!

Dumnezeu îți amintește astăzi faptul că: „Nu-i decât un pas între mine și moarte”. **Ești tu sigur de har și de împăcare?**

Nr. 28 LIMBAJUL LUI DUMNEZEU CĂTRE OAMENII MURITORI

„Cuvântul crucii este o nebunie pentru cei care pier,
dar pentru noi, care suntem mântuiți, este puterea lui Dumnezeu.”
(1 Corinteni 1,18)

Un ziar german a făcut o publicare de concurs cu premii; trebuiau trimise povestiri sub titlul: „Cum am scăpat de moarte”. Acest titlu a fost ales ingenios, căci puteau fi siguri că vor intra multe descrieri impresionante. Una dintre povestirile trimise a fost distinsă cu premiul întâi, din care redăm aici un rezumat:

Domnul X., care face parte din tagma profesorală, s-a deplasat într-o minunată după-amiază de toamnă spre cea mai apropiată reședință de district. Drumul l-a dus pe șosea, pe lângă o porțiune de drum scurtă, foarte înclinată, pe partea stângă era o minunată pădure de fag, pe partea dreaptă curgea un pârâu lat și adânc la piciorul pantei abrupte; în acest loc, pe marginea șoselei era plantat un gard viu des și lat de păducel. X. admirase deja de mai multe ori această plantare extraordinară și frumoasă de păducel. Începea să amurgescă atunci când domnul X. a pornit pe drumul spre casă. Invitat de prieteni la jocul de scat, a zăbovit la un han. S-a făcut târziu. Atunci a apărut o mașină. Șoferul făcea un tur de probă. Când a auzit despre întârzierea acestuia, l-a invitat amabil pe domnul X. să meargă cu el. Șoferul săritor a făcut o impresie așa de bună și a știut să prezinte drumul de noapte așa de neprimejdios, încât X. a fost de acord. După ce șoferul a servit o cină scurtă, a urcat cu domnul X. în mașina lui construită pentru curse. X. a luat loc lângă conducător. Acesta, după ce au părăsit orașelul, a pornit într-o viteză așa de aprigă, încât X. a sperat că în câteva minute va atinge ținta M. Deodată a simțit cum șoferul se cutremură și l-a auzit gemând scurt și greu. X. l-a întrebat dacă a pățit ceva, dar n-a primit nici un răspuns. Trupul șoferului s-a rezemat mai mult și greu pe el și mâinile lui au lăsat volanul să meargă. Când X. n-a primit nici un răspuns la întrebarea lui repetată, a început să se teamă. Cu o lanternă mică de buzunar a luminat fața șoferului – o, ce spaimă! Trăsăturile lui încremenite trădau limpede motivul pentru care n-a venit nici un răspuns de pe buzele lui. Probabil că-l lovise un atac de apoplexie mortal. – Ne putem imagina această situație groaznică! Singur cu un mort într-o mașină care gonea înainte cu cea mai mare viteză prin întunericul nopții și al cărei mecanism îi era absolut necunoscut călătorului. Era bine că șoseaua era aproape dreaptă ca ața. Numai un gând îl stăpânea pe domnul X.: ești sortit să mori. În ceva tot va trebui să se lovească mașina și atunci - - -? Stătea țepăn și încremenit lângă șoferul mort. Copacii pădurii alunecau repede și fără zgomot; tot repede și fără zgomot aluneca pe lângă omul sortit pieirii, într-un timp incredibil de concentrat, viața lui din copilărie până acum.

Atunci – dintr-odată o smucitură, partea din față a mașinii a zvâcnit spre stânga – un salt – cursa morții a luat sfârșit, mașina morții stătea pe loc - -. Abia după multă vreme a îndrăznit X. să cerceteze situația cu lanterna de buzunar. Și ce a descoperit? Mașina zăcea în acel gard viu de păducel. Acesta îl păzise de căderea în adânc, în pârâu. Mașina stătea agățată pe jumătate în aer, dincolo de gardul viu. Jos de tot vuia pârâul și lângă el zăcea mortul. X. a încercat să se scoale. Dar la cea mai mică mișcare mașina amenința să se prăvălească dincolo și a trebuit să rămână pe loc.

Strigătele lui s-au stins fără să fie auzite. Apa neagră a pârâului gâlgâia cavernos și cețuri albe se înălțau amenințător din pajiște. Mortul apăsa ca plumbul și un frig de gheață părea să iasă din el. Din când în când răsuna răgușita chemare la vânătoare a vreunei vulpi sau strigătul vreunei păsări de noapte. Lungă cât anii i s-a părut această noapte. Când la ivirea zorilor a fost în sfârșit salvat din situația lui îngrozitoare, cu ajutorul muncitorilor care au trecut pe acolo, era pe jumătate nebun. O gravă febră nervoasă a fost consecința acelei curse a morții și a priveghiului.

Domnul X., care precis a povestit potrivit realității zguduitoră a lui întâmplare, a făcut pe lângă aceasta o experiență deosebit de minunată, care a fost făcută deja de mulți alții în același fel: în apropierea nemijlocită a morții, toată biografia lui, începând din tinerețe, a trecut prin fața ochiului său interior, ca un film minunat la cinematograful. Același lucru l-au povestit: un funcționar ministerial care a avut o căzătură gravă cu bicicleta, un student de la teologie care la înot a fost tras în adânc de plante agățătoare, un ofițer de marină care a căzut peste bord ca elev de școală navală. Toți acești bărbați au văzut imaginea limpede a întregii lor biografii, toată vina lor față de Dumnezeu și față de oameni, trecând prin fața ochiului lor interior cu viteza vântului, și totuși foarte exact. Ei au fost convingeți de faptul că toate păcatele păcătosului neîmpăcat, toată nerecunoștința față de Dumnezeu și de oameni, fiecare neadevăr și necurăție, orice dragoste omisă sau jurământ de credință încălcat stau înaintea lui Dumnezeu ca o realitate acuzatoare. Lungimea anilor n-a făcut să dispară nimic din ele.

Există un singur leac care face să dispară păcatele: sângele Fiului lui Dumnezeu, curs pe crucea de pe Golgota. La acest izvor de viață și de har îi cheamă Dumnezeu pe oameni. El îi cheamă înainte de toate și în primul rând prin mesajul Evangheliei. „Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie!” (Marcu 1,15). El trimite vestea harului, cuvântul despre cruce prin mesagerii Lui, înmiiți prin cuvânt și tipăritură, dar marea majoritate a oamenilor disprețuiesc acest mesaj. Dumnezeu le vorbește oamenilor și prin minunile creației, prin pădure și râu, prin furtună și mare – dar oamenii nu-L recunosc. Atunci le predică prin **călăuziri și evenimente deosebite, salvări, ascultări, păziri minunate**, dar majoritatea oamenilor le nesocotesc pe acestea.

Cu greu s-ar îndoi cineva care a citit relatarea despre acea cursă cu mașina, cu șoferul mort și deznodământul ei, că Dumnezeu a vorbit așa de minunat celui ocrotit. Și nici în cazul acesta nu se schimbă nimic, pentru că domul X. nu s-a exprimat cu nici un cuvânt despre lucrul acesta: cum gândește el în legătură cu această problemă.

Dar acum lasă-mă să te întreb, prietene: **nu ți-a trimis Dumnezeu și ție deja multe mesaje minunate în viața ta?** N-a vorbit El deja de multe ori limpede cu tine, ca tu să te oprești din calea ta și să te gândești la mântuirea sufletului tău și să-L recunoști pe Isus, singurul tău Salvator? **Ce ai răspuns până astăzi?**

Nu există o dovadă mai mare pentru dragostea căutătoare și salvatoare a lui Dumnezeu, decât crucea. Privește acolo unde Fiul lui Dumnezeu a atârnat pe lemnul blestemat, sub cununa Lui de spini, înconjurat de întuneric. Mâini brutale de oameni au biciuit spatele Lui sfânt, pumni neîndurători au împins cuiele de fier ale crucii prin mâinile și picioarele Lui. Sufletul Lui sfânt a strigat la părăsirea lui de către Dumnezeu: **„Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?”** Iată, peste Fiul lui Dumnezeu au năvălit ceasurile judecății, ale judecății asupra vinei păcatului tău și al meu. Cei vinovați suntem noi, tu și eu, dar Cel judecat, pe care L-a lovit blestemul vinei noastre, este marele nostru Chezaș, Isus Hristos. Îndurarea L-a împins din ceruri jos, pe pământ. El a vrut să ne mântuiască, să ne împăce cu Dumnezeu; a vrut aceasta cu orice preț. De aceea a fost părăsit de Dumnezeu, pentru că vina noastră zăcea pe capul Lui sfânt, păcatul nostru L-a despărțit pe Chezașul nostru de Dumnezeul sfânt, de Judecătorul drept. Ai înțeles tu aceasta? A pus credința ta, cu deplină siguranță, cu o hotărâre sfântă, toată vina vieții tale pe capul încununat cu spini al singurului tău Mântuitor? Ai apucat, crezând, ce spune Cuvântul lui Dumnezeu: „Dacă umblăm în lumină, după cum El Însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1,7)? Cine într-adevăr apucă aceasta prin credință și se încredințează Fiului înviat al lui Dumnezeu cu tot ce este el și face, acela primește pacea cu Dumnezeu. Conștiința lui va fi restabilită, viața lui va fi reînnoită, el va fi eliberat din toate lanțurile păcatului, ba mai mult, primește viața veșnică. De aceea spune Domnul: „Adevărat, adevărat vă spun, cine crede în Mine are viața veșnică” (Ioan 6,47).

Prietene, te rog, înțelege limbajul lui Dumnezeu, pleacă-te sub cuvântul despre cruce! Meditează la toată seriozitatea decisivă a acestui cuvânt: „Cuvântul crucii este o nebunie pentru cei care pier, dar pentru noi, care suntem mântuiți, este puterea lui Dumnezeu”.

Nr. 29 PEA PREȚIOS CA SĂ FIE PLĂTIT

„Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?
Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?” (Marcu 8,36-37)

Un simplu miner din Transvaal posedă un diamant uriaș, pe care nu vrea nimeni să-l aibă. El a găsit această piatră miraculoasă exact când, obosit de căutare, voia să renunțe la treaba aceasta. Dar nu este destul să găsești o asemenea comoară, contează cum o valorifici. În cazul de față nu este ușor, căci piatra reprezintă o valoare enormă. Pentru profan ea se prezintă, firește, numai ca o bucată de piatră zbârcită, dar pentru cunoscător este limpede din prima clipă, că este vorba despre un diamant, care, după ce este șlefuit, valorează sute de mii pentru fiecare carat. Acel miner stătea în vremea aceea în Londra și umbla din casă în casă pentru a vinde piatra. Bijuterierii au fost foarte mirați când l-au văzut pe omul simplu, care își fuma țigara cu toată liniștea sufletească și care le oferea spre vânzare piatra miraculoasă. Dar a bătut zadarnic la toate ușile, căci nici unul dintre cunoscători n-a îndrăznit să-i facă vreo ofertă. S-au mulțumit să-l refuze cu cuvintele. „Aceasta este pentru noi mult prea scumpă”. Așa că proprietarul încă își mai poartă prin lume diamantul în buzunar și așteaptă că poate vreun prinț indian sau vreun milionar american se va hotărî pentru cumpărarea diamantului său, a cărui valoare depășește chiar și vestitul Koh-i-noor; diamantul lui este estimat la 40 de milioane de mărci. Dar pe lângă aceasta, proprietarul acestei comori nu are astăzi suficienți bani ca să-și ducă viața în Londra. Ce se va alege de acest miner cu minunatul lui diamant, dacă nu va găsi pe nimeni care să-i poată plăti comoara? Poate că minunata lui piatră îi va fi furată sau în cele din urmă o vinde pe bani puțini sau va fi ucis ca să i se fure comoara. De-ar găsi un împărat sau un rege, sau un magnat generos, care să dorească să insereze această piatră prețioasă, fără pereche, ca podoabă în coroana sa!

Această piatră prețioasă fără strălucire, pe care nimeni n-o poate plăti pentru că valoarea este prea mare, seamănă cu o comoară, prietene, pe care tu însuși o porți în tine; este o imagine a propriei tale persoane, **a sufletului tău nemuritor**. Omul tău interior, care este creat pentru veșnicie, se înfățișează ochilor oamenilor în haina firii tale păcătoase înăscute. Aici sunt multe: imperfecțiune, urățenie, pete și greșeli. Dar un cunoscător, care poate să-și dea cu părerea despre valoare dumnezeiască a unui suflet, vede un **giuvaer al lui Dumnezeu** sub învelișul obscur al omului zămislit și născut în păcate. Dacă îi întrebi pe oameni despre valoarea unui suflet nemuritor, ei îți spun că **el nu are nici o valoare**. Sunt destui din aceștia. Ei merg cu miile la pierzarea veșnică și nu-i pasă nimănui. Ei sunt călcați în picioare, necunoscuți, în murdăria păcatului. Uită-te în jur pe calea vieții - privește miile care se duc și pier pe căile viciului evident – privește cetele de sinucigași – cui îi pasă de ei? David se plângea odinioară: „Nimănui nu-i pasă de sufletul meu!” (Psalmul 142,4.) Aceasta este calea a nenumărați oameni, chiar și dintre cei cu vază și distinși. Oamenii se întrebă între ei despre sănătate, despre afacere, despre situația familiei – dar cine îi întreabă pe oameni despre sufletul lor? **Te-a întrebat deja vreodată cineva dacă sufletul tău este mântuit?**

Ei, astăzi te întreb eu și te întreabă **Dumnezeu**. El îți spune că sufletul tău este așa de prețios, încât toate comorile lumii nu sunt suficiente pentru a-i plăti valoarea. Nici aurul și argintul, nici giuvaerurile și împărățiile nu-i pot egala valoarea. – Dar a venit Unul din cer, Isus, Fiul lui Dumnezeu; El a plătit prețul întreg după valoarea veșniciei. **El a plătit prețul cu sângele și viața Lui**, cu suferința și moartea Lui. El este Răscumpărătorul, Cel care a plătit prețul de

răscumpărare, pentru a răscumpăra suflete nemuritoare din vină și blestem și din lanțurile lui satan. Orice om care apucă acest adevăr prețios, crezând, și se lasă în mâinile Domnului, acela apucă harul lui Dumnezeu. Atunci Domnul îndepărtează șlefuitul, prin Cuvântul Său și prin Duhul Său cel Sfânt, învelișul neînsemnat, denaturat, astfel încât, dacă într-o zi lucrarea lui Dumnezeu va fi isprăvită, piatra prețioasă să poată lumina în strălucire cerească.

Prietene, ai ajuns tu deja la cunoștința că sufletul tău nemuritor este considerat valoros de sângele prețios al lui Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși în suferința morții pentru că voia să te aibă? Tu poți să treci prin viața pământească cu această comoară de valoare incomensurabilă, ca acel miner sud-african cu diamantul lui neșlefuit și pe lângă aceasta poți să mori de foame, să duci lipsă, să te descurajezi și să disperii. Nu vei găsi nici un om care să-ți poată plăti prețul ca să devii bogat și fericit. Dar dacă Îl întâlnești pe Acel Unul, care a venit din cer, care te caută și te iubește, atunci vei vedea că prin harul Lui vei deveni nemărginit de bogat. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți” (2 Corinteni 8,9). Vrei să devii bogat? Vrei să intri într-o viață în care inima ta să ajungă la pace și în care poți să treci prin orice nevoie ca biruitor, deoarece credința ta mișcă mâna lui Dumnezeu? Atunci dă marea ta piatră prețioasă, **pe tine însuși**, sufletul tău nemuritor, așa cum ești, în mâinile minunate ale Aceluia care a plătit pe cruce prețul întreg pentru tine.

Dar ciudat, oamenii preferă să rămână săraci în fericire și pace, preferă să-și lase sufletul să moară de foame decât să găsească adăpost la acel singur străin minunat, care vrea să pună capăt întregii lor nevoi și vrea să-i facă fericiți și bogați. Când acel miner a pornit la drum din Africa de Sud spre Londra, a fost plin de speranță că în marea metropolă unde își ducea comoara ascunsă, va deveni repede bogat și fericit. Dar până acum a rămas sărac. Oare nu le merge multor oameni la fel? Ei sunt atrași în viață cu tot felul de speranțe și dorințe, au muncit, au năzuit și s-au ostenit. Dacă îi întrebăm: „Ai găsit ce ai căutat și ai sperat?”, ei răspund trist: „Nu!” Când îmbătrânesc, își îngroapă liniștit speranțele și dorințele și se târăsc prin viață. Ei au bătut la multe uși ca să găsească aceea după care înseta sufletul lor – nici ei n-au știut ce a fost aceea. În realitate, sufletul lor înseta după pacea cu Dumnezeu, după siguranța harului, după o nădejde indestructibilă. În loc de aceasta, ei au căutat pe căi greșite plăcerea lumii și a păcatului. Dar ce le-a oferit lumea, ce au găsit acolo a fost dezamăgire și povara conștiinței. Cu cât mai îndelung, cu atât mai mult au ajuns la conștientizarea că toate după care au năzuit erau nesatisfăcătoare. Chiar și aceia care în strălucirea și în reușita lor, în fața ochilor lumii, au fost invidiați de mulți, trebuie să recunoască adevărul: „Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?”

Ei, prietene, să-l lăsăm acum deoparte pe acel miner cu piatra lui prețioasă; să vorbim deschis, fără pilde, despre cea mai importantă întrebare a vieții tale. Oamenii pot să spună și să creadă ce vor despre tine. Părerea lui Dumnezeu este că tu ești nespus de prețios pentru El. Chiar dacă ai ani iroșiți în urma ta, chiar dacă în viața ta sunt multe pentru care trebuie să te acuzi, multe pe care ai dori să nu le fi făcut – totuși: **tu ești iubit de Dumnezeu**. Îți spun cu toată siguranța: Dumnezeu te iubește cu o dragoste de negrăit și vrea să fii al Lui. Da, El a plătit prețul suprem pentru tine, deoarece L-a jertfit pe cruce pe singurul Său Fiu. „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă” (Ioan 3,16).

Acum stai în fața întrebării: dacă vrei să te lași în mâna dragostei lui Dumnezeu, pe tine însuși, așa cum ești, aparent o pietricică fără valoare, în realitate o piatră prețioasă scumpă, ca să devii pentru totdeauna: un giuvaer în slava lui Dumnezeu, răscumpărat și plătit cu sângele lui Isus. Dacă ești hotărât pentru aceasta, abandonează-te cu toată vina trecutului tău, cu toate lipsurile personalității tale, cu toată hotărârea și cu tot viitorul tău în mâinile lui Isus! Lasă în grija Lui păzirea și șlefuirea. El va insera piatra prețioasă în cununa Sa, spre onoarea și bucuria Lui.

Nr. 30 MAI FACE DUMNEZEU ȘI ASTĂZI MINUNI?

„Dumnezeu este pentru noi Dumnezeul mântuirii și
DOMNUL Stăpânul ne scapă de la moarte” (Psalmul 68,20)

Există situații în viața pământească, în care și bărbatul cel mai viteaz, care privește în jurul lui cu deplină liniște, trebuie să spună: **pentru mine nu mai există salvare**. Dar chiar dacă lucrul acesta este valabil pentru evaluarea omenească, atunci totuși mai rămâne aceasta, că **Dumnezeu** poate să salveze în cele mai deznădăjduite cazuri. Ține minte acest cuvânt: „**Dumnezeu este pentru noi Dumnezeul mântuirii și DOMNUL Stăpânul ne scapă de la moarte**”. Aceasta vrea să spună că un creștin credincios descoperă nu în primejdiile împrejurărilor, ci în Persoana atotputernică a Domnului, hotărârea asupra faptului: dacă pentru el mai există o cale de ieșire din pierzarea aparent sigură. Uneori survin lucruri în care oricine recunoaște limpede că **numai Dumnezeu** a dat salvarea prin minunata Lui intervenție, împotriva oricărei posibilități omenești. Iată un exemplu:

De curând, vaporul „Nana”, care deja trecea drept pierdut, a fost remorcat în portul Falmouth (Anglia) de către vaporul german, „E. Ruß”. La bordul vaporului englez se afla numai căpitanul, K., care slăbise încât arăta ca o fantomă. Colaboratorului unui ziar englez, căpitanul i-a povestit următoarele:

„Echipajul a devenit nesupus. Într-o dimineață m-am trezit din cauza unei gălăgii ciudate de pe covertă. După ce m-am îmbrăcat repede și mi-am părăsit cabina, am văzut că marinarii dezlegaseră bărcile de salvare și au pornit în largul mării cu râs batjocoritor și cu înjurături vulgare. Am privit în urma bărcilor, cum au dispărut curând în ceața deasă a zilei care se lumina. Când mi-am revenit din spaimă, am dat o fugă prin toate încăperile vaporului, ca să văd dacă nu cumva totuși unul sau altul dintre ei a rămas în urmă. Dar n-am mai găsit nici un marinar. Focurile din camera cazanelor încă nu erau stinse, mașinile încă funcționau și vaporul se mișca înainte, spre o direcție necunoscută. Era neliniștitor să aud zgomotul din sala mașinilor în care nu era nimeni. Treptat, mișcările vaporului deveneau mai lente și mai lente, până când larma din sala mașinilor a încetat de tot. Focurile erau stinse. Vaporul meu devenise o minge a vântului și a valurilor. N-am mai suportat să stau în cabină și am urcat pe punte. Dacă tot trebuia să mor, voiam totuși să privesc moartea în față. După ce am petrecut o vreme pe punte și am încercat să străpung cu ochii ceața deasă, am văzut deodată, la o depărtare nu prea mare, conturul ca o umbră a unui vapor mare, alunecând prin fața mea. Am strigat și am făcut semne disperate cu șapca, dar totul a fost zadarnic. Vaporul a trecut și n-am fost observat.

Apoi au început să mă chinuiască foamea și setea. Dar cămara de alimente era aproape goală; echipajul ticălos îmi lăsase numai o cutie mică de biscuiți, mușcăți pe jumătate și un butoiăș cu apă. Toate celelalte le-au înghesuit în bărcile de salvare și le-au luat cu ei. Am mâncat doi biscuiți și am băut o gură de apă, căci trebuia să mă port cumpătat cu puținele rezerve. Apoi am mers iar pe punte și am vrut să aprind luminile de semnalizare. Dar și la acestea se gândiseră marinarii neloiali. Ca să-mi taie orice posibilitate de salvare, luaseră cu ei toate chibriturile.

Se lăsase seara; am hotărât să rămân toată noaptea treaz, ca să chem vreun vapor care trece prin apropiere. Din când în când strigam atât de tare cât puteam, dar nu m-a auzit nimeni; curând am devenit atât de răgușit, încât n-am mai putut să scot nici un sunet tare. Când s-au ivit zorile am căzut într-un somn greu, asemănător cu moartea și când m-am trezit, spre prânz, se pornise o furtună mare. Vaporul se clătina ca o coajă de nucă pe valurile foarte agitate. Cutia cu biscuiți și butoiășul cu apă, care stătuseră lângă mine, fuseseră luate de valuri. N-am mai văzut nici o posibilitate de a scăpa de moartea prin inaniție. Deja hotărâsem să-mi caut moartea în apă, decât să mor încet, de foame. Când mă pregăteam să sar peste bord, am văzut, abia dacă îmi puteam crede ochilor, în imediata apropiere un vapor, pe al cărui catarg principal flutura steagul german;

vaporul venea direct spre mine. Căpitanul vaporului crezuse că vaporul meu era o epavă și a vrut să vadă dacă se mai aflau supraviețuitori la bord. Curând am stat pe scândurile salvatoare ale vaporului german.”

În această relatare din ziar nu se spune dacă acest om L-a chemat pe Dumnezeu în situația lui foarte disperată. Se pare că n-a făcut-o. Nici aceasta nu se spune, dacă căpitanul K. L-a slăvit pe Dumnezeu după această minunată salvare și dacă și-a dat inima Mântuitorului salvator în admirația smerită a marelui har al lui Dumnezeu. Dar aceasta este sigur, că Dumnezeul atotputernic a făcut ceva uimitor de minunat pentru acest bărbat și l-a făcut să trăiască într-un mod foarte deosebit cuvântul: „Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău, dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să împlinească ceea ce se vede azi” (Geneza 50,20). Și aceasta este sigur, că acest căpitan poartă o mare răspundere în fața lui Dumnezeu pentru aceasta: dacă viața salvată așa de minunat el și-o dedică cu umilință și pocăință onoarei lui Dumnezeu.

Există mult mai mulți oameni decât gândim în mod obișnuit, care au trăit asemenea salvări uimitoare ale lui Dumnezeu, din situații deznădăjduite,perate. Astfel de oameni nu se găsesc numai printre marinari, care par să fie sortiți morții pe vapoare care naufragiază, ci în toate meseriile. Odată, un tinichigiu de la construcții a arătat spre o casă și a spus: „Pe acest acoperiș am alunecat. M-am ținut mult timp de jgheab – nimeni n-a auzit strigătele – puterile mi-au dispărut, în cele din urmă am căzut. Dar în loc să cad pe pietrele de caldarâm, am căzut pe un morman de nisip și m-am sculat sănătos”. Totuși, acest bărbat nu știa nimic despre mulțumire și întoarcerea la Dumnezeu. Astfel există muncitori în fabrică și negustori, care nu mai văd nici o cale de ieșire din ruina inevitabilă a afacerii lor – cine să enumere toate nevoile și primejdiile din care oamenii au fost salvați în mod minunat! Știu despre un bărbat care a rămas două zile și două nopți în Oceanul Pacific, deasupra apei în colacul de salvare, păzit în mod miraculos de rechini și apoi salvat – dar nu s-a interesat de Dumnezeu. După asemenea evenimente, întrebarea este întotdeauna aceasta: ai adus mulțumirea care I se cuvinte Dumnezeului atotputernic, care ți-a păstrat așa de minunat viața sau sănătatea, sau onoarea grav primejduită a numelui tău sau bunăstarea? I-ai dat viața ta prin aceea că ai căutat refugiu cu păcatele tale la Mântuitorul salvator?

Dacă în asemenea cazuri Dumnezeu le face oamenilor cunoscute atotputernicia Lui și minunata Sa intervenție, atunci în intenția lui Dumnezeu sunt două lucruri: 1. Să dovedească tuturor oamenilor care Îl tăgăduiesc pe Dumnezeu, că Atotputernicul încă mai există; 2. să-l pună pe cel salvat așa de minunat în fața întrebării: dacă el, după ce a avut parte de salvarea pământească, **vrea acum s-o caute și pe cea veșnică.**

Viața ne lasă să facem experiența, că mulți oameni trăiesc cele mai uimitoare minuni ale lui Dumnezeu, fără să se întoarcă la Dumnezeu cu pocăință. Chiar și astăzi mai este așa, ca în zilele în care umbla Domnul pe pământ. El a dăruit sănătate deplină la **zece** oameni leproși, nenorociți, deznădăjduți, respinși. Dar numai unul dintre cei zece s-a întors la El ca să-I mulțumească. Încheierea acestui text din Biblie sună astfel: „Și răspunzând, Isus a zis: „Oare n-au fost curățați toți zece? Dar cei nouă unde sunt? Nu s-a găsit decât străinul acesta să se întoarcă și să dea slavă lui Dumnezeu?” Apoi i-a zis: „Scoală-te și du-te. Credința ta te-a mântuit.”” (Luca 17,17-19). Numai în cazul acestuia Domnul Și-a atins ținta – pe acest samaritean îl vom găsi în slava lui Dumnezeu **ca pe un mântuit.** Vei fi și tu acolo? Deschide-ți inima pentru harul lui Dumnezeu! Este sigur că și astăzi Dumnezeu mai face minuni mari – dar lucrul acesta îți este de folos abia atunci când, crezând, cauți refugiu la Isus, singurul Mântuitor. O, înțelege: **minunea cea mai vrednică de adorare este aceasta: când un păcătos vinovat, împăcat prin sângele lui Isus, devine un copil mântuit și binecuvântat al lui Dumnezeu.** Această minune trebuie s-o trăiești. **Tu nu vei fi ajutat pentru timp și veșnicie înainte să fi trăit această minune.**

Nr. 31 MOARTEA PE DRUMUL VIETII MODERNE

„Învață-ne să ne numărăm zilele astfel, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!”
(Psalmul 90,12)

În mijlocul învălmășelii traficului modern stă Cuvântul lui Dumnezeu, ca o stâncă neclintită de granit: – „Tu îl întorci pe om în țărână și zici: „Întoarceți-vă, fii ai oamenilor!” Pentru că o mie de ani, în ochii Tăi, sunt ca ziua de ieri, care a trecut, și ca o strajă de noapte. Îi duci ca un torent; sunt ca un somn; dimineța sunt ca iarba care înverzește; dimineța înflorește și înverzește, seara este tăiată și se usucă” (Psalmul 90,3-6).

Milioane de predici funerare au fost ținute de când a scris Moise aceste cuvinte acum mai bine de 3000 de ani, dar încă n-a fost nici una care să pună mai puternic și mai profund una lângă alta acestea două: viața fugitivă, amăgitoare și maiestatea Dumnezeului sfânt.

Într-un spectacol de noapte al cabaretului „Metropol” din Berlin, în aprilie 1913 a apărut o domnișoară G., ca iluzionistă. Tocmai făcuse să dispară un ou crud și declara publicului că va plăti toată leafa ei de actor pe o lună dacă cineva din public ar putea ghici unde a făcut să dispară oul. În aceeași clipă a căzut pe podea cât a fost de lungă. Când directorul și mai mulți angajați s-au grăbit speriați pe scenă, publicul a înțeles ce s-a întâmplat. Cea smulsă din viață așa de subit a fost singurul sprijin al bătrânei ei mame. Moarta a fost așezată pe catafalc în costumul de teatru pe care îl purtase. –

Domnul A. B., negustor și fabricant, a ținut toastul imperial la festivitatea aniversării împăratului. După desfășurarea strălucită a festivității, bărbatul de 38 de ani a mers de la hotel acasă, a alunecat într-un loc al drumului unde acesta trecea pe lângă un șanț adânc. A căzut în șanț, a ajuns sub gheață și s-a înecat. –

Cu ușurință se mai pot cita din cotidiene încă sute de alte cazuri asemănătoare, care fac să se înțeleagă că în toiul vieții zilnice, cel puternic, tăcut, adică moartea, intră și-și pune dintr-odată mâna rece pe oamenii care nu s-au gândit la aceasta. Ce strâns alăturate stau în toate aceste cazuri pofta îmbătătoare a vieții, mulțimea agitată a oamenilor și gravitatea morții. Majoritatea oamenilor trăiesc cu concepția că: da, este adevărat că ici și colo moartea îl ia pe unul sau pe altul și că nimeni nu știe când i se apropie sfârșitul. Dar mie, totuși, nu mi se va întâmpla așa ceva.

Da, dragă omule, acel altul, pe care îl vezi dintr-odată mort, a gândit și el așa. L-a ocrotit aceasta? Fii tu mai deștept decât acel altul. Pune la inimă cuvântul lui Dumnezeu: „Învață-ne să ne numărăm zilele astfel, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!” Ascultă: acest: **Când? Unde? Cum?** îți este ascuns, dar un lucru îți este descoperit: că moartea te va apuca într-un ceas oarecare, ca să te ducă din timp în veșnicie, în fața tronului de judecată al lui Dumnezeu. Atunci, dintr-odată, aceasta este realitate: „Ai pus nelegiuirile noastre înaintea Ta, păcatele noastre ascunse în lumina feței Tale.” (Psalmul 90,8).

În 13 iulie 1913, duminica, zepelinul (dirijabilul) „Sachsen” era așteptat de o mulțime nenumărată de oameni în împrejurimile de la Leipzig-Radeberg. Un bărbat, care voia să-și caute un loc deosebit pentru o mai bună vizionare a acestui spectacol, s-a urcat pe un stâlp de fier, înalt cam de 15 metri, al liniei electrice de înaltă tensiune al uzinei „Elbzentrale”. În ciuda avertizărilor rudelor sale, el s-a așezat între firele pe care erau montate deasupra traverse de fier. Deoarece cablul încă nu era gata, acțiunea hazardată părea nepericuloasă. Dar chiar în acele ore cablul a fost conectat la curent pentru a-l testa. Aceasta a adus moartea bărbatului dornic de spectacol. Capul, ambele brațe și partea superioară a corpului au ars complet. Un braț s-a desfăcut în două bucăți și s-a desprins de cadavrul carbonizat. A fost necesar mult efort ca să se dea cadavrul jos, după ce cablul a fost deconectat de la curent. A fost o priveliște zguduitoare să-l vezi pe acest bărbat atârând acolo sus, cu capul în jos timp de trei ore.

Firește, cel accidentat nu s-a gândit la un asemenea sfârșit – dimpotrivă, el a crezut că va fi admirat acolo sus de către restul mulțimii dornice de spectacol. El nu s-a gândit nicidecum să moară. El tocmai era pe cale să-și construiască o casă, pentru care materialul era deja adus. Dar acum l-a prins moartea. Ce predică măreață a ținut acest cadavru pentru toți aroganții, batjocoritorii și tăgăduitorii lui Dumnezeu! Ce predică pentru prietenii acestui bărbat demn de plâns, care au trăit până atunci împreună cu el, au fost la cârciumă și au schimbat între ei vorbe vesele! **Unde se dusesse acest prieten al lor?** Găsise el în timpul de har – expirat acum – iertare și pace la singurul Mântuitor al păcătoșilor vinovați – la Isus?

Aceste întrebări erau acum pentru totdeauna definitiv hotărâte pentru acel bărbat, dar pentru tine, prietene, al cărui timp de har mai durează, încă nu sunt hotărâte, după cum cred. Nu te lăsa înșelat de glasurile zburdălniciei și ale batjocurii și nici de lucrurile de zi cu zi, de: bani, câștig, politică și noutăți. Toate acestea se scufundă fără valoare în neant de îndată ce poarta veșniciei se deschide în fața ta. Atunci nu mai este valabilă decât o întrebare: **mântuit sau pierdut?** Ce întrebare serioasă și importantă a veșniciei și ce repede, ce subit poate fi hotărâtă pentru tine!

Acum ascultă: Dumnezeu vrea ca ea să se hotărască astăzi pentru tine spre mântuirea ta veșnică și binecuvântarea efemeră, prin aceea că tu îți deschizi inima pentru Isus, Îi aduci păcatele tale și Îl primești ca Domn și Împăciuitor al tău, pe El, care a mers din dragoste pentru tine la moarte de cruce, ca să poarte blestemul vinei tale. Despre El spune Cuvântul lui Dumnezeu: „El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați” (Isaia 53,5).

Viața modernă vrea să-i îmbete pe oameni cu strălucirea a ceea ce realizează omul. Dar, prietene, dacă privești uimit la aeronavă și la aparatele de zbor, dacă te entuziasmezi că acum se poate telegrafia fără fir din Europa în America sau orice altceva îți dă impresia că aici pe pământ oamenii vor urca pe culmea desăvârșirii și că vor descoperi paradisul prin strălucirea invențiilor lor - **nu te lăsa amăgit!** Înțelege eforturile lui Dumnezeu de a te smulge din această înșelătorie generală pe care satan, dumnezeul veacului acestuia, o practică prin lucrurile pământești, ca să prezinte oamenilor veșnicia ca pe ceva îndepărtat sau indiferent sau neglijabil. Moartea este mai aproape de tine decât crezi. Toată viața ta trece foarte aproape de pragul veșniciei și tu nu știi unde și când te apucă mâna irezistibilă a morții, ca să te poarte din țara vremelniciei pe tărâmul adevărului și al veșniciei.

În viața ta pământească este totuși vorba despre această singură întrebare: **mântuit sau pierdut pentru veșnicie?** Dragostea lui Dumnezeu te caută ca să te mântuiască. Creatorul tuturor lucrurilor, Domnul slavei, a suferit și a murit pe crucea de pe Golgota pentru vina ta, ca tu să vrei să găsești la El, prin credință, ceea ce El a răscumpărat așa de scump pentru tine: iertarea vinei tale, harul lui Dumnezeu, partea de moștenire și filiația sus în casa Tatălui. Nu amâna să apuci aceste comori veșnice! Vino conștient de vinovăția ta la Isus, Mântuitorul – **astăzi este ziua harului!**

Nr. 32 NU ALEGE BLESTEMUL!

„Îi plăcea blestemul: să cadă asupra lui!
Nu-i plăcea binecuvântarea: să se depărteze de el!”
(Psalmul 109,17)

Un general vârstnic povestește: „Eram deja locotenent-major și aveam deja două campanii militare în urma mea, când am auzit pentru prima dată în viața mea, la exerciții, în curtea cazarmii, din gura unui vechi sergent blestemul: să mă bată Dumnezeu! Completa, îndrăzneța lepădare de orice teamă de Dumnezeu, disprețuirea veșniciei și a judecății care erau cuprinse în

aceste cuvinte, m-au speriat și m-au indignat. Firește că am văzut destul păcat atât în propria mea inimă și viață, cât și în lumea care mă înconjură. Cu toate acestea, până atunci n-am considerat verosimil ca un om să ceară asupra lui, cu propriile lui buze, judecata mâniei veșnice a lui Dumnezeu. L-am strigat pe acel sergent și i-am cerut socoteală despre groaznică nelegiuire a blestemului său, aruncat asupra lui însuși. Omul a fost surprins, da, așa cum mă așteptam, mai puțin pentru nelegiuirea lui, ci mai mult pentru că a fost tras la răspundere pentru blestemul lui. Abia mult mai târziu am observat că această rugăciune a iadului este în unele ținuturi din Germania așa la ordinea zilei, încât este rostită necugetat de către tineri și bătrâni, de către bogați și săraci fără să le fie imputată. Unul o spune când nu prea îi place berea, celălalt când se supără, al treilea când ceva nu-i reușește, al patrulea când se bucură.”

Nu este nevoie de multă inteligență și cultivare a inimii pentru a înțelege și a condamna nebunia unui asemenea blestem. Oare a reușit vreodată mai bine o muncă grea, dacă a fost făcută cu blesteme? Sare husarul mai sigur peste un șanț lat dacă înjură între timp? Nenumărați oameni au fost binecuvântați prin rugăciunea credinței, păziți și purtați biruitori prin greutăți – dar poate aduce aceasta binecuvântare, dacă Îl sfidăm pe Dumnezeuul atotputernic prin blesteme? Corabia vieții unui om care exclamă cu buze îndrăznețe: „să mă bată Dumnezeu!”, navighează cu siguranță sub pavilionul diavolului.

Din păcate, poporul nostru german a ajuns atât de departe pe calea tăgăduirii lui Dumnezeu și a impertinenței păcatului, cum poate fi văzut de toți. – Este timpul ca poporul nostru să se întoarcă la Dumnezeu cu pocăință. Păcatul pășește fără rușine în viața publică; în cotidiane și în adunările publice este exprimată deschis detașarea îndrăzneată de Dumnezeu și de tot creștinismul. Atunci orice om serios și chibzuit trebuie să întrebe cu îngrijorare temătoare: **Cum va sfârși acest drum?** Toți cei care iubesc poporul nostru ar trebui să fie îndemnați la o stăruință fierbinte, la o mijlocire a credinței: Doamne, dă poporului nostru recunoașterea vinei, întoarcere și pocăință!

Dumnezeul atotputernic și sfânt este totuși prezent în mod personal. El este un martor al tuturor căilor și cuvintelor, ba chiar și al gândurilor inimii noastre. El S-a revelat oamenilor în Isus Hristos. „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1,18). Isus, pe care L-a trimis Tatăl ca să-i împace pe păcătoșii vinovați cu Dumnezeu și să-i mântuiască – El stă pe drumul acestei vieți; El Își întinde mâinile dinspre cruce spre oamenii fără pace, încătușați în păcate. El bate iubitor la ușa conștiinței lor și le transmite prin trimișii Săi: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5,20.) El le strigă: „Eu sunt ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit, va intra și va ieși și va găsi pășune” (Ioan 10,9).

Dragă prietene, te rog, întreabă-te odată: Este adevărat aceasta, că Fiul lui Dumnezeu, Domnul slavei, a venit din ceruri, S-a împovărat cu vina noastră, a mers pe crucea de pe Golgota ca să sufere pedeapsa pentru vina noastră? Este adevărat, că Isus S-a jertfit din dragoste de bunăvoie pentru noi, ca să ne deschidă ușa spre slava eternă, spre casa Tatălui?

Într-adevăr, Isus este singurul Salvator; - dar ce îngrozitor dacă un om pășește în fața acestui Mântuitor îndurător și în fața crucii de pe Golgota și strigă cu o mutră obraznică: **să mă bată Dumnezeu!** Oare nu respinge el îndurarea lui Dumnezeu cu batjocură și indiferență, ba chiar cu obraznicie? Ce faptă! De fapt, pentru ce? În fond pentru aceea, că el gândește că prin aceasta apare în fața altor oameni plin de putere, viril. Unii gândesc că prin blestemul lor fac o impresie deosebită sau că le induc celorlalți teama de ei. Dar ce înseamnă blestemul lor în realitatea? Ei Îl sfidează pe Dumnezeu, pe Acel Dumnezeu care este Creatorul lor, căruia Îi datorează viața și sănătatea.

Toți acești oameni vor apărea personal în fața tronului de judecată al lui Dumnezeu. Cum va fi când va începe acel ceas solemn, în care Domnul Isus Hristos, Cel răstignit, Cel înălțat se va așeza pe marele tron alb ca Judecător? În fața Lui vor fi adunați toți morții, cei mari și cei mici, cei distinși și cei de rând. (Apocalipsa 20,11-15.) În tăcerea solemnă a veșniciei va răsuna un

nume după altul și din cărțile deschise ale judecății va fi citită viața fiecăruia în parte, cu toate milostivirile și binecuvântările lui Dumnezeu și cu toate păcatele vinovatului, cu gândurile, vorbele, căile și faptele lui. Nimic nu va fi uitat.

Acum va fi chemat în fața tronului de judecată unul dintre aceia cu blestemul. Lui i-a fost vestit Isus, dragostea lui Dumnezeu pironită pe cruce, lui i-a fost vestit sângele Fiului lui Dumnezeu, curs pentru vina lui. Mântuitorul căutător a bătut la inima lui de multe ori cu binecuvântare și necaz. Dumnezeu i-a vorbit și l-a avertizat în călăuzirile vieții lui. Dar el L-a sfidat pe Dumnezeu cu râs și cu gură obraznică și l-a strigat: **să mă bată Dumnezeu! El nici măcar n-a spus-o în pripeală**, nu, el a rostit-o de atâtea ori, încât a devenit o obișnuință pentru el. Judecătorul sfânt îl întreabă pe păcătosul vinovat: **Este aceasta adevărat?** Și omul dovedit vinovat trebuie să răspundă: **Da!** Judecătorul întreabă: Ai venit cu povara păcatelor tale, chiar și cu aceste vorbe blestemate sub crucea de pe Golgota, ca să cauți har și iertare prin sângele și jertfa Mea? Vinovatul se bâlbâie: Nu! Dreptul Judecător răspunde: „Din cuvintele tale vei fi osândit!” Și apoi!? O, groaznică hotărâre a veșniciei! Acolo este scris: „Și dacă cineva n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc” (Apocalipsa 20,15). Ce înseamnă aceasta? Înseamnă acel loc unde viermele mistuitor care nu moare al chinului propriei conștiințe și focul dreptei sentințe dumnezeiești nu se sfârșesc niciodată; acel loc al întunericului și al văpăii de foc din care nu mai există nici o cale de ieșire a speranței pentru har (Marcu 9,43-48); acel loc al plânsului și al scrâșnirii dinților, unde harul, binecuvântarea, mângâierea, pacea lui Dumnezeu nu mai ajung peste nemărginita prăpastie (Luca 16,26). Ce concluzie îngrozitoare dacă se spune despre un om: „Îi plăcea blestemul: să cadă asupra lui! Nu-i plăcea binecuvântarea: să se depărteze de el!”

O, făptură omenească, de ce refuzi tu dragostea salvatoare a lui Isus? De ce disprețuiești tu sângele Lui împăciuitoar? De ce respingi harul care încă îi iubește și îi caută chiar și pe cei care s-au rugat în mod nelegiuit această rugăciune a iadului: **să mă bată Dumnezeu! Dumnezeu nu vrea să te bată. Dumnezeu vrea să te mântuiască pentru totdeauna.** Isus spune: „Căci Dumnezeu n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea (pentru aceasta Isus nu trebuia să vină și să moară pe cruce; El era deja de mult Judecătorul drept și sfânt asupra tuturor celor vinovați), **ci ca lumea să fie mântuită prin El**” (Ioan 3,17). Acestea sunt gândurile dumnezeiești și cu privire la tine, prietene. **Vrei să fii mântuit? Vrei iertarea întregii vini, împăcarea cu Dumnezeu, pace pentru inima ta?** Atunci cheamă cu toată încrederea Numele lui Isus și așează, crezând, povara păcatelor tale pe capul Lui sfânt, încununat cu spini. Atunci harul lui Dumnezeu va șterge cu sângele lui Isus toată datoria ta din cărțile judecății și numele tău va fi înscris în cartea vieții veșnice.

Nr. 33 EDUCAȚIA PLINĂ DE HAR A LUI DUMNEZEU

*„Cei care vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită,
în cursă și în multe pofte nebune și periculoase,
care îi cufundă pe oameni în ruină și în distrugere.”*

(1 Timotei 6,9)

X. era fiul veterinarului oficial din W., un creștin credincios. El a făcut gimnaziul, a fost un tânăr cultivat și zelos. Firește că în casa părintească a văzut că Domnul Isus bate puternic la ușa inimii lui; el chiar l-a dat Domnului confirmarea și a plecat în viață cu rugăciune. Dar când după vremea școlii a fost în Hamburg, la perfecționarea lui comercială, viața lui launtrică a dat înapoi tot mai mult și mai mult și lumea a intrat în ea. Apoi a venit războiul cu burii, în Africa de Sud. Bărbatul tânăr a plecat acolo plin de entuziasm și a luptat în mai multe bătălii de partea burilor.

După terminarea războiului, X. a rămas în Transvaal, și-a construit o casă, și-a deschis o prăvălie și a făcut în același timp și agricultură. S-a căsătorit cu o fată germană credincioasă, pe care o cunoscuse într-o călătorie pe mare. Năzuința lui a fost să devină bogat și a avut succes. Într-o zi stătea la masa pentru micul dejun și privea prin fereastră la o turmă care păștea dincolo, pe coastă. Ce sănătoase și grase arătau animalele! În neastâmpărul lui, un taur tocmai arunca în aer cu coarnele un mușuroi de termite – totul vorbea despre prosperitate și bunăstare crescândă. Lângă el stătea culcat în leagăn copilul lui frumos și sănătos. Inima lui s-a umplut de gândul: **Toate acestea ți le-ai câștigat singur prin destoinicia și cunoștințele tale!** El însuși a spus mai târziu: „Ceasul acesta a fost culmea fericirii mele pământești.” Lui i-a mers cum i-a mers odinioară împăratului Nebucadnețar, care umbla pe acoperișul palatului său împărătesc și spunea în conștiința de sine arogantă: „Oare nu este acesta Babilonul cel mare, pe care mi l-am zidit eu, ca reședință împărătească, prin puterea bogăției mele și spre slava măreției mele?” (Daniel 4,30.) Acestor cuvinte îngâmfade le-a urmat nemijlocit judecata divină de smeriri profunde. Așa i-a mers și lui X. El stătea sub cuvântul: „ai lăudat pe dumnezeii de argint, de aur, de bronz, de fier, de lemn și de piatră, care nici nu văd, nici n-aud, nici nu pricep nimic; și n-ai slăvit pe Dumnezeu în mâna căruia este suflarea ta și care are toate căile tale” (Daniel 5,23).

Câteva zile după aceea a izbucnit o molimă printre găini; toate au murit. Apoi a venit slujitorul lui negru și a spus: „Un bou pare să fie bolnav” ; și în decurs de opt zile toată cireada a murit. Apoi l-a rugat un prieten care voia să plece în călătorie, să-l lase să-și țină calul de călărie pe terenul lui în timpul cât lipsește el. Prietenul a primit permisiunea. După câteva zile, calul străin umbla cu capul aplecat. X. s-a uitat: calul avea răpciugă; toți caii lui erau contaminați; trebuiau omorâți. Era exact ca la Iov – o lovitură a urmat altelea.

X. s-a întors în Germania ca un om sărac, cu soția și copilul. Acum a înțeles limbajul lui Dumnezeu, s-a întors smerit, stăruind, la Domnul pe care Îl părăsise. L-a rugat pe Dumnezeu să-l binecuvânteze iar și să-i poarte de grijă. Dumnezeu l-a ascultat; el a început o afacere nouă și aceasta a mers așa de strălucit, încât în câțiva ani X. putea estima a lui o avere la 120 000 de mărci.

A fost X. vindecat de orientarea lui pământească? Banii și averea și-au pierdut puterea lor captivantă? Vai, nu! Și pentru el a fost valabil ce spune Cuvântul lui Dumnezeu: - „Cei care vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în cursă și în multe pofte nebune și periculoase, care îi cufundă pe oameni în ruină și în distrugere. Căci iubirea de bani este o rădăcină a tot felul de rele și unii care au umblat după ea au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu multe dureri” (1 Timotei 6,9-10). Banii și afacerea l-au acaparat iar pe X., încât viața lui spirituală a fost complet copleșită de lucrurile pământești. Nu mai avea timp pentru rugăciune, pentru citirea Cuvântului lui Dumnezeu, casa lui nu mai avea duminică și familia lui nu mai avea tată. Unde era inima lui? Unde erau gândurile lui? **Buletinul bursei și cota bursei le citea cu plăcere și zel.** Soția lui era o creștină care de-a lungul zilelor de sărăcie și de bogăție l-a rămas credincioasă Domnului ei. Ea a strigat la Domnul: „**Doamne, mai bine ia-ne toți banii și salvează-mi soțul și copiii pentru veșnicie!**” Dumnezeu a ascultat-o. În câteva luni a dispărut toată averea prin speculații cu construcții de case și terenuri. Soțul era posomorât, nervos, sărac și bolnav; dar soția l-a mulțumit lui Dumnezeu.

Bărbatul, în loc să se întoarcă la Domnul, s-a lăsat în voia disperării și a vrut să-și ia viața. El a cumpărat otravă din farmacie. Farmacistul a observat ce scop urmărește și i-a dat un praf total inofensiv. X. a vrut apoi să se spânzure în pod, dar n-a reușit. Pe deasupra, mai veneau alți oameni și nu putea fi singur. În cele din urmă s-a dus în pădure – erau minus douăsprezece grade -, a luat cu el o sticlă de coniac, a golit-o, și-a tăiat arterele la gât și la brațe și s-a culcat pe o proeminență de stâncă pentru a sângera până moare sau ca să înghețe. Dar în zori s-a trezit. Căzuse de pe stâncă, cizmele și cuțitul dispăruseră. Astfel a ajuns în satul cel mai apropiat. Acolo a fost pansat și dus acasă.

Deoarece încă îl preocupau gândurile sinucigașe, a fost dus la ospiciul din H. Acolo a stat mai multe săptămâni. Într-o zi a avut o viziune ciudată. A fost un vis sau o vedenie? El și-a văzut toată viața greșită și munții vinei lui îngrămădiți pe o pânză mare, albă, în așa fel încât o mână nevăzută a putut să adune totul în pânză și s-o arunce în abisul îndurării lui Dumnezeu. În ceasul acela bărbatul a găsit pacea și a fost izbăvit de lanțurile lăcomiei de bani și ale încrederii în bani. Acolo, în casa de nebuni și-a trăit el nașterea din nou și a putut să se întoarcă la ai lui ca un om nou. Abia se petrecuse aceasta, că fiul lui, care crescuse și tocmai devenise ateu, a găsit pacea cu Dumnezeu.

Astfel a devenit toată familia o mărturie a harului salvator. De acum înaintea Domnului a ajutat și în cele pământești și n-a mai fost lipsă acolo. Femeia credincioasă L-a slăvit pe Domnul, care ascultase așa de minunat rugăciunea ei. Creștini credincioși l-au ajutat pe bărbat cu sume mari, așa că el a putut s-o ia de la capăt. El a înapoiat acum sumele complet. Dumnezeu i-a binecuvântat munca și el a putut să spună împreună cu împăratul Ezechia: „Iată, în loc de pace am avut amărăciune peste amărăciune. Tu ai găsit plăcere să-mi scoți sufletul din groapa nimicirii, căci ai aruncat înapoia Ta toate păcatele mele!” (Isaia 38,17.)

* * *

Cât de minunată este această biografie! Ea lămurește cuvântul apostolului Pavel: „Negreșit, evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig. Căci noi n-am adus nimic în lume și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea. Dacă avem cu ce să ne hrănim și cu ce să ne acoperim, ne va fi de ajuns” (1 Timotei 6,6-8). „Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?” (Marcu 8,36-37.)

Trăim în zilele în care oamenii gonesc după îmbogățire mai mult decât pe vremuri. Dar nimeni nu găsește fericirea în bani. Dimpotrivă, oamenii devin tot mai neliniștiți și mai nemulțumiți. Învață din biografia acestui bărbat, care și astăzi încă mai umblă ca un copil preafericit al lui Dumnezeu și mărturisește că numai în Domnul, numai la Isus se găsesc fericire și pace.

Fie ca această relatare să poată întări credința unor astfel de părinți, care într-adevăr și-au crescut fiii în disciplina și în avertizarea pentru Domnul, dar care au trebuit să vadă, spre durerea lor, că tinerii lor fii, prinși în mreje de către lume, au fost înstrăinați de credință și de părtășia copiilor lui Dumnezeu. În acest caz există încercări dureroase. Credința este pusă la încercare. Astfel de părinți văd apoi că rugăciunile lor de credință sunt o putere care mișcă mâna lui Dumnezeu și provoacă intervenția Lui puternică. Fiii atâtor rugăciuni nu pot fi pierduți și nu se vor pierde. Atotputernicia lui Dumnezeu îi apucă la timpul potrivit. Făgăduința care este dată **credinței** rămâne valabilă: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta!” (Faptele Apostolilor 16,31).

Nr. 34 UN JAF ÎNDRĂZNEȚ

„Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie și să distrugă.” (Ioan 10,10)

În noiembrie 1911 s-a întâmplat că în centrul Berlinului, pe cea mai animată stradă, în fața intrării în oficiul poștal 41 a fost spartă diligența. Sacul greu cu bani, care conținea bani gheață și hârtii de valoare aproximativ de 600 000 de mărci, a fost furat. Acest jaf, care a fost descoperit imediat, a pus îndată în mișcare toată poliția din Berlin și din suburbii. Încă în aceeași noapte a fost prins de către poliție unul dintre vinovați, împreună cu sacul de bani. Deja în ziua următoare a fost stabilită toată povestea acestui atac tâlhăresc, cu numele vinovaților, proiectul și realizarea planului. Toate ziarele berlineze au publicat în articole de lungimea unui șpalt relatarea exactă a

evenimentului și a antecedentelor. De unde acest interes general? **Este vorba despre bani**; este vorba despre a ști în ce măsură era de încredere poșta Reichului în activitatea ei. Părea aproape de necrezut că fusese posibil să se fure direct din circulația poștei împărătești valori așa de mari. Abia cu această ocazie s-a putut citi ce măsuri de prevedere sunt folosite zilnic în condițiile de muncă ale poștei Reichului, pentru a obține o siguranță deplină.

Câtă vreme este vorba despre siguranța banilor, despre amenințarea și apărarea casei și a vieții privind focul, jaful, crima, holera sau ciurma, toți oamenii sunt curioși la știrile care se referă la siguranța proprietății și a vieții. Totuși, în viață mai există și alte valori, pe care prințul Bismarck le-a numit „imponderabile”, adică lucruri a căror valoare nu se poate cântări pe cântarul omenesc și nu se pot exprima în valoarea banilor, de exemplu: pudoarea, conștiinciozitatea, disciplina, decența, castitatea, sinceritatea, cinstea, dragostea de patrie, teama de Dumnezeu. Și mai departe: mai presus de aceste bunuri pământești înalte, ideale, mai există **posesiuni nepieritoare, veșnice**, care nu sunt din lumea aceasta: pacea cu Dumnezeu, siguranța harului, filiația lui Dumnezeu, siguranța slavei veșnice. În aceste bunuri ideale, veșnice, care nu se pot cântări și exprima în cifre, stă toată binecuvântarea, toată nădejdea și toată fericirea adevărată atât pentru indivizi, cât și pentru familii și chiar pentru popoare.

Face parte dintre semnele îngrijorătoare ale vremii noastre, că poporul nostru lasă să i se fure aceste valori fără să se împotrivescă, ba chiar cu râs, ca și când n-ar fi vorba despre nimic. Acest jaf al bunurilor ideale și veșnice se face însutit într-un mod extraordinar, prin tipărituri, romane, tablouri, glume, reprezentații. **Spiritul vremii noastre** vrea să înghită aceste bunuri prețioase. Dintre cele mai eficace manifestări face parte cinematograful, ale cărui efecte distrugătoare sunt cu mult subapreciate. În Berlin există cam 400 de cinematografe, în Germania sunt cam 2800 – în anul 1900 existau numai două, și anume, unul în Nürnberg și unul în Hamburg.

În Germania merg zilnic la cinema – după constatări de încredere – în medie 1 260 000 de oameni. Fiecare film este vizionat în medie de către mai bine de șase milioane de oameni și piesele de succes de două ori pe atât. **Ce efecte uriașe sunt exercitate aici asupra concepțiilor, asupra ideilor morale și asupra conștiințelor întregului nostru popor!**

Un domn, W. C., a examinat conținutul a 250 de drame cinematografice și a găsit în acestea: 97 de crime, 51 de adultere, 19 seduceri, 22 de răpiri, 45 de sinucideri, 176 de hoți, 25 de prostituate, 35 de bețivi, în plus o armată de polițiști, detectivi și portărei. Aceste expuneri nu au efect numai asupra fanteziei, ci ele împietresc conștiința, ațâță senzualitatea, distrug sentimentul rușinii și înflăcărează pentru imitație. Concepțiile despre dreptate și nedreptate devin confuze, ba mai mult, **noțiunea de păcat, de vină le sunt oamenilor întunecate**. Astfel curge din acest singur izvor un puhoi zilnic nemărginit de depravare în poporul nostru.

Totuși, cinematografele nu sunt singurele izvoare ca să stimuleze înclinațiile păcătoase ale inimii omenești. Același lucru se întâmplă prin romanele de proastă calitate, care sunt distribuite anual în milioane de caiete și majoritatea caietelor au mulți cititori. Nu mai puțin se întâmplă același lucru cu fotografiile josnice, imorale, care sunt vândute și răspândite pe furiș cu miile și miile tineretului poporului nostru. Nu-i de mirare că delictele se înmulțesc mai ales la adolescenți cu o rapiditate zguduitoare.

În spatele tuturor acestor lucruri, pe care lumea le numește distracții și plăceri, stă marele ucigaș și înșelător, dumnezeul veacului acestuia, **satan**. Despre el spune Cuvântul lui Dumnezeu: „Diavolul de la început a fost ucigaș și n-a stat în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale sale, căci este mincinos și tatăl minciunii” (Ioan 8,44). Cei pe care îi jefuiește și îi înșeală recoltează după aceea: pustiirea inimii, dezamăgire, dezolare, vină acuzatoare, conștientizarea unei vieți pierdute, ba chiar pierzarea veșnică. Ce potrivit spune Domnul despre satan: „Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie și să distrugă”.

Lasă-mă să te întreb dacă și tu, prietene, ai fost jefuit de acele bunuri prețioase, care cântăresc mai greu decât aurul și argintul? Mai vorbește conștiința ta dacă gânduri și imagini

necurate îți preocupă fantezia, dacă ai simțit plăcere în fotografii, cărți și priviri care trezesc pofta păcatului? Te mai rușinezi tu în fața lui Dumnezeu și a ta însuși când ai mințit? Sau ai fost atras în anturajul celor fără rușine, al batjocoritorilor, al celor imorali? **Îți iubești tu distracțiile și petrecerile la care păcatul nu mai este numit păcat?** Mai pot sta căile tale, cheltuielile tale, conversațiile și scrisorile tale în fața ochilor părinților tăi, așa încât să n-ai nevoie să le ascunzi nimic? Câte fapte omenești scumpe nu pleacă din casa părintească nepătați din punct de vedere moral – dar când după ani se întorc acasă, lucrurile s-au schimbat. Care este situația cu teama ta de Dumnezeu? „Începutul înțelepciunii este frica de DOMNUL” (Proverbe 9,10). Dacă ai pierdut-o, înseamnă ca ai fost jefuit de o comoară incomensurabilă – atunci conștiința ta încetează să mai vorbească și să te pedepsească.

În fața marelui jaf, pe care stăpânul acestei lumi îl comite și l-a comis prin spiritul acestei vremi în poporul nostru înșelat de multe ori, este vorba pentru fiecare om în parte despre întrebarea: **cum pot să recuperez ce am pierdut?** Cum poate fi reparată în viața mea paguba pe care au făcut-o păcatul și lumea? Cum pot fi reînnoite inima și viața mea, eliberate de lanțurile păcatului și de blestemul vinei? Dumnezeu a venit pe pământ, **Mântuitorul lumii, Isus**, marele Salvator în care este reparație pentru toate pagubele, compensație pentru orice pierdere. El este aproape de tine. El te caută și te iubește. Pășește în lumina Lui cu mărturisirea vinei tale, a pățării tale, recunoaște-te așa cum ești: departe de Dumnezeu și fără pace. Dumnezeu spune despre această stare: „fără nădejde și fără Dumnezeu în lume” (Efeseni 2,12).

Există un singur loc unde conștiința ta ajunge la odihnă și unde inima ta devine bogată și fericită – acesta este la picioarele și la inima lui Isus, la Mântuitorul, care a purtat pe cruce blestemul păcatului tău, care întinde mâinile spre tine. O, grăbește-te la el cu pocăință și credință! Acolo poți să recuperezi ce ți-a răpit vrăjmașul. Dacă găsești la Isus tămăduirea completă, atunci poți să fii un îndrumător pentru alți oameni. Atunci vei fi chemat să devii un martor al harului salvator în mijlocul poporului nostru înșelat de lume și de păcat. Există pentru toți, pentru cei importanți și cei de rând, pentru bogați și săraci **un singur Ajutător și Salvator**; Acesta este Domnul, Isus Hristos, Cel răstignit, Cel înviat, Cel prezent. În vremea aceasta serioasă de apostazie, de tăgăduire a lui Dumnezeu și de impertinență a păcatului trebuie mărturisit tare și deslușit: „Cuvântul crucii este o nebunie pentru cei care pier, dar pentru noi, care suntem mântuiți, este puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1,18).

Nr. 35 ÎN TENTACULELE UNUI POLIP GIGANTIC

**„Sufletul ne-a scăpat ca pasărea din lațul păsărarului;
lațul s-a rupt și noi am scăpat” (Psalmul 124,7)**

Maistrul scafandru, căpitanul N. P. Sørensen, povestește următoarea întâmplare:

„Pe vremuri eram în slujba unei societăți australiene. În portul Napier naufragiase o corabie și se scufundase; eu lucram pe epavă la o adâncime de 18 măsoare englezești pentru adâncime (cam 32,5 metri). Deodată am simțit pe braț o presiune puternică. Am tresărit. Știam că aceasta este o ființă vie. M-am întors brusc și atunci am văzut-o în fața mea: era un cap uriaș, diform, gros și butucănos ca partea din față a unei bărci. Și atunci am recunoscut-o limpede: era un cioc mare, curbat ca cel al unui papagal uriaș și deasupra se holbau ochi mari strălucind verde. Aceștia erau orientați asupra mea reci și sălbatici, apoi am văzut umbre lungi în apă, tentaculele puternice și lungi, care se desfășurau, se zvârcoleau, se încovoiau și se întindeau spre mine, ca ramurile noduroase ale copacilor tropicali. Două-trei secunde ne-am privit fix. **Am dat semnalul de alarmă.** Dar apoi am fost înțeleștat de brațele mari, ca pielea. În fața ochilor mei s-a deschis gâtjeul în formă de cioc și s-a fixat în jurul căștii mele de aramă. Simțeam cum mi se îndoiau

coastele; casca mea de scafandru a fost turtită în această primă îmbrățișare. Cu o smucitură disperată mi-am eliberat un braț. Încă mai țineam în mână un drug scurt de fier; am lovit și am lovit încă o dată. Monstrul s-a oprit o clipă și iar am văzut ochii mari, verzi îndreptați fix asupra mea. Încă o lovitură din partea mea, apoi una dintre tentaculele mari a înșfăcat drugul și mi l-a smuls din mână. Eram neajutorat. Cu pumnii mei căptușiți cu gumă am lovit în jurul meu. Era ca și când aș fi lovit în piele moale; cred că monstrul nici măcar nu a simțit loviturile. Capul oribil s-a apropiat iar încet de mine. Am încleștat pumnul și am lovit cu toată furia în ochiul mare, strălucitor și am încercat să-l zdrobesc. Dar și aici era această viscozitate elastică, așa ca de piele. Polipul mi-a împins mâna la o parte și iar s-au strâns cele șapte, opt, nouă membre ale animalului în jurul trupului meu, s-au unit unele cu altele tot mai strâns și eu simțeam cum îmi slăbește puterea.

În această clipă mi-a venit în ajutor tovarășul meu, în adânc, cu arme și cuțite. Ambele mele brațe erau strâns presate pe trup prin una singură dintre uneltele mari de apucat ale polipului; am mai văzut cum două dintre tentacule s-au agățat de un recif stâncos al fundului de mare și apoi am simțit lovituri violente care mi-au străbătut tot corpul și care m-au convins că acești polipi submarini puteau să împartă șocuri electrice. Lupta a durat aproape o oră. Am obținut puțină libertate și am putut să apuc niște arme; așa am reușit, treptat, să biruim vrăjmașul înspăimântător. Cu cuțite și spade ne-am apărat de tentaculele care se întindeau spre noi din toate părțile prin apa întunecată. În cele din urmă am reușit să ciuntim uneltele de apucat și să le desprindem de pe corpul polipului. Aveau o lungime de aproximativ șase metri. Cu spada am străpuns trunchiul și cu un efort de nespus a fost apoi dus la suprafață. Încă mai bine de șase ore a dat semne de viață.”

Oare nu este acest scafandru, în lupta lui aparent deznădăjduită, încleștat de brațele puternice ale acestui polip submarin, o imagine frapantă a luptei multor, multor oameni **împotriva forțelor poftei carnale**? Imoralitatea îi smulge pe nenumărați oameni în veșnica pierzare pentru timp și veșnicie. – Brațele acestui monstru îi împresoară pe oameni cu o forță covârșitoare - și vai! câți nu se scufundă în adânc jefuiți de putere! Noi toți facem parte dintr-un neam păcătos și adulter. Pofta păcatului nu trebuie decât să fie trezită prin vorbă sau privire, prin imagine sau model și deja este vie. Ca un gigant răsărit brusc din pământ, păcatul își încolăcește brațele puternice în jurul gândurilor și al simțurilor, al membrelor și al deciziilor făpturii omenești primejduite. Orice conversație, carte sau tablou murdare sunt un bob de sămânță care încolțește repede, din care poate într-o oră să se înalțe un copac uriaș de otravă. Da, în multe cazuri seamănă cu scânteia aprinzătoare, aruncată într-un butoi cu praf de pușcă. De curând a povestit un bărbat, care mai târziu a găsit eliberare și pace prin harul lui Dumnezeu, cum a ajuns el în puterea și în slujba poftei carnale printr-o **fotografie imorală** dăruită lui de un montator; el era pe atunci un ucenic de 15 ani. Câți nu sunt cei ale căror simțuri și înclinații au fost încătușate în pofta murdară deja înainte de a pleca din casa părintească pentru a intra în viață!

Este o **minciună satanică** atunci când se spune că în domeniul necurăției este vorba despre un instinct natural, care trebuie satisfăcut. Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu spune **contrariul**. Este scris: „Nu vă înșelați: nici curvarii, ... nici adulterii, nici cei care se masturbează, nici homosexualii, ... nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6,9-10). Deci, pe această cale a viciului nu este vorba despre ceva natural, ci **despre pofta păcatului**, care a fost pregătită, aprinsă și întreținută în mod nelegiuit fie prin vină proprie, fie prin vina altora.

Cele trei arme puternice cu care satan îi smulge pe oameni în pierzare pentru timp și veșnicie se numesc: **pofta cărnii - alcoolul - banii**. Este dureros să vedem cum prin aceste puteri ale păcatului se scufundă în distrugere și pierzare vieți omenești pline de speranță. Câtă mâhnire, câte lacrimi pentru fiice și fii pierduți! Numeroși sunt în poporul nostru moșnegii tineri a căror forță vitală a fost otrăvită în anii tineri prin această slujire a păcatului și bărbații care sfârșesc incurabil în casa de nebuni, infirmi (adesea mulți ani mai târziu), din cauza consecințelor bolilor venerice. Acea boală, care în mod obișnuit este desemnată ca ramolism cerebral, după opinia

în concordanță a tuturor medicilor, în marea majoritate a cazurilor își are punctul de plecare în această cauză. Da, există somități științifice care susțin că: în aceasta constă cauza în toate cazurile.

Acel scafandru era aproape să fie strivit de monstrul care l-a împresurat; soarta lui părea pecetluită, dar la **semnalul lui de alarmă a venit ajutor de sus**.

Toți cei care sunt în luptele puternice împotriva imoralității **au nevoie de ajutor de sus**. Există o singură salvare: **strigă către Dumnezeu!** Dă semnalul de alarmă! Cheamă Numele lui Isus din toată inima! Spune-I să te salveze cu orice preț! Privește la El crezând! Isus este singurul Eliberator care te poate ajuta să scapi. Toate celelalte arme, planuri, juruințe nu ajung. Dar Dumnezeu a spus: – „**Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi scăpa, iar tu Mă vei preamări**” (Psalmul 50,15). El a spus exact: „**Dacă Fiul vă va elibera, veți fi cu adevărat liberi**” (Ioan 8,36). Tu, dragă omule care te zbați, pentru tine este vorba despre tot, despre cele mai mari bunuri pământești, despre sănătate, despre puterea de muncă și fericirea familiei și – este vorba **despre mântuirea ta veșnică**. O, înțelege: numai în Domnul este puterea de a trece prin viață cu o conștiință nepătată și cu o inimă fericită în mijlocul unui neam adulter. Isus vrea să-ți dăruiască această ocrotire mare, divină. Dar înțelege: El nu este un medic specialist, care salvează în acest domeniu, dacă în rest vrei să umbli în continuare pe căile lumii. El este **Mântuitorul** – dar numai pentru aceia care se abandonează total în mâinile Lui **cu tot** ce sunt și au.

Pentru astfel de oameni, care tânjesc să fie liberi din aceste lanțuri ale păcatului, să împărtășim următoarele din scrisoarea unui bărbat care în urmă cu trei ani a găsit pacea cu Dumnezeu și eliberarea din lanțurile păcatului: „Eram legat în pofta carnală cu trupul, cu sufletul și cu mintea, chiar înlănțuit. Acest păcat mi-a răpit energia vieții trupești și intelectuale, puterea de muncă, toate bucuriile vieții, orice speranță. Dacă privesc acum înapoi în acea epocă a viciului, ce tristă, pustie și goală, ce fără odihnă și fără pace a fost inima mea – **până L-am chemat pe Domnul în necazul meu și El m-a ajutat să ies din toate temerile mele**. Eu am fost și unul dintre aceia care și-au văzut dispărând cele mai bune puteri și speranțe, cu toate că pe atunci nici un om nu observa aceasta la mine. Semănam cu un măr roșu pe din afară, care pe dinăuntru era mâncat de vierme. Dar Domnul fie laudat! El m-a făcut liber, chiar total liber de acest viciu. El mi-a smuls picioarele de pe calea pieirii și m-a așezat pe stâncă. El m-a răscumpărat cu sfântul Lui sânge, care a curs pe Golgota. Cum strigă inima mea de bucurie pentru marele har al Domnului și Mântuitorului meu, de care am avut parte eu, un om păcătos! De-ar deveni cunoscute: dragostea, puterea și amabilitatea Mântuitorului nostru încă multor oameni încătușați, ca ei să găsească la El pace și tămăduire!”

Prietene, lasă-ți întipărită acea luptă îngrozitoare de pe fundul mării – caută refugiu la inima lui Isus! Atunci vei putea spune în pace: „Binecuvântat să fie Domnul, care nu ne-a dat pradă dinților lor! Sufletul ne-a scăpat ca pasărea din lațul păsărarului; lațul s-a rupt și noi am scăpat. Ajutorul nostru este în Numele Domnului, care a făcut cerurile și pământul” (Psalmul 124,6-8).

Nr. 36 ÎN CAMERA BOLNAVULUI

„Adevărat, adevărat vă spun, cine crede în Mine are viața veșnică”

(Ioan 6,47)

Camera bolnavului în care trebuie să arunci aici o privire se află la țară, în Silezia. Bolnavul este vizitiul H. A avut 33 de ani când s-a îmbolnăvit; astăzi are 54 – deci acum boala durează de 21 de ani. Permite să ți se descrie starea bolnavului: poate să miște capul foarte puțin pe pernă, dar toate mădularele lui sunt imobile, căci toate articulațiile corpului său sunt scoase din direcția lor naturală, ca și când ar fi deșurubate. Genunchiul lui stâng zace sus, pe piept, cel drept este

răsucit în afară. La articulații are răni deschise care puroiază adesea și tot la două zile, cu dureri mari, trebuie pansate proaspăt. Numai rar are voie să i se schimbe patul; nu pentru că ar duce lipsă de grijă sau îngrijire, ci pentru că ridicarea lui din pat este legată cu chinuri atât de îngrozitoare, încât trebuie să-i fie cruțate. În primii ani ai bolii lui a putut să citească singur, dar apoi, într-o zi a apărut un soi de catalepsie, care a durat trei zile. Începând de atunci i-au fost mistuite toate mădularele și au devenit inerte.

Probabil, prietene, încă n-ai văzut niciodată un bolnav de felul acesta, ba mai mult, poate abia dacă ai auzit despre un asemenea caz. Acum auzi despre el, nu ca să-ți stârnească mila, ci ca să înveți să cunoști tainele harului lui Dumnezeu.

Pe când vizitiul H. mai putea citi, a început să citească Biblia pe patul lui de suferință. Până acum, ea a fost pentru el o carte necunoscută. Cuvântul lui Dumnezeu, pe care îl citea, a avut efecte minunate asupra inimii lui. H. a învățat să-L cunoască pe Isus ca Mântuitor al lui și a devenit un copil vesel al lui Dumnezeu, un martor al harului. El exprima adesea ce fericit este în ciuda tuturor durerilor. Niciodată nu s-a auzit de la el un cuvânt de tânguire sau de nerăbdare. Acestea sunt propriile lui cuvinte: „Mi-e așa de bine, totul este numai har, chiar și că zac aici așa și că am voie să fiu fericit.” – El a fost pe vremuri un vizitiu harnic, conștiincios, care și-a iubit meseria mai presus de orice; acum spune: „A trebuit să renunț la atâtea din cauza bolii mele, dar nu se compară cu ceea ce am câștigat în schimb.”

Ce bine a fost că vizitiul H., pe când a putut încă citi, a învățat să cunoască cu adevărat Biblia; de atunci el scoate din Cuvântul lui Dumnezeu, pentru sine și pentru vizitatorii lui: putere și lumină, bucurie și nădejde. Cei care intră în odăița lui prietenoasă și curată, primesc întotdeauna binecuvântare și bucurie. S-a scris din acel sat: Plecarea acasă a lui H. ar lăsa un mare gol în urmă pentru noi și pentru mulți alții, chiar dacă trebuie să-i dorim din toată inima să se poată odihni curând de toate durerile. H. s-a exprimat de curând: „Aici îmi merge într-adevăr foarte bine și totuși tânjesc să pot pleca acasă.” Griji pentru întreținere nu are; el și-a putut păstra vechea locuință de vizitiu, buna lui soție se îngrijește devotat și cu abnegație de el și mai câștigă câte ceva în timp ce ajută la spălat și gătit. El are un fiu căruia i s-a dat posibilitatea prin bunătatea stăpânilor lui de mai înainte, să devină învățător și care acum poate să-i ajute pe părinți. Astfel este în jurul acestui pat de suferință o atmosferă de pace, de dragoste și de veselie copilărească. Printre versetele biblice care împodobesc peretele camerei bolnavului, acesta este versetul preferat al vizitiului H.: „Dar știm că toate lucrurile lucrează spre binele celor care iubesc pe Dumnezeu, al celor care sunt chemați după planul Său” (Romani 8,28). Aceasta precis n-ai fi gândit-o, că o boală atât de grea, de nedescris, ar putea fi ceva care lucrează spre binele unui om. Cu toate acestea este așa, căci prin boală a găsit vizitiul H. pacea cu Dumnezeu, ba chiar viața veșnică.

Poți să-mi spui acum ce fel de putere tainică este aceasta care poate să mențină fericită și voioasă inima unui om într-o perioadă de 21 de ani de boală plină de dureri? Privește la acest om bolnav, cum zace acolo fără grijă, fără să se plângă, plin de nădejde, plin de pace! Ce îl face să fie capabil de aceasta? Cuvântul lui Dumnezeu numește această putere: **viața veșnică, viața din Dumnezeu**. Este viața pe care un om o primește prin Duhul Sfânt dacă se întoarce la Isus, **dacă se naște din nou prin harul lui Dumnezeu**, dacă devine **un copil al lui Dumnezeu**. Este viața despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Căci Împărăția lui Dumnezeu stă nu în cuvinte, ci în putere” (1 Corinteni 4,20). Într-un alt loc este scris că: – „Împărăția lui Dumnezeu este pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Romani 14,17).

S-a auzit deja de multe ori despre oameni care la apropierea unei boli incurabile își iau singuri viața pentru că disperă; ei vor să scape de durerile grele, de bolitul fără speranță. Dar aici aruncăm o privire în puterea de biruință a vieții dumnezeiești. Apostolul Ioan spune: „Pentru că viața a fost arătată și noi am văzut-o și mărturisim despre ea și vă vestim viața veșnică, care era cu Tatăl și care ne-a fost arătată”. Și după aceea urmează: „Și vă scriem aceste lucruri **ca bucuria voastră să fie deplină**” (Citește 1 Ioan 1,2-4). Acea cameră a bolnavului este o reprezentare a

aceea ce înseamnă: **bucurie deplină**. Bucurie în ciuda a 21 de ani de boală, în ciuda multor dureri. Această viață biruitoare s-a arătat pentru toți oamenii și o pot găsi toți oamenii. „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire tuturor oamenilor, s-a arătat” (Tit 2,11). Dacă tu, prietene, ești până astăzi sănătos trupește, atunci laudă-L pe Dumnezeu. Da, mulțumește-I zilnic pentru nenumăratele binefaceri de care te bucuri, dacă te poți mișca sănătos și vioi, dacă poți să muncești, dacă ai bunăstare. Dar tu știi câți oameni în posesia tuturor acestor binefaceri sunt indispuși și nemulțumiți, ba chiar se plâng, ocărăsc, înjură, adesea chiar înverșunați, – aceasta vedem. Chiar majoritatea celor care își iau desperați viața sunt sănătoși și apti de muncă. Dar aceste daruri mari ale bunătății lui Dumnezeu nu aduc pace, bucurie, nădejde în inimile lor. Există o singură cale pentru a ajunge la această țintă, la: **bucurie deplină, pace, nădejde sigură pentru timp și veșnicie** – această cale este: să-ți găsești cu povara vinei adăpost la Mântuitorul salvator, Isus Hristos. Această cale îți stă deschisă, prietene; și dragostea lui Dumnezeu te cheamă la aceasta. Isus Își întinde dinspre cruce brațele spre tine, ca să vii. Poți să-I aduci povara păcatelor tale, să-I dai inima ta, să-I încredințezi viața ta. Dacă o faci, primești siguranța harului și a iertării, primești acest „ceva” tainic pe care lumea nu-l cunoaște și nu-l înțelege: **pacea cu Dumnezeu și viața veșnică**.

Nici un om nu știe dacă tu în sănătatea și în puterea ta – sau vizitiul H. în boala lui – va trăi mai mult pe pământ. Dar aceasta este întrebarea: dacă tu, înainte să părăsești scena pământescă, ai găsit viața veșnică. H. a găsit-o – **ai găsit-o și tu?**

Nr. 37 DISPĂRUT

„De câte ori am dorit să strâng pe copiii tăi,
cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut!”

(Matei 23,37)

Acum câțiva ani, în Hamburg a fost afișată timp de mai multe săptămâni următoarea pancartă mare de un metru, pe multe străzi: „Ernst J., din B., dă de știre părinților tăi, când și unde te pot întâlni. Ei vor să-ți poarte de grijă. Ești liber oricând să te întorci.”

Ce jale pentru inimile părinților, câte rugăciuni și lacrimi, câte nopți nedormite, câte scrisori stăruitoare nu sunt ascunse în spatele cuvintelor acestui afiș și câtă răceală a inimii, nerecunoștință și căi păcătoase din partea fiului! El nu a răspuns.

După câteva săptămâni au venit la Hamburg părinții, oameni înstăriți, respectabili; tatăl a mers zile întregi în căutarea celui pierdut; la aceasta a fost ajutat și însoțit de bărbați cu experiență ai așa-numitei „Zuzugs-Mission” (Misiune pentru imigranți).² Câteva urme ale acestui fiu dispărut au fost găsite, dar fiul n-a fost găsit.

În timpul celor opt zile de căutare fără folos, mama a așteptat rezultatul. În același timp a fost publicat peste tot un al doilea afiș mare:

„Ernst J., din B., mama ta este aici și te așteaptă dimineața între orele 10 și 11 și după-amiază între orele 5 și 6 la Alster-Arcaden.”

Ea a așteptat zadarnic. Fiul tot mai lipsește – a dispărut. Există mult mai mulți fii și fiice dispărute, decât gândim în mod obișnuit. De curând au fost publicate într-un singur ziar cinici căutări după fii dispăruți, care timp de un an sau de doi ani n-au dat nici un semn de viață despre ei. Erau comunicate: numele, vârsta, ultimul domiciliu cunoscut.

² Aceasta este o uniune de creștini, care se ocupă de cei în jur de 70 000 de bărbați tineri, sfătuindu-i, ajutându-i, salvându-i, care vin în fiecare an la Hamburg.

Iată un exemplu: „Citație! În 09.IV.1912, marinarul necalificat, E. G., născut în 22 .VI.1896, în districtul Lübeck, a părăsit vaporul „Christine” în Königsberg și de atunci a dispărut. Persoanele care pot da orice informații despre locul unde se află această persoană sau domiciliul ei de acum, sunt rugate să le dea contra cost la adresa următoare: E.G. bei Lübeck”

O mare parte a celor cam 10 000 de oameni care intră în fiecare seară în marile aziluri de noapte orășenești ale Berlinului și a celor cam 200 000 de vagabonzi leneși care cutreieră Reichul german de la nord la sud și de la sud la nord, fac și ei parte dintre cei dispăruți. De aici fac parte și majoritatea cetelor deplorabile care populează cărciumile infractorilor și beciurile infractorilor. Mulți, mulți dintre aceștia știu că dragostea părinților și a rudelor lor îi așteaptă, că vor să facă totul ca să le croiască un drum spre o viață nouă – **dar ei nu vor să se lase găsiți** pentru că nu vor să muncească, nu vor să se supună, nu vor să se pună în ordine.

Este o armată întregă de oameni a căror viață se descrie prin aceste cuvinte triste: **fără muncă, fără pâine, fără onoare, fără casă, fără nădejde, fără Dumnezeu**. Nu toți aceștia au ajuns prin propria vină în mizerie cu trupul și cu sufletul. Era, de exemplu, un asemenea fiu pierdut, care a încercat deja de două ori să se sinucidă, **la sfatul propriului său tată**. Un altul, de 17 ani, a venit din Breslau la Hamburg nenorocit, sărac, părăsit. El a ajuns la oameni sinceri, care i-au spus despre dragostea și ajutorul lui Dumnezeu. El a răspuns: Să cred așa ceva? Zicând aceasta, a scos o carte din buzunar, pe care i-o dăduse tatăl lui ca s-o aibă pe drumul vieții. Pe prima pagină este dedicația scrisă de mâna tatălui: **„Înțelepciunea vieții pentru fiul meu”**. Ce fel de carte era? Era cartea de minciuni a nelegiuirii: **„Enigmele lumii”, a lui Häckel**. Atunci a venit un altul, din Berlin, de 16 ani, cu următoare îndrumare a părinților lui, care l-au alungat: „Du-te la Hamburg, fă-te mus și mori cât mai curând posibil.”

Dacă astfel de fii alungați se întorc la Dumnezeu, găsesc un cuvânt de mângâiere în Biblie: „Căci tatăl meu și mama mea mă părăsesc, dar Domnul mă primește” (Psalmul 27,10).

Cuvântul dur de pedepsire este repede rostit – dar astfel de părinți își vor mai vedea fiul pe pământ? Și ce vor spune cândva, în fața tronului de judecată al lui Dumnezeu, dacă propriul lor copil îi acuză? Un tată care avea doi fii i-a trimis pe amândoi în lumea largă din cauza nechibzuinței și a datoriei, întâi pe cel mai tânăr în America de Nord, pe cel mai în vârstă câțiva ani mai târziu în Insulele Olandeze. El nu l-a mai văzut pe nici unul dintre ei. Dar acestea sunt excepții dureroase. Copiii se rup de regulă de inima părinților, pentru că nesocotesc comoara de dragoste și devotament pe care o posedă acolo. Apoi, când tata și mama nu mai știu unde sunt și cu ce se îndeletnicesc fiii și fiicele, este grav. Totuși, rămâne valabil: **toți acești dispăruți stau în fața ochilor lui Dumnezeu, de care nu pot scăpa**.

„Dacă mă voi sui în ceruri, Tu ești acolo; dacă îmi voi face patul în Locuința Morților, iată-Te și acolo; dacă voi lua aripile zorilor și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va conduce și dreapta Ta mă va ține. Dacă voi zice: „Cel puțin întunericul mă va acoperi și se va face noapte lumina din jurul meu!”, iată că nici chiar întunericul nu m-ar ascunde de Tine, ci noaptea ar străluci ca ziua și întunericul ca lumina!” (Psalmul 139,8-12.)

În fața ochilor lui Dumnezeu nu există fii și fiice dispăruți; orice tată și orice mamă poate să ceară de la Dumnezeu atotputernic întoarcerea copilului pierdut și să-l încredințeze în mâna harului și a atotputerniciei. – Cu siguranță că se înalță zilnic asemenea rugăciuni pline de lacrimi din partea părinților devotați: Doamne, Tu știi unde este fiul meu; păzește-l de pieire, de puterea păcatului! Dă-ni-l înapoi!

Creștinii credincioși cer înainte de toate aceasta: Doamne, mântuiește-l pe fiul nostru, fă să Te găsească pe Tine și harul Tău, atrage-l pe căile Tale!

Ar trebui să întrebăm pe orice fiu: Ai fost până acum un fiu bun față de părinții tăi? I-ai cinstit pe tatăl tău și pe mama ta? A fost viața ta o mărturie a recunoștinței inimii tale? Le-ai scris părinților tăi ori de câte ori ai putut? Ai citit scrisorile lor cu mulțumire și venerație? Dumnezeu își împlinește făgăduințele de binecuvântare față de aceia care își cinstesc tatăl și mama. - Și acum altă întrebare: **care este relația ta cu Dumnezeu?**

Poți să fii față de părinți un fiu ascultător, iubitor, și totuși, față de Dumnezeu să fii un fiu pierdut sau îndărătnic, încăpățânat, care disprețuiește dragostea căutătoare, salvatoare a lui Dumnezeu.

Dumnezeu îl compară pe orice păcătos neîmpăcat, pe orice om fără pace cu un fiu pierdut, a cărui întoarcere o așteaptă inima de Tată a lui Dumnezeu. În marea Lui dragoste, Dumnezeu a făcut mai mult decât să-l caute pe cel pierdut prin afișe și anunțuri în ziare: El L-a trimis pe singurul Său Fiu. „Pentru că Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19,10).

Dumnezeu L-a jertfit pe singurul Său Fiu pe cruce, L-a văzut suferind și murind, pentru că dragostea Lui a vrut să te mântuiască pe tine, cel pierdut. Nu există o chemare mai impresionantă pentru omenirea fără pace, împovărată de vină, decât brațele lui Isus întinse dinspre cruce. Marea majoritate a oamenilor nu se gândesc deloc că ei, deoarece caută numai ce este pământesc și nu se interesează de Dumnezeu, sunt ruți de inima iubitoare de Tată a lui Dumnezeu. Ei seamănă exact cu fiul pierdut, nu au nici o legătură cu inima lui Dumnezeu. Ei trăiesc departe de Dumnezeu. Marea scrisoare a Tatălui către oameni – Cuvântul lui Dumnezeu – n-o acceptă. Ei le declară celor care îi cheamă la pocăință și le aduc vestea harului: **se refuză primirea!** Ei doresc să rămână acolo unde mesajele lui Dumnezeu nu-i ajung. Dar Dumnezeu îi caută – **El te caută și pe tine!** El îți spune: **Dumnezeul tău te așteaptă.** El vrea să-ți ierte totul. El vrea să repare paguba păcatului din viața ta. Da, El îți spune prin această pagină: **„Împăcați-vă cu Dumnezeu!”**

Nr. 38 AU EXISTAT LACRIMI ÎN VIAȚA TA?

„Căci întristarea după voia lui Dumnezeu lucrează o pocăință spre mântuire și pentru care nu este regret; pe când întristarea lumii lucrează moarte”
(2 Corinteni 7,10)

Un băiețel de trei ani căzuse rău. Mama lui se aștepta ca el să plângă în gura mare. Dar copilul s-a sculat fără să plângă și a spus. **Bărbații nu plâng!** – Se vedea că acest copil percepușe de timpuriu mândria bărbătească; ea dorește să ascundă de ochii lumii durerea și suferința. Dar nu trebuie să fii profet ca să spui că și din ochii acestui copil vor curge lacrimi, căci acest pământ este într-adevăr o vale a lacrimilor. Împotriva acestui fapt nu ajută mândria bărbătească.

Există un tablou frumos care reprezintă un pescar de coastă, un marinar călit. Este amurg; bărbatul își poartă pe braț copilul cel mai mic, de mână ține copilul cel mai mare, un băiat de cinci sau șase ani. Bărbatul vine de la mormântul soției lui decedate de curând, care l-a lăsat în urmă cu copiii.

Tabloul tăcut povestește privitorului, citind pe fața pescarului, o poveste de dragoste și devotament și fericire familială pe care le-a zdrobit moartea. Pictorul n-a desenat nici o lacrimă, dar lacrimile se văd totuși rostogolindu-se, dacă ne transpunem în inima bărbatului care a ajuns să fie singur.

Cine a trăit așa ceva, ca acest pescar, acela știe că bărbații pot să plângă, și încă cu amar. Și totuși, cele mai mari lacrimi nu sunt vărsate aici, unde dragostea își ia ultimul rămas bun de pe pământ. – Există alte lacrimi: pentru vieți deraiate, pentru jurământul de fidelitate călcat, pentru nerecunoștința oamenilor iubiți fierbinte.

Unele mame, la care fiul sau fiica vine cu inima rănită, îi spun fiului sau fiicei: **Plângi până te ușurezi!** Dacă ai parte de o durere atât de adâncă, ce bine este să plângi la o inimă sinceră până te ușurezi!

Da, prietene, ai voie să plângi în suferința ta, ai voie să spui durerile tale inimii veșnic credincioase a lui Isus și **El te înțelege.** Acela pe care dragostea pentru tine L-a dus pe cruce,

spune în Cuvântul Lui: „Cum mângâie pe cineva mama sa, așa vă voi mângâia Eu” (Isaia 66,13). Este mai bine să plângi, decât să disperî. Există suferință așa de îngrozitoare, încât stăm liniștiți și muți în fața ei și nu îndrăznim să-l condamnăm pe cel disperat. Ascultă numai (dintr-un ziar berlinez. Toamna lui 1911):

Sus, în mansarda clădirii transversale din strada L., nr.10, locuia de puțin timp muzicianul O.L., născut la Berlin în 31 august 1871. Fiica lui, Anna, în vârstă de cinci ani, împărțea cu el locuința săracăcioasă, în care nevoia și grija erau musafiri permanenți. L. avusese mai înainte vremuri mai bune; el provenea din părinți respectabili, care i-au îndeplinit dorința cea mai dragă, deoarece era extraordinar de talentat, și l-au lăsat să studieze muzica. După terminarea studiilor, L. a devenit membru al unei orchestre renumite. După ce și-a obținut o poziție așa de sigură, s-a însurat. Căsnicia, din care a rezultat o fată, a fost la început destul de fericită. Dar încetul cu încetul foaia s-a întors; nenorocirea a intrat în căminul pașnic al muzicianului; el a fost năpădit de o boală grea de nervi. După luni întregi de stat în patul de suferință, bărbatul până atunci înfloritor s-a ridicat ca un schilod bolnăvicios, care nu-și mai putea exercita meseria. Un lucru după altul s-au mutat la amanet, până n-a mai fost nimic de transferat. Cuplul a fost evacuat din locuința mică și frumoasă. Din ultimii săi groși, L. și-a cumpărat o muzicuță cu care mergea prin curți, ca să-și arate arta cel mai bine. În nordul și în estul orașului era cunoscut și iubit. Oamenii ascultau melodiile impresionante pe care le scotea din muzicuță; însă darurile pe care i le aruncau oamenii caritabili nu ajungeau ca să trăiască. În cele din urmă, prin nenorocirea care îl urmărea permanent, a devenit atât de irascibil, încât soția lui, care până atunci i-a stat credincioasă alături, n-a mai putut să suporte să stea cu el și l-a părăsit. În cele din urmă a introdus cererea de divorț. Ieri a fost primul termen în fața tribunalului regional, la care au venit ambii soți. Zadarnic a implorat-o L. pe soția lui să se întoarcă iar la el și la copilul lor. Și încercările de împăcare ale judecătorului negociator n-au avut nici un succes. În cele din urmă L. a părăsit clădirea tribunalului într-o agitație vizibilă și s-a întors în odaia lui de mansardă. Micul lui odor i-a venit în întâmpinare și i-a cerșit o bucată de pâine, pentru că îi era foame. Dar nu era pâine în casă. L. n-avea nici bani ca să cumpere și credit nu avea nicăieri. Atunci l-a doborât disperarea pe nefericit. Din zilele lui mai bune își salvase un revolver, ultimul lui prieten, cum a spus mereu. Acum l-a căutat, și-a luat copilul în brațe, a sărutat-o și a dezmiardat-o fierbinte. Apoi a pus pistolul la tâmpla dreaptă a fetei care nu bănuia nimic și a apăsat. Micuța s-a prăbușit pe spate rănită mortal, fără nici un strigăt de durere. Apoi L. și-a pus singur revolverul la frunte și și-a tras un glonț în tâmpla dreaptă. Tatăl și fiica au fost duși muribunzi la Charité (cel mai vechi spital din Berlin), unde copilul a murit curând după aceea, în timp ce tatăl zăcea țeapăn, deznădăjduit.

Firește că și pentru acest bărbat ar fi existat ajutor, salvare, mângâiere, dacă din toată vina și necazul vieții lui și-ar fi căutat refugiul la Isus. Domnul ar fi împlinit și pentru el făgăduința Lui: „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi scăpa, iar tu Mă vei preamări” (Psalmul 50,15). Sărmanul om n-ar fi numit revolverul „ultimul lui prieten” dacă L-ar fi cunoscut pe Isus și dragostea lui Dumnezeu, pe Cel care le spune oamenilor: „Eu, Eu sunt Cel care vă mângâi” (Isaia 51,12). La El este mângâiere și ajutor, ba chiar reînnoirea vieții, la Isus nu există nici un caz deznădăjduit. El poate să construiască o fericire nouă pe ruinele fericirii vieții tale, mai minunată decât a fost prima, dacă Îi încredințezi Lui complet inima și viața. Dar înainte să se petreacă aceasta, mai există un domeniu care trebuie reglementat înaintea lui Dumnezeu: **domeniul păcatului**. Când vei vedea ce a fost și este păcatul tău, ce răspuns a fost viața ta la dragostea lui Dumnezeu, atunci îți vei recunoaște vina înaintea feței Domnului, în țărână.

Un martor al lui Isus a adresat de multe ori, unor bărbați tineri care îl vizitau ca să găsească pace cu Dumnezeu, întrebarea: „Ați plâns vreodată pentru păcatul dumneavoastră?” O întrebare importantă. Odată ce un om a ajuns la această recunoaștere, că are motiv să se smerească printre lacrimi înaintea lui Dumnezeu cu vina lui și cu inima lui nerecunoscătoare, atunci a înțeles că păcatul lui este un zid de despărțire care îl desparte de Dumnezeu. Dacă i se

arată atunci crucea, lucrarea desăvârșită a împăcării pe care a înfăptuit-o Isus pe cruce pentru noi, cei vinovați, atunci nu mai este decât un pas până la apucarea harului. Atunci apucă păcătosul care crede marele adevăr: **Isus a murit pentru mine!**

Cunoști tu cuvântul: „Și Domnul S-a întors și a privit la Petru. Și Petru și-a adus aminte de cuvântul Domnului, cum îi zisese: „Înainte de a cânta azi cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori.” Și Petru, ieșind afară, a plâns cu amar” (Luca 22,61-62)? Știi câte ceva despre asemenea lacrimi?

Într-adevăr, acestea sunt lacrimi binecuvântate, despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Căci întristarea după voia lui Dumnezeu lucrează o pocăință spre mântuire și pentru care nu este regret; pe când întristarea lumii lucrează moarte.” Ce ceas, dacă trecutul trece prin fața conștiinței trezite, în lumina veșniciei!

Dumnezeu n-a făcut numai să curgă un râu de binecuvântare și de binefacere peste viața ta, El a făcut mai mult, El L-a trimis din slava cerului pe singurul Său Fiu iubit. Isus a venit în valea păcatului, a morții și a lacrimilor ca să ia asupra Sa pedeapsa și blestemul vinei tale, ca tu să găsești pace. „El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea era peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați” (Isaia 53,5). Această veste a harului, că Isus, Domnul, Și-a vărsat sângele pe crucea de pe Golgota pentru vina ta, ai auzit-o de multe ori. S-a smerit inima ta în fața acestei dragoste căutătoare? Te-ai grăbit tu cu mărturisirea vinei tale la Acela care te-a iubit așa de mult, care S-a dat pe Sine Însuși pentru tine în suferința morții? Dacă privești în lumina prezenței Sale păcatele vieții tale, cu tot egoismul tău, cu neloialitatea și necurăția ta, atunci vei exclama: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” (Luca 18,13). Cine caută în felul acesta **harul**, ca un păcătos, aceluia Dumnezeu îi va luat povara vinei de pe conștiință, pe acela îl primește cu o iertare dumnezeiască desăvârșită. Apoi, Dumnezeu zidește într-o asemenea viață una nouă și împlinește cuvântul: „Căci dacă este cineva în Hristos, este **o creație nouă**; cele vechi s-au dus; iată, **toate s-au făcut noi**” (2 Corinteni 5,17). Mulți, mulți oameni au trăit aceasta și au plâns lacrimi de bucurie, **lacrimi de fericire covârșitoare**, copleșiți de harul lui Dumnezeu.

La aceasta ești chemat și tu!

Nr. 39 EȘTI TU RECUNOSCĂTOR?

„Binecuvântează, suflete al meu, pe Domnul
și nu uita nici una din binefacerile Lui!”
(Psalmul 103,2.)

Dacă am compara viața de astăzi cu situația de acum o sută de ani, am crede că toată Germania este plină de mulțumire și bucurie pentru binefacerile mari de nedescris și asistența socială de care are parte poporul nostru în toate domeniile: salariu bun, locuințe sănătoase, școli excelente, spitale extraordinare, asistență socială pentru cei cu incapacitate de muncă și pentru bătrâni, turism ieftin, igienă grijulie și publică – cine să enumere tot ce se oferă fiecăruia în parte și tuturor în binefacere și îngrijire! Dacă Dumnezeu în bunătatea lui a mai adăugat sănătate, prosperitate și reușită pentru indivizi și familii – cât motiv pentru mulțumire! Dar în realitate, poporul nostru este plin de un spirit de nemulțumire și de nerecunoștință față de Dumnezeu și de oameni. Cum învățăm să înțelegem de aici că fericirea inimii nu este întemeiată pe belșugul binefacerilor pământești, ci **pe pacea cu Dumnezeu, pe siguranța harului**. Pacea, bucuria, mulțumirea și nădejdea sunt daruri ale Duhului Sfânt, ele vin din inima lui Dumnezeu, curg de sus în jos, într-o viață care s-a smerit în țărână înaintea lui Dumnezeu, cu recunoașterea propriei

vini și căreia dragostea lui Dumnezeu i-a fost destăinuită prin privirea credinței la crucea de pe Golgota.

Permite să ți se arate un tablou din viață, spre rușinarea ta, prin care poți să înveți să devii smerit și recunoscător și să înțelegi mai bine decât până acum bunătatea lui Dumnezeu, care guvernează asupra vieții tale.

Optzeci și patru de ani a fost văduva oarbă, D., când a murit în aprilie 1912. **Cincizeci de ani din acest timp a fost complet oarbă.** Soțul ei murise de timpuriu și a lăsat-o în urmă, în sărăcie, cu ceata ei mare de copii. Puțin după aceea i s-a instalat o boală de ochi; în ciuda eforturilor medicilor, lumina ochilor s-a stins de tot. Femeia, în rest muncitoare și sănătoasă, s-a răzvrătit la început împotriva cărmuirii lui Dumnezeu. Mai mulți dintre fiii și fiicele ei crescuți cu trudă și grijă, și un ginere scump, sprijinul speranței ei pentru bătrânețe, i-au fost luați prin moarte. Viața i se înfățișa tot mai sărăcicioasă. În ultimii doisprezece ani a fost plasată la un ginere, care, după moartea fiicei văduvei oarbe, s-a recăsătorit cu o altă femeie. Ca locuință i-a fost dată o cămăruță în spatele grajdului vacii; prin peretele deteriorat pătrundea aburul grajdului în cameră, unde, firește, se auzea orice zornăit al lanțurilor animalelor. O masă, un scaun, un pat, un sipet, un dulap vechi de bucătărie constituiau dotarea acestei locuințe. În pat erau trei perine umplute cu șisă și câteva păaturi zdrențuite. Aceasta era situația, când într-o zi a intrat la bătrâna oarbă o creștină bogată, care auzise despre sărăcia văduvei bătrâne. Ea a venit determinată de milă. **Dar ce a găsit? O faptură omenească liniștită, mulțumită, fericită,** recunoscătoare și smerită.

Femeia oarbă a povestit cum Domnul i-a deschis ochii inimii în acea vreme, după orbirea ei. Atunci și-a recunoscut păcatul, starea ei pierdută și dreapta judecată a lui Dumnezeu, pe care Îl înfruntase. Dar apoi, credința ei a apucat vestea harului de la Golgota; ea a înțeles marele adevăr: **Isus a murit pentru mine. Ea a devenit proprietatea lui Isus** și din acea epocă s-a lăsat condusă de mâna veșnic credincioasă a Domnului ei, cum și unde a vrut El. Începând de atunci a fost un copil fericit al lui Dumnezeu, în ciuda suferințelor, a sărăciei și a mahnirii. De multe ori l-a mulțumit lui Dumnezeu că i-a luat lumina ochilor și că El Însuși îi devenise lumina vieții. Memoria ei s-a întărit; cântări și versete pe care le învățase în copilărie s-au însuflit din nou. Pe atunci a venit în acel ținut un martor credincios al lui Isus, care a ținut ore biblice într-un sat învecinat. S-a lăsat condusă acolo și încă după douăzeci de ani a mai știut ce se spusese despre acest sau acel citat biblic. Ca bătrână de 80 de ani a mai învățat această cântare: „Isuse, Tu ești nespus de minunat pentru răscumpăratul Tău”. Ea a învățat-o în felul acesta, că o femeie i-a citit-o de două sau de trei ori. Când apoi, spre sfârșitul vieții ei a vizitat-o acea creștină, au venit noi raze de soare ale dragostei în bătrânețea ei solitară. Fiecare astfel de vizită îi aducea nu numai binefaceri exterioare, de exemplu, un scaun comod, o saltea călduroasă, rufărie nouă, mâncare, ci înainte de toate, **cercetarea comună a Cuvântului lui Dumnezeu.**

Cu ce perspicacitate, cu ce bucurie îl primea! Dintre citatele ei preferate făceau parte Ioan 17 și Isaia 53. Ea a găsit în lumina Cuvântului lui Dumnezeu dezlegarea multor enigme din viața ei. Ea s-a recunoscut singură ca fiind aurul care trebuie curățit în dogoarea cuptorului de topit și voia să-I mulțumească Domnului cordial pentru dragostea Lui de negrăit și pentru jertfa Lui prețioasă. Ei nu i-a fost ușor în viața zilnică, pentru că cei din casa ei o tratau fără dragoste și morocănos și o făceau să simtă că le era povară. Dar ea se refugia cu toate grijile și durerile ei la inima Domnului. Isus o ajuta mereu să facă față din nou și îi umplea zilnic inima cu pace nouă. Ea se ruga mult pentru oamenii din casa ei, care erau indiferenți și cu inima rece, și pentru satul ei; firește, cel mai insistent se ruga pentru cei doi fii ai ei, singurii dintre copiii ei care mai erau în viață; ambii locuiau în totală necredință, în Berlin. Ea a dictat câteva scrisori către acești fii; cu seriozitate sfântă l-a rugat pe Isus, ca pe Salvatorul ei din păcat și osândă, să-i primească. Ea n-a primit niciodată vreun răspuns. Dar bătrâna mamă oarbă s-a bazat crezând, pe făgăduința: „Adevărat, adevărat vă spun că orice veți cere de la Tatăl în Numele Meu, vă va da” (Ioan 16,23)

În ultima perioadă a vieții ei au existat multe nopți fără somn, multe dureri chinuitoare. Dar toate acestea nu i s-au părut așa de grele, ca neîndurarea și lipsa de dragoste a oamenilor cărora a trebuit să le fie povară. Delicateții ei sufletești îi displăcea să impună altora sacrificii. La sfârșit a mai fost și o agonie lungă și grea. Dar în toate acestea inima ei a rămas plină de mulțumire în pacea lui Dumnezeu și în nădejde sigură. Astfel a fost această creștină, pentru copiii lui Dumnezeu care o vizitau, o predică puternică atât despre smerenie și recunoștință, cât și despre puterea biruitoare a Duhului Sfânt, care a putut să umple o inimă de om cu fericire și bucurie în asemenea circumstanțe și încercări.

* * *

Acest portret biografic ți s-a pus în fața ochilor ca tu să obții concepții noi despre bogăția binefacerilor și a binecuvântărilor lui Dumnezeu în propria ta viață și despre multă mulțumire omisă față de Dumnezeu și de oameni. Dumnezeu așteaptă mulțumirea ta. El i-a reproșat lui Israel nerecunoștința lui: „Pentru că, în mijlocul belșugului tuturor lucrurilor, n-ai slujit DOMNULUI Dumnezeului tău cu bucurie și cu dragă inimă” (Citește Deuteronom 28,47). Nu te atinge și pe tine acest reproș?

Dumnezeu spune tuturor oamenilor, că El totuși nu S-a lăsat fără mărturie, „întrucât v-a făcut bine, v-a trimis ploi din cer și timpuri roditoare, v-a dat hrană din belșug și v-a umplut inimile de bucurie” (Faptele Apostolilor 14,17). Ai fost tu recunoscător față de Dumnezeu? Te-ai gândit vreodată cât de mare este binefacerea că ai ochi sănătoși, membre sănătoase, putere de muncă? Abia dacă Dumnezeu ți-ar lua unul dintre aceste daruri, ai observa cât de mare a fost acesta.

Lasă toate bunătățile lui Dumnezeu să te conducă la pocăință, adică la recunoașterea și la mărturisirea vinei vieții tale. Dumnezeul sfânt te-a văzut pe calea păcatului tău, a egoismului tău, a necurăției tale și a nerecunoștinței tale. Dragostea Lui s-a aplecat spre tine. El L-a trimis pe singurul Lui Fiu, Isus, Domnul slavei, L-a dat în suferința morții ca tu să găsești har, iertare și pace. În lumina acestei dragoste de nespus a lui Dumnezeu tu trebuie să te recunoști pe tine însuși ca pe un om vinovat și pierdut, și să recunoști dragostea lui Dumnezeu care vrea să te salveze la o viață nouă pentru timp și veșnicie. O, smerește-te în țărână și începe să admiri și să preamărești uimit dragostea și bunătatea lui Dumnezeu față de tine. Pune la inimă cuvântul: „Binecuvântează, suflete al meu, pe Domnul și nu uita nici una din binefacerile Lui!”

Nr. 40 AI TU O CASĂ A TATĂLUI?

„Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta”
este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință,
„ca să fii fericit și să trăiești mulți ani pe pământ”
(Efeseni 6,2-3)

Ți-a dat Dumnezeu un tată devotat, o mamă iubitoare? – Ai tu un cămin unde te salută dragostea ori de câte ori vii? – Locuiește în casa ta părintească **teama de Dumnezeu**, care este începutul întregii înțelepciuni? – Ai tu o mamă care te-a învățat să te rogi? Iată ce binecuvântări incomensurabile a pus dragostea lui Dumnezeu în viața ta. N-ai învățat tu acolo ce înseamnă bine și rău? N-ai învățat tu acolo ce înseamnă dragostea și fidelitatea? Nu te-au înzestrat, păzit, crescut, îngrijit în boală, avertizat și ferit de primejdii și nu te-au dotat cu toate cele grija și abnegația tatălui și a mamei, astfel ca tu să poți intra în viață ca un om folositor, apt de muncă? Ce minunată este această primă orânduire a lui Dumnezeu, familia, acest port al binecuvântării,

din care oamenii își încep călătoria în larg, pe marea agitată a vieții și unde găesc în orice vreme un port al păcii, dacă boala, dezamăgirea, vina sau suferința îi mână să caute un refugiu. – Toate vasele maritime poartă sub numele lor, la pupa, portul lor de origine. Tot așa, orice om care mai are o casă părintească, are un port de origine. Tu îl mai ai? Ce privilegiu, dacă ochiul tatălui mai veghează și inima mamei mai bate, dacă moartea n-a închis încă ușa casei tatălui! Este așa de important să înțelegem însemnătatea și valoarea familiei, această primă orânduire a lui Dumnezeu, pe care se odihnește binecuvântarea individuală și prosperitatea popoarelor. „„Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta” este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință, **„ca să fii fericit și să trăiești mulți ani pe pământ.”**” O, prietene, să nu crezi că acestea sunt cuvinte goale, nu, acest cuvânt va deveni în viața ta o realitate de: binecuvântare, prosperitate, bunăstare, sănătate, reușită, păzire, până la copii și la copiii copiilor. Dar câtă distrugere intră într-o viață tânără acolo unde lipsesc zidurile protectoare ale familiei!

Unul dintre cei mai experimentați cunoscători în domeniul activității închisorii, scrie ca rezultat al observațiilor sale: „90 de procente dintre toți deținuții sunt **cei neglijați acasă!**” Această propoziție este confirmată incontestabil de statistica penitenciarelor prusace, care este ținută începând din 1 octombrie 1894, deci de 20 de ani, **privind recidiviștii**. Acolo este vorba despre asemenea oameni, care au fost reținuți de trei ori și chiar de mai multe ori cu pedepse mari privative de libertate. La data numită au existat 18 049 de asemenea infractori, care au fost aproape toți estimați ca incorigibili. Au rezultat următoarele:

Dintre acești 18 049 de infractori recidiviști au fost:

Născuți nelegitim.	2128
Deveniți orfani sub 14 ani	1027
Rămași fără tată sub 14 ani	3230
Rămași fără mamă sub 14 ani	2116
Crescuți de un tată vitreg.	1307
Crescuți de o mamă vitregă.	991
Crescuți de străini.	2242
Crescuți în instituții corective.	348
Cu prima pedeapsă înainte de 14 ani	1150
Cu prima pedeapsă între 14 și 18 ani	4939

Aceste cifre spun deci: dintre 18 049 de infractori adevărați (nu numai ocazionali), 75 de procente nu s-au bucurat decât de o educație insuficientă sau de nici una.

Ce serios este fenomenul limpede vizibil în fața unor astfel de realități, că **spiritul acestei vremi, dominat de satan**, îi mână pe oameni să zdruncine temeliile familiei. Da, duhul antihristic, care își ridică arogant capul în poporul nostru, năzuiește să desființeze această orânduire sfântă a lui Dumnezeu. Deja putem recunoaște limpede nenorocirea îngrozitoare care intră, dacă sunt dărâmate zidurile familiei.

În anul 1882 au fost pedepsite în Germania pentru infracțiuni 329 968 de persoane; această cifră a crescut până acum în medie cu 9000, până la 10 000 anual; în 1892 au fost 422 326. Deci în 1882 încă mai era câte un infractor la 125 de persoane; zece ani mai târziu era deja un infractor la 95 de persoane. **Dintre aceștia, în anul 1882 numai infractori tineri au fost 46.488** (acum trebuie să fie 60 000 anual). Dintre aceștia, care încă n-au împlinit 18 ani, 1186 au fost pedepsiți pentru delict împotriva moralității. – Toate acestea au o legătură strânsă cu stricarea vieții de familie, cu distrugerea noțiunii de datorie de tată și datorie de mamă. Numai puțini oameni bănuiesc mărimea nenorocirii care ne înconjoară din toate părțile în privința aceasta.

Numai în anul 1909, cifra divorțurilor s-a ridicat în Berlin la 1970. O femeie divorțată avea abia 16 ani; 19 erau sub 20 de ani. Cea mai în vârstă femeie divorțată era în al 68-lea an al vieții. 15 căsătorii au fost desfăcute încă în primul an, 78 în al doilea an. Un cuplu s-a despărțit chiar și

după 39 de ani de căsnicie. 907 dintre căsniciile destrămate au fost fără copii. Dar au fost desfăcute și căsătorii cu 6, până al 10 copii.

În spatele tuturor acestor cifre este un puhoi de lipsă de scrupule, de mizerie morală și trupească, de blestem care continuă să acționeze asupra generației care crește. Această mizerie care crește se recunoaște pe de altă parte, de îndată ce privim la viața copiilor, ce cumplit suferă aceștia din cauza vieții de familie distruse!

După o scurtă asociere făcută în școlile comunale ale Berlinului, 1254 de copii nu primesc regulat acasă primul mic dejun și deci trebuie să se ducă permanent flămânzi la școală. 4004 de copii nu primesc regulat al doilea mic dejun, ca să-l ia cu ei la școală. 6837 de copii din ciclul inferior, 4898 de copii din ciclul mijlociu și 2822 de copii din ciclul superior nu primesc regulat masa de prânz. 13665 de copii primesc abia seara mâncare caldă. Statistica ne spune că într-un an au fost numărate 12 898 de femei divorțate în cea mai mare parte pentru adulter și 17 207 de femei părăsite de soț. Într-un institut de ocrotire socială din fața porților Berlinului, în trei ani (1902-1905) au fost constatați 1714 de școlari interni, sub 18 ani, care aproape toți aveau cicatrice și răni care proveneau din maltratarea propriilor părinți, în cea mai mare parte bețivi. Și încă una: **în cei 23 de ani, 1880-1903, nu mai puțin de 1152 de copii de școală au apelat la sinucidere; aceasta înseamnă anual 50.** Ce limpede recunoaștem aici că: în toate aceste cazuri, călcarea poruncilor dumnezeiești a zdruncinat în întregime viața de familie. Ce se va alege în acest caz de poporul nostru?

Cine știe din Cuvântul lui Dumnezeu că din fire provenim toți din același neam rău și adulter, va înțelege în privința lui însuși și în privința propriei lui familii: **noi suntem păziți numai prin harul lui Dumnezeu de adâncurile păcatului.** Inima oamenilor este rea din fire; cuvântul lui Dumnezeu spune: „Inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască? Eu, DOMNUL, cercetez inima și încerc răunchii, ca să dau fiecăruia după căile lui, după rodul faptelor lui” (Ieremia 17,10). De aceea ai nevoie de alte puteri de viață, puteri de biruință, puteri de har, decât cele care zac în firea ta omenească și în caracterul tău înăscut – ai nevoie de **viață din Dumnezeu**, de viața care vine de sus. Dumnezeu o dă tuturor celor care vin cu pocăință și credință **la Isus, la Mântuitorul**, tuturor celor care se așează înaintea Lui în țărână cu vina lor și cu inima lor rea, pentru a primi iertare, har și pace.

Fiul lui Dumnezeu a venit din ceruri; El a mers pe cruce în judecata dreaptă a lui Dumnezeu, ca să reglementeze problema vinei pentru orice om care crede. Lasă-te în mâinile salvatoare ale lui Isus, cerând har; astfel vei trăi taina harului: **înfiera ta de către Dumnezeu, nașterea ta din nou.** Astfel vei primi pacea cu Dumnezeu. Apoi devii un martor al harului, un mesager al dragostei salvatoare în locul unde te-a așezat Dumnezeu în viața pământească. **Ai trăit tu aceasta?**

Dumnezeu vrea ca în afară de casa pământească a tatălui, tu s-o găsești și pe cea cerească, cea care să fie patria ta. Atunci vei putea să-i spui Dumnezeului veșnic, ca un copil împăcat, iubit: **Ava, Tată!** Poarta casei cerești a Tatălui nu poate fi închisă niciodată pentru un copil al lui Dumnezeu; inima și mâna Tatălui ceresc nu se răcește niciodată pentru ai Săi. Ferice de omul care are aici pe pământ **părinți devotați** – el nu va putea niciodată să-I mulțumească de ajuns lui Dumnezeu pentru acest dar de negrăit – dar mult mai ferice este acela **care Îl cunoaște pe Dumnezeu ca Tată al său în Hristos!** La această fericire sunt chemați toți, chiar și aceia care pe pământ au trebuit să ducă lipsă de devotamentul tatălui și de dragostea mamei și de binecuvântarea casei părintești, chiar și aceia care fără casă sau lipsiți de dragoste au trecut printr-o tinerețe fără bucurii, chiar și aceia care de timpuriu au fost înfășurați de lanțurile păcatului – Isus, Mântuitorul, întinde spre ei toți mâinile salvării. El vrea să-i salveze din tot păcatul și din tot necazul și să-i culce ca pe niște copii iubiți ai lui Dumnezeu, la inima Tatălui ceresc.

Aceasta este Evanghelia, aceasta este chemarea harului. L-ai înțeles? Ai venit la Isus?

Nr. 41 SUB SEMNUL RECLAMEI

„Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire tuturor oamenilor, s-a arătat”
(Tit 2,11)

Împăratul nostru a reliefat cuvântul: epoca noastră stă sub semnul traficului. Aceasta este adevărat. Dacă privim traficul extraordinar din gări și de pe străzile marilor orașe, tramvaiele, trenurile la înălțime și metrourele, circulația mașinilor, a vapoarelor și acum și a dirijabilelor, avem impresia că totul este în mișcare. Dar la fel se poate spune pe drept: **epoca noastră stă sub semnul reclamei.**

Vitrinele strălucitoare, anunțurile comerciale enorme, ocupând adesea o pagină întreagă de ziar, afișele din vagoanele de tren, din gări, panourile mari în câmp deschis pe lângă calea ferată – **totul este reclamă.** O firmă germană se laudă că a ocupat mai bine de 10 000 de kilometri de cale ferată cu reclamele ei. Se studiază gustul, înclinațiile publicului pentru a captiva privirile și gândurile oamenilor. Se iluminează fronturi stradale întregi cu sute de lămpi electrice, literele luminoase ale firmelor sunt făcute să dispară și să apară iar, artiști plini de talent sunt plătiți cu miile de mărci ca să garnisească reclamele pentru: cizme, mobile, țigări sau lichior cu imagini de femei frumoase – **totul este reclamă.** Unele firme mari folosesc anual sute de mii pentru reclamă; s-a văzut din experiență că îndată ce se face economie la reclamă, scade vânzarea mărfurilor și prin urmare câștigul afacerii. Fără reclamă nu există succes! Nu-i de mirare că oamenii inventivi descoperă mereu mijloace noi ca să facă reclame eficiente, și reușesc. Pe străzi sunt împărțite ediții speciale, stâlpii pentru reclame sunt acoperiți cu ele, nu mai puțin omnibuzele, tramvaiele. Deasupra Berlinului chiar a planat mult timp în fiecare seară un dirijabil iluminat, cu inscripții de reclame.

Există un cuvânt modern, care este extrem de semnificativ; acest cuvânt se numește „**prezentare**”. Prin aceasta se înțelege aranjarea, amenajarea unui magazin, a unui hotel sau felul cum este marfa ambalată sau cum este îmbrăcat personalul, cum este casa mobilată sau în alt caz, cum se îmbracă soțul, cum își face soția apariția. Cuvântul „**prezentare**” exprimă tot ce produce în ochii oamenilor o anumită impresie de bogăție sau gust, de pretenție sau lipsă de gust, de abilitate, un fel atrăgător sau stângăcie. **Oamenii sunt obișnuiți inconștient cu acest târăboi de reclamă, încât impresia care este scoasă în relief este evaluată mai presus decât se face sau se posedă în realitate.**

Există un cuvânt bun, ba chiar este un gând dumnezeiesc: „**Să nu pari niciodată mai mult decât ești, fii mereu mai mult decât pari**”. Dar viața modernă scoate în evidență contrariul: în fața oamenilor nu contează așa de mult ce ești, dacă ești cinstit, loial, veritabil, temător de Dumnezeu, cu inima curată – contează ce impresie faci asupra oamenilor, ce gândesc sau spun ei despre tine sau ce așteaptă ei de la tine. Toate acestea stau în legătură strânsă cu duhul vremii, despre care este scris că oamenii umblă după „**mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării.**” (Efeseni 2,2). Acest duh al lumii vrea să inunde ca un râu puternic, cu lucrurile trecătoare tot ce îi dă omului mărturie despre prezența lui Dumnezeu, despre blestemul păcatului, despre judecata viitoare, despre seriozitatea veșniciei, despre harul salvator și despre slava casei cerești a Tatălui. Despre toate aceste realități și adevăruri nu trebuie să fie vorba. Ele trebuie să se scufunde ca plumbul fără valoare în acest torent de câștig de bani, succes, desfătare și plăcere trecătoare. Nu este acest torent de concepții pământești în același timp un puhoi de păcat, de înstrăinare de Dumnezeu și deznădejde? **Că dincolo de această viață se va da o socoteală despre păcat și vină, că peste această viață stă Dumnezeu atotputernic, sfânt, că din toate zbaterile și luptele vieții există un refugiu la Mântuitorul salvator prin credință și rugăciune – toate acestea dispar din conștiința omului ca**

urmărire a inundării cu impresii pământești, cu curiozitățile zilei și cu reclame interesante. Dar prin această pâclă extraordinară de lucruri trecătoare va fi abrogată oare realitatea că fiecare om rămâne răspunzător față de Dumnezeu pentru comportamentul lui, pentru vorbele și faptele lui? Sau pentru fiecare în parte va fi oprit ceasul în care va trebui să părăsească această lume trecătoare? **Toți știu că nu este așa.** Dar ei nu doresc să li se aducă aminte de aceasta.

Face parte dintre fenomenele moderne ca firmele de pompe funebre să-și atârne anunțurile cu reclame în gări și în tramvaie, în mijloc, printre mobile și țigări și ca în toate cartierele să vedem vitrine cu sicrie luxoase, artistice, în timp ce alături, figuri de femei în mărime naturală, îmbrăcate numai pe jumătate, duc privirile și gândurile în ispita poftelor necurate. Astfel îl însoțește reclama pe omul modern până la înmormântare sau până la incinerare. În America de Nord există chiar mormântul unui sinucigaș, pe a cărui piatră funerară o firmă de arme oferă pistoalele ei, Browning, pentru că acest om s-a omorât fără durere cu unul dintre pistoalele fabricii lor.

Dar dacă acești oameni moderni, care doresc așa de mult să ștergă cele trei cuvinte: păcat - veșnicie – judecată, ajung la poarta veșniciei, atunci află și văd că omul tăgăduitor de Dumnezeu nu poate să răstoarne stâncile de granit ale adevărului veșnic. „Cuvântul Tău, Doamne, dăinuiește în veci în ceruri” (Psalmul 119,89). Ei toți, care trec în parte zbatându-se și îngrijind, în parte râzând și exuberant prin zilele secolului al XX-lea, stau cu o forță irevocabilă și irezistibilă sub cuvântul: „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9,27). Ei se grăbesc pe aripile de nestăvilite ale timpului, spre ceasul despre care Dumnezeu a pus să i se spună păcătosului neîmpăcat, avertizând: „**Înfrișător lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului Celui viu!**” (Evrei 10,31).

Dar în timp ce Dumnezeu, cu brațul ridicat al dreptății Sale îi avertizează astfel pe păcătoșii încătușați, în harul său El așează în fața ochilor puhoiului de oameni crucea de pe Golgota, pe Fiul lui Dumnezeu încununat cu spini, marea dovadă a împăcării. Cât de diferit procedează totuși Dumnezeu față de stăpânul înșelător al acestei lumi! Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său iubit, minunat, atotputernic, ca Garant pentru o lume de păcătoși vinovați și L-a lăsat pe El, pe Cel sfânt, să sufere și să moară în dreapta judecată ca Împăciuitor pentru cei vinovați. El le strigă cu har și dragoste nesfârșite celor încătușați, celor împovărați de vină, celor înșelați de lume: „**Împăcați-vă cu Dumnezeu!** Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5,21). Dumnezeu nu face reclame, ca oamenii, pentru darul Lui nespuse de mare, nu. El folosește Cuvântul Său simplu, majestuos și trimite copii smeriți ai lui Dumnezeu ca să dea mărturie despre cea mai mare comoară pe care oamenii trebuie să-o găsească pe pământ: pacea cu Dumnezeu și siguranța slavei veșnice. Dumnezeu confirmă în același timp cuvântul martorilor Lui, pe care i-a așezat în toate rangurile, meseriile și păturile sociale. Acești martori, care au trăit salvarea lor din blestemul păcatului, din vină, din lipsă de pace și au avut parte de ascultarea rugăciunilor lor, propovăduiesc mesajul: „Căci harul lui Dumnezeu, **care aduce mântuire tuturor oamenilor**, s-a arătat!” Ei Îl mărturisesc pe Isus, pe Mântuitorul viu și prezent.

De s-ar gândi creștinii credincioși din zilele noastre, că Dumnezeu nu folosește pentru Evanghelie alte reclame în fața vrăjmașilor Lui, decât umblarea și credințioșia cetei mici a mărturisitorilor Lui!

Nr. 42 MULȚI SPECTATORI – DAR NICI UN SALVATOR

„Dar nici unul nu poate să răscumpere pe fratele său,
nici să dea lui Dumnezeu prețul răscumpărării pentru el însuși.
(Răscumpărarea sufletului lui este așa de scumpă,
că trebuie să renunțe la ea pentru totdeauna)”
(Psalmul 49,7-8)

Spre sfârșitul anului 1912³ s-a format peste râul Niagara, în susul cascadei, o boltă puternică de gheață, cu o grosime de aproape 25 de metri, o lățime de 300 de metri și o lungime de 500 de metri. Sute de oameni curioși și de turiști au vizitat în acele zile acest minunat pod și au privit de pe el în jos, în vuietul apei înghețate. Duminică, 4 februarie, stăteau cam 35 de oameni pe acest pod de gheață, când deodată un trosnet a străbătut gheața. A răsunat strigătul: Se rupe gheața! – Toți s-au repezit spre mal. Abia au trecut două minute, când gheața a început să se desprindă. Toți au ajuns la mal, cu excepția unui cuplu tânăr și doi bărbați tineri. Aceștia au alergat spre malul sudic, dar în ultima clipă s-au văzut despărțiți de malul salvator printr-o fâșie de apă. Toți patru s-au întors. Acum a început goana spre celălalt mal, spre cel canadian. La numai 50 de metri departe de mal, femeia s-a prăbușit epuizată. Soțul ei a vrut s-o ajute să fugă mai departe; și unul dintre cei doi bărbați s-a întors ca să salveze femeia. Deodată s-a desprins bucata de gheață pe care se aflau cele trei persoane și a alunecat la vale cu viteza râului. Câteva secunde mai târziu s-a rupt acest bulgăre la mijloc și i-a despărțit pe soți de tânărul eroinic, care sărise în ajutor.

Mai sus de cascada Niagara duceau două poduri peste râu. De sus s-au aruncat parâme lungi spre cei în primejdie. La început bărbatul tânăr a apucat una dintre aceste frânghii, chiar s-a cățărat câteva picioare în sus pe frânghie, dar apoi l-au lăsat puterile, a început să alunece, a căzut și a dispărut în valuri. Și soților le-a fost aruncată o frânghie, pe care a apucat-o bărbatul. El a încercat să lege frânghia de soția lui, dar mâinile lui amorțite și țepene de frig n-au fost în stare să țină frânghia și i-a alunecat din mâini. Soarta tânărului cuplu era pecetluită; femeia a mai fost văzută îngenunchind pe bulgărele de gheață; bărbatul a fost văzut cum o trăgea tare lângă el, cum capetele s-au aplecat unul spre celălalt – în clipa aceasta bulgărele de gheață a fost apucat de un val puternic și s-a spart. În mijlocul cioburilor trosnitoare și a apei care vuia, cei doi oameni strâns îmbrățișați au dispărut. Între timp, pe ambele maluri ale râului și pe poduri s-au adunat mulți oameni, care au asistat la încercările zadarnice de salvare și la spectacolul îngrozitor. Astfel au plecat în veșnicie cei trei accidentați. În cetele de spectatori n-a lipsit compasiunea. De asemenea, s-a făcut uz de tot ce a fost posibil pentru a-i salva pe acești oameni care se luptau cu moartea. Dar aici oamenii ajunseseră la o limită, la care dragostea omenească și sacrificiul n-au mai putut face nimic.

Nu știm nimic, dacă cei trei accidentați au fost copii mântuiți ai lui Dumnezeu sau dacă au plecat în veșnicie neîmpăcați. Dar vedem în acest spectacol zguduitor o pildă impresionantă despre faptul că la hotarul dintre timp și veșnicie, nici compasiunea omenească, nici abnegația omenească nu pot face nimic pentru a salva acolo unde moartea inexorabilă a apucat o făptură omenească.

Când un om ajunge să moară, fie pe câmpul de luptă, fie pe ocean, fie în spital sau în mijlocul familiei, atunci nu lipsește compasiunea înduioșătoare. În unele cazuri nu lipsește nici dorința și strădania leală de a-l salva pe muribund pentru veșnicie, în măsura în care pentru asemenea eforturi mai există timp și posibilitate. Dar în aceste ultime zile, ore, minute în care moartea și-a pus mâna pe un bolnav, rănit sau accidentat, oamenii nu mai pot ajuta, oricât de impresionate ar fi inimile lor. Aici este nimerit cuvântul: „Dar nici unul nu poate să răscumpere pe fratele său,

³ După o relatare din ziar

nici să dea lui Dumnezeu prețul răscumpărării pentru el însuși. (Răscumpărarea sufletului lui este așa de scumpă, că trebuie să renunțe la ea pentru totdeauna)”. Numai unul este Salvatorul: Fiul lui Dumnezeu prezent invizibil, răstignit și înviat, care i-a vorbit acestui om suficient de des în zilele sănătății lui, cu har și răbdare, iubind și avertizând. Căci acestea le face Dumnezeu de două sau de trei ori în viața oricărui om (citește Iov 33,29-30), în unele cazuri și de o sută de ori.

Cu toate că pentru oamenii muribunzi există până în ultima clipă un har al tâlharului, experiența ne învață totuși că oamenii pot extrem de rar să apuce acest har. În mod obișnuit se întâmplă așa: dacă zilele de sănătate au trecut, fără ca seriozitatea veșniciei și cuvântul despre cruce să fi fost cuprinse în inimă, atunci există un „**prea târziu!**” Cel chemat de multe ori n-a apucat harul; unul a amânat, altul a neglijat, un al treilea a refuzat să-și pună viața în mâna lui Isus. În sfârșit, vine ultimul ceas hotărâtor și ceasul despărțirii, în care rudele sunt într-adevăr cu seriozitate și durere martori ai decesului – dar să ajute, să salveze din pierzarea veșnică **nu poate nici un om!** Omului muribund i se mai aruncă funia de salvare, i se spune despre har, care până în ultima clipă întinde mâinile spre el dinspre cruce, i se citesc versete biblice, rugăciuni, cântări funebre, dar vai! omul muribund, cu duhul său deja neputincios, nu mai poate în marea majoritate a cazurilor să apuce sau să țină frânghia. **La mulți, mulți mâinile credinței sunt înțepenite prin înstrăinarea de Dumnezeu, slujirea păcatului și atitudine pământească.** De Mântuitorul Isus nu s-au interesat în viață, I-au adus numai ocazional un tribut superficial; acum El este străin inimii lor. Majoritatea muribunzilor spun într-adevăr „da” la tot ce li se spune despre: har, iertare, mântuire, pocăință și credință. Spiritul contrazicerii, mândria omenească, îndărătnicia necredinței sunt frânte. Dar de aceea tot nu vor să caute refugiu la har, din adâncurile vinei lor și să se lase crezând, în mâinile Domnului Isus.

Ce serios este aceasta **pentru cei sănătoși, pentru cei plini de viață!** Imaginează-ți odată, prietene, că ai fi rănit mortal într-un accident și ai fi dus astfel în casă la ai tăi. (Doar citești zilnic în ziar despre asemenea cazuri.) Acolo vor sta prietenii tăi și rudele tale, compătimitori în jurul patului tău. Dacă ai fericirea să o mai ai pe mama ta, atunci mâna ei iubitoare va mângâia blând fruntea ta palidă. Firește că este chemat medicul cel mai bun și el face ce poate. În multe cazuri se cheamă un slujitor devotat al lui Dumnezeu sau un prieten creștin care se roagă mult. Cu siguranță nu se omite nimic. Cu toate acestea, nici un om nu-ți poate oferi ceea ce îți oferă Domnul **astăzi**, în ziua în care ești sănătos: **ceasul liniștit în care poți cu toată limpezimea minții să-ți așterni trecutul înaintea lui Dumnezeu, să-ți mărturisești păcatele înaintea Lui.** Ce minunată ofertă a harului, că Isus vrea să Se aplece astăzi spre tine! El vrea să răspundă în har la rugăciunea ta, El vrea să ia povara vinei de pe conștiința ta, vrea să te împace cu Dumnezeu. El vrea să dea pace inimii tale și să deschidă poarta slavei în fața ochiului credinței tale.

Să nu spui acum: ora aceea de moarte subită este nesigură și departe. Pricepe acest adevăr: **ceasul iertării există pentru tine acum, este astăzi.** Domnul, care a mers pentru tine la moarte de cruce, te privește cu ochi iubitori și îți spune inimii tale: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care sunt pentru pacea ta!” Domnul a spus odinioară acest cuvânt pentru Ierusalim, plângând și a adăugat: **„Dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi”** (Luca 19,42). Pe acesta din urmă nu ți-l va spune, căci tu ai aruncat acum o privire în seriozitatea muririi și a veșniciei și în bogăția harului.

Nr. 43 MAI EXISTĂ SCLAVI ÎN REICHUL GERMAN?

„Scapă pe cei care sunt duși la moarte și nu te retrage
de la cei care merg clătînându-se la măcel.

Dacă zici: „Iată, noi n-am știut aceasta!”

nu va lua seama Cel care cântărește inimile?”

(Proverbe 24,11-12)

Încă în anul 1886 (deci în urmă cu nici măcar 30 de ani), numărul sclavilor care au fost vânduți de negustorii mahomedani din estul Africii în ținuturile asiatice a fost estimat anual la cincizeci de mii. Această îndeletnicire n-a fost nici până astăzi înfrântă total. Însă este pe cale de a descrește – mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru aceasta! – prin aceea că majoritatea guvernelor europene s-au împotrivit energic comerțului cu sclavi în regiunile lor coloniale. Dar între timp s-a constatat că de mulți ani se exercită din alte părți o cruzime neîndurătoare asupra nefericitei populații negre. Relatări din statul Congo, ținut belgian, povestesc despre tratarea inumană a băștinașilor în aceste ținuturi întinse, prin angajații și funcționarii administrației belgiene. Aceste relatări par prea înfricoșătoare pentru a fi credibile. Dar comisiile de cercetare trimise au confirmat în totul că acolo au curs râuri de sânge și lacrimi și că acest popor nefericit a sângerat sub o cruzime exercitată sistematic. În majoritatea regiunilor statului Congo, populația neagră s-a împușinat în multe locuri la o zecime a efectivului ei de mai înainte. Multe sate de negri de pe Congo au pierit. Cete de oameni au fost omorâți cu cruzime, mulți au fost biciuiți până la moarte cu vestitul bici din piele de hipopotam, pentru că nu au putut livra cantitățile cerute de produse indigene, înainte de toate cauciuc. De aceea, cauciucul care vine din statul Congo este numit în Anglia „cauciucul însângerat”. Cam 15 ani a durat această nenorocire și nici astăzi încă nu este biruită, în ciuda criticii publice energice din Europa.⁴

Noi ne facem o imagine mult prea slabă despre nenorocirea care stăpânește pe întinsul pământului prin păcatul și neîndurarea oamenilor. Tu te gândești având în vedere acele inumanități din Congo: așa ceva nu se întâmplă în Germania. Firește, această formă de sclavie nu există la noi. Cu toate acestea să știi că tu însuși ești în primejdie să devii un sclav, un prizonier al păcatului, căci este un adevăr de neclintit ce a rostit Domnul Isus: „Adevărat, adevărat vă spun, că oricine trăiește în păcat este rob al păcatului” (Ioan 8,34.). Putem să ne bucurăm de libertate cetățenească deplină, ca om bogat putem avea multe slujnice, muncitori, subalterni și funcționari, putem governa peste mulți oameni și să dispunem de ei într-un post respectat - și totuși, în ciuda tuturor acestor lucruri putem fi **un rob al păcatului**, un încătușat al lui satan. Satan își folosește dreptul de stăpânire asupra omului care este născut în împărăți lui, sub puterea lui, ca să facă din el un sclav. **Există sclavi ai mâniei, sclavi ai poftii carnale, ai minciunii, ai avariției. Există sclavi ai alcoolului**, care știu exact că alcoolul îi face nefericiți, bolnavi în suflet și în trup, că el le duce familia la sărăcie și mizerie, că el transformă toată viața într-un blestem. Cu toate că un asemenea băutor nefericit știe aceasta, el nu are puterea și tăria să se elibereze din lanț, chiar dacă ar dori mult. El poate să plângă pentru nenorocirea lui, poate să aibă intenții bune, poate să-i promită ameliorare chiar cu jurămintele mamei lui care plânge sau soției nefericite, cu toate acestea nu va fi liber. Pentru a fi eliberat, el trebuie să cheme în ajutor pe cineva care ajută, care este mai tare decât vrăjmașul crud care l-a legat. Acesta mai tare este Isus. Este scris: „Când cel tare (acesta este satan) își păzește casa înarmat, bunurile lui sunt în pace.

⁴ Relatarea de mai sus este întemeiată pe documentul „Das Schicksal des Kongo” („Soarta Congo-ului”), al cărui conținut se bazează pe rapoartele comisiilor de cercetare.

Dar când unul mai tare decât el (Acesta este Isus), venind asupra lui, îl răpune, îi ia toată armura în care se încrezuse și împarte prăzile luate de la el” (Luca 11,21-22).

De aceea a rostit Domnul marele adevăr: „Dacă Fiul vă va elibera, veți fi cu adevărat liberi” (Ioan 8,36). Nu există alt eliberator din sclavie, din blestem și din mizeria păcatului, **decât Domnul Isus** și – mulțumim Domnului! – nu există nici o putere și nici o noapte a păcatului din care Isus să nu poată și să nu vrea să elibereze pe oricine care caută la el eliberarea, în credință, adică cu supunerea vouă.

Satan, înșelătorul vicelan, ascunde de ochii oamenilor cât de groaznică este robia păcatului. El le arată plăcerea păcatului, ca odinioară fructul oprit din Paradis, despre care este scris: „Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să facă pe cineva înțelept. A luat deci din rodul lui și a mâncat; a dat și soțului ei, care era lângă ea, și a mâncat și el.” (Geneza 3.6). Abia după aceea vede omul înșelat că el este un sclav prins.

Din scrisoarea unui rob al poftei carnale să împărtășim următoarele: „N-a durat mult și iar am avut o cădere. Acum au început muștrările de conștiință și chinul sufletesc. Dar păcatul a devenit tot mai tare și **acum sunt legat cu lanțuri tari, de nerupt**. Această luptă a durat doi ani, până acum. Și acum m-am supus sorții. Vă puteți imagina cum am decăzut! Oboseală, dureri de cap, ochi sticloși, sleit și ramolit – acum nu mai am nici un chef să trăiesc. Încă n-am nici douăzeci de ani. Dar tinerețea mea, ba chiar viața mea s-au dus. Acum nu mai am nimic altceva de făcut, decât să-mi cumpăr un revolver și să-mi trag un glonț în cap. Cu toate că trebuie să scriu acestea plângând, este totuși adevărat. Numai **aceasta o știu precis, că pentru mine există un Judecător, al cărui zel înfocat mă va mistui**. Această convingere încă mă mai reține de la sinucidere. Mântuitorul m-a căutat mereu iubitor, dar am fost îndărătnic și arogant. Avertizați-i pe tovarășii mei de acest păcat ascuns și îngrozitor, din care nu mai există scăpare așa de ușor. Așa mi s-a întâmplat, la urma urmelor, dar blestemată fie ziua în care am fost ademenit la acest păcat. Am scris această scrisoare plângând, dar viața mea s-a dus!”

Acest autor al scrisorii a fost, după cum sperăm, eliberat de gândurile lui sinucigașe și condus la mântuire prin slujba de dragoste a unui creștin credincios. Am putea să tipărim aici unele scrisori de bucurie entuziastă de la sărmani încătușați ai păcatului, care au trăit salvarea lor deplină din robia lor disperată, prin marele Eliberator, Isus Hristos.

Dar acum mai există în afară de sclavia lucrurilor imorale, ca: **alcool, avariție, pofta cărnii** încă o alta: **robia mediocrității, a concepțiilor pământești, a indiferenței față de Dumnezeu**. – Acești prizonieri nu sunt conștienți de robia lor – dar ei au nevoie de eliberare la fel de mult ca acei sclavi ai alcoolului sau ai poftelor carnale.

Există mult mai mulți robi jalnici ai păcatului decât credem. Observăm aceasta de îndată ce oamenii își deschid inima ca să-și rostească tainele conștiinței. Domnul are milă pentru ei. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Scapă pe cei care sunt duși la moarte și nu te retrage de la cei care merg clătănându-se la măcel. Dacă zici: „Iată, noi n-am știut aceasta!” nu va lua seama Cel care cântărește inimile?”

Și tu ești chemat, prietene, să pleci din slujba dumnezeului acestui veac, al marelui mincinos și înșelător, satan, să-i refuzi înrolarea și ascultarea. **Fă aceasta cu inimă sinceră, dar fă-o de tot**. Nu te gândi că Domnul Isus te va elibera dintr-un domeniu al păcatului, dacă nu te predai ca să fii al Lui cu toată viața, **în toate domeniile**. Poți să citești în acea scrisoare cum satan vrea să-i ducă pe oameni la pierzare pentru timp și veșnicie, pe unul așa, pe altul așa. **Tu ai nevoie de eliberare prin credință și predarea vieții Domnului**. Îndrăznește curajos! El nu te lasă să cazi.

Nr. 44 LA CE TE ÎNDEAMNĂ NECAZUL ALTCUIVA? LA ÎNDUIOȘARE SAU LA AJUTOR?

„Dar un samaritean, care era în călătorie, a venit la el și când l-a văzut,
i s-a făcut milă de el și s-a apropiat” ... „Du-te și fă și tu la fel!”
(Luca 10,33 și 37)

Unul dintre marile ziare berlineze a adus următoarea știre din Rusia:

Printr-o explozie la *Novaia Zemlia* a devenit cunoscută tragedia unui întreg sat de pescari. Un industriaș din industria peștelui, din Arhangelsk, a colonizat în anul 1909 pescari cu femeile și copiii lor în micul golf din *Novaia Zemlia*, pentru a învăța să cunoască mai îndeaproape speciile de pești ale Oceanului Înghețat, ca să-și mărească afacerile. Din nefericire, acest industriaș s-a gândit mai mult la câștigul lui decât la aprovizionarea suficientă a familiilor de pescari, care au murit de o moarte tristă prin înfometare; când a trimis un vapor ca să vadă de angajații lui, toți au fost găsiți morți de foame. Un jurnal găsit a schițat tragedia care s-a derulat în Oceanul Înghețat. La început a apărut boala printre pescari, pe fondul alimentației care a devenit tot mai insuficientă, până când ultimii au murit pur și simplu de foame. „Nu avem provizii, nu prindem nimic sau numai un peștișor. ... Părea că se apropie un vapor, dar ne-am înșelat ... Este îngrozitor să vezi cum copiii noștri mor de foame! Ei ne roagă stăruitor să-i ajutăm, dar cum? – Noi mâncăm lâna hainelor noastre și sperăm să fim salvați curând. – Copiii au murit toți. – Mai trăiesc doar patru pescari și două femei. – Doi pescari au murit; au mâncat carnea celor morți. – Eu, Senow, mai sunt singurul în viață și scriu aceasta deja foarte slăbit – tremur deja, ochii îmi tremură și mâinile la fel ...” Aici se opresc însemnările.

Acei pescari ruși nefericiți nu mai pot fi ajutați, viețile lor s-au sfârșit.

Este un fel de înduioșare ieftină și fără valoare, dacă citim o asemenea tragedie la măsura confortabilă de cafea, cu țigara aprinsă. Poate chiar ne indignăm asupra aceluia întreprinzător fără scrupule. Dar întrebarea este: dacă aici, unde nevoia, nenorocirea din viață ne întâmpină personal, suntem dispuși să ajutăm și să ștergem lacrimi? De jur-împrejurul nostru există multe familii în care copiii rabdă de foame și nu au haine, ca urmare a beției și a nesocotirii datoriei taților sau ca urmare a bolii părinților. O creștină care i-a vizitat pe săracii din zona orașului ei, a ajuns într-o gospodărie care semăna mai mult cu un grajd, decât cu o locuință omenească. Aici locuia o femeie sărmană, părăsită de soțul ei, cu cei cinci copii ai ei, cu vârste cuprinse între 1 și 6 ani, pe care căuta să-i hrănească cu greu din cusut.⁵

Acum la altă femeie. Și aici a intrat nevoia și jalea. Pentru a evita toată această nenorocire și pentru că nu mai putea să vadă cum duc lipsă ai lui, tatăl, de altfel cumsecade, dar bolnav trupește, și-a luat viața în urmă cu șase săptămâni. El a lăsat în urmă o scrisoare emoționantă de rămas-bun către soția și copiii lui. Această sărmană femeie bolnăvicioasă își dă acum multă osteneală să câștige cel puțin atât cât să poată fi plătită chiria locuinței; dar apoi tot nu are nimic de mâncare pentru ea și pentru copiii ei, ci trebuie să rabde împreună cu ei. –

Ici și colo răzbate câte ceva în public din această nenorocire, dacă presa cotidiană relatează că din nou o mamă disperată, epuizată și bolnavă le-a făcut seama copiilor și ei înseși, pentru că nu mai putea să vadă flămânzirea odoarelor ei sau pentru că nu mai putea să suporte maltratarile soțului ei decăzut, leneș și bețiv. Ce mulți apucă an de an această cale înfiorătoare a pruncuciderii și a sinuciderii!

⁵ Trebuie remarcat că în marile orașe, mai cu seamă în Berlin, se fac lucruri extraordinare pentru săraci. Berlinul cheltuiește pentru îngrijirea săracilor mai bine de 30 de milioane anual – dar nu ajung.

De patru ori într-un an a fost acea creștină despre care s-a povestit mai înainte, la cadavrul unor femei care își pusese ră capăt vieții, pentru că au crezut că nu mai pot să lupte împotriva nevoii și grijii prea mari.

Într-o dimineață a venit o femeie foarte devreme. Când i s-a deschis ușa, s-a prăbușit din cauza slăbiciunii. A fost dusă în cameră și așezată. Plângea foarte tare; când s-a liniștit puțin a spus textual: „Vai, nu mai pot! În noaptea aceasta am fost foarte aproape să-mi pun capăt vieții, dar m-am gândit la copiii mei. Șapte am și al optulea vine în zilele următoare. Soțul meu nu se interesează de noi; ce câștigă, bea; nu avem în casă nici lucrul cel mai neînsemnat, nici măcar o bucățică de pâine. Doi copii sunt bolnavi. Vreți să mă ajutați?” Oamenii au fost vizitați mai târziu și s-a văzut că este așa cum a spus femeia, ba chiar aproape mai rău. Câteva scaune, o masă, două paturi constituiau tot mobilierul. Un copil tâmp ședea pe podea, un altul era îmbrăcat numai cu o hăinuță. Nici unul dintre ei nu putea să meargă și arătau groaznic de piperniciți. Copiii mari nu puteau să iasă pentru că nu aveau nimic de îmbrăcat.

Iată, prietene, acestea sunt imagini din realitate. Tu le-ai citit ca să înțelegi puțin cât de mult ai de mulțumit pentru multele binefaceri din viața ta. Dar le-ai citit și pentru că Domnul vrea să te întrebe dacă în viața ta ai făcut deja milostenie și ai șters lacrimi.

Cunoști istoria samariteanului milostiv? El a văzut pe drumul pe care mergea, zăcând un om sângerând, de care nu se interesa nimeni. El s-a îndurat de nefericit, ca să-l salveze. Domnul spune tuturor oamenilor avându-l în vedere pe acest samaritean: „Du-te și fă și tu la fel!”

Dar înțelege: în afară de cei care sunt într-o nevoie trupească așa de mare, în mizerie adâncă, mai există mulți încătușați ai păcatului, dezolați, bolnavi, oameni care au nevoie de dragoste și de îngrijire, care nu sunt flămânzi după pâine, ci după mângâiere și nădejde. Aceștia sunt atât în bordeie, cât și în palate. Poate faci chiar tu parte dintre ei?

Adevăratul Samaritean este Isus. El stă pe drumul acestei vieți și le strigă oamenilor: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11,28). El te cheamă și pe tine. El nu vrea numai să-ți vindece viața de tot blestemul păcatului și să te elibereze din toate lanțurile păcatului, El vrea să facă din tine un om care să poată spune: „Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat” (Romani 5,5). Atunci poți să le faci oamenilor cunoscută dragostea salvatoare a lui Dumnezeu, care s-a arătat în Isus, mântuirea, harul, ajutorul, ascultarea rugăciunilor. Iată, acestea lipsesc poporului nostru. – Dacă vrei să slujești așa, în dragostea dăruită de Dumnezeu, trebuie mai înainte să fii tu însuși sigur de har, trebuie să fi găsit **pacea cu Dumnezeu** prin privirea credinței în rănile de moarte ale Fiului răstignit al lui Dumnezeu.

Atunci vei putea mărturisi într-adevăr: „Deci, fiindcă am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care avem și iertarea, prin credință, în harul acesta în care suntem, și ne lăudăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Romani 5,1-2). Atunci vei fi capabil, ca un martor al harului salvator, să intri în disperarea unei lumi muribunde, chiar și în nefericirea poporului nostru, care sângerează din rănile păcatului său.

Îi iubești tu pe oameni? Iubești tu poporul nostru? O, atunci nu te mulțumi cu o stare de spirit emoțională la citirea atâtor nevoi, atâtor disperări care ne înconjoară din toate părțile. Ci privește în jur, acolo unde Dumnezeu ți-a dat locul în viață, dacă vezi oameni pe care poți să-i ajuți, să-i încurajezi sau să-i mângâi. Asemenea oameni găsești atât în cazarmă, cât și pe vapor, și în fabrică, și în casele săracilor, și în casele bogaților.

Nr. 45 TOTUL ESTE CLAR!

„Căci sunt bine încredințat că nici moarte, nici viață,
nici îngeri, nici stăpâniri, nici cele de acum, nici cele viitoare,
nici puteri, nici înălțime, nici adâncime, nici o altă creatură
nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu,
care este în Isus Hristos, Domnul nostru”
(Romani 8,38-39)

Totul este clar! Aceasta înseamnă că la bord totul este în ordine, totul este gata pentru a începe călătoria. Într-o scrisoare de călătorie se spune:

„Am urcat pe corabia care de acum va fi casa noastră pentru trei săptămâni. Căpitanul și cărmaciul erau pe puntea din spate; a urmat anunțul: **Totul este clar!** Căpitanul a răspuns: Good bye! (adică: Dumnezeu cu voi!)”

Acele corăbii i s-au dezlegat parâmele în portul Genova, ca să pornească în călătoria ei spre Australia. Doi dintre călători era în drum spre **Insulele germane ale Amiralității**, din partea sudică a Oceanului Pacific.

Insula principală a acestui grup de insule locuite numai de canibali se numește Manus. Lucrarea Evangheliei, care urma să fie întreprinsă acolo, cu toate greutățile și primejdiile ei, o cunoaștem din istoria unui grup învecinat de insule, **Noile Hebride**. Situațiile de acolo au fost acum 60 de ani aceleași ca cele de acum în **Insulele germane ale Amiralității**. Așa ca astăzi aici, pe atunci toți locuitorii erau acolo canibali. Canibalismul nu era acolo neapărat numai ceva ocazional, ci erau întreprinse expediții războinice interminabile pentru obținerea cârnii râvnite.

Dar când pe acele insule au venit mesageri devotați ai lui Dumnezeu, care și-au riscat viața ca să facă să lumineze dragostea lui Dumnezeu în noaptea și în nenorocirea acestor oameni neîndurători, după 40 de ani de jertfe și de credință Evanghelia a sărbătorit un mare triumf. Pe noile Hebride locuiesc astăzi mulți creștini adevărați. Acolo stăpânesc: ordinea, pacea și bunăstarea. Biblia și-a făcut intrarea în case, în limba acelor triburi. Firește că toate acestea sunt răscumpărate cu sângele și viața, cu nenumărate suferințe ale multor mesageri ai lui Dumnezeu, care și-au pus viața în joc pentru cauza Domnului lor. – Aceeași lucrare trebuie deci să înceapă acum pe **Insulele germane ale Amiralității**. Cercetarea acestor insule este încă foarte incompletă. Cercetătorul Parkinson scrie în 1907, că nici un alb n-a făcut încă mai mult de trei mii marine în interiorul insulei și europenii au călcat până acum pe insulă probabil numai pentru câteva ore, și anume, numai cu trupele de poliție, sub asistența unei nave de război.

Acolo voiau să meargă acei doi tineri germani, să ducă vestea despre Isus, Evanghelia harului salvator. Convinși că Domnul Isus merge cu ei, voiau să-și pună viața în joc ca să facă să lumineze lumina dragostei lui Dumnezeu aici, unde până acum nici o rază a harului divin n-a ajuns la inimile oamenilor. Într-o cântare frumoasă se spune:

Isus ne-a trimis, cum Tatăl / Pe El să-L trimită-a vrut,
Dragostea-I să strălucească, / Unde El nu-i cunoscut.
Lăsați pe țărni să ardă focuri, / Luminând prin ceața deasă,
Ca luntrașii să găsească / Drumul sigur spre acasă!

Când a răsunat vorba „**Totul este clar!**”, aceștia doi au știut că de acum își părăsesc patria cu tot ce le-a fost scump pe pământ, **de dragul Numelui lui Isus**. Cine vrea să meargă pe o asemenea cale, trebuie, firește, să fi verificat cu mult timp înainte întrebarea în fața lui Dumnezeu: **În viața mea este totul clar?** Nu este aici nici o piedică, nici un lanț, nici o legătură

care mă ține legat, astfel încât să pot să-mi urmez drumul în pace, într-adevăr cu inima neîngreunată, sigur de harul lui Dumnezeu? Mulți oameni cred că este timp să meditezi la aceasta când bate moartea la ușă. Firește, în fața morții, la poarta veșniciei, această întrebare pășeste spre oameni cu o forță irezistibilă: **Este totul clar? Ești tu pregătit să-ți părăsești scena pământească și să începi călătoria pe tărâmul veșniciei?**

Sus, în acea altă țară, Domnul Isus a pregătit pentru fiecare dintre ai Săi un loc în casa Tatălui. El a mărturisit aceasta personal celor care sunt ai Săi, când le-a spus ucenicilor Lui: „În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus, căci Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, voi veni din nou și vă voi lua la Mine Însumi, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi” (Ioan 14,2-3). În aceasta stă în același timp întrebarea pentru fiecare în parte, **dacă el este cu adevărat un ucenic al lui Isus**, dacă el este eliberat prin puterea harului și a sângelui ispășirii lui Isus, de toată vina și toate petele și poverile conștiinței. Un creștin adevărat spune în pace: „Căci sunt bine încredințat că nici moarte, nici viață, nici îngeri, nici stăpâniri, nici cele de acum, nici cele viitoare, nici puteri, nici înălțime, nici adâncime, nici o altă creatură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru”. **În clipa în care un om poate să spună aceasta cu adevărat, pe corabia vieții lui totul este clar.** Dar aceasta nu trebuie s-o amânăm până murim, nu, în zilele de tărie și sănătate trebuie să devenim siguri de har. Cine stă astfel, acela poate și după aceea, în pragul veșniciei să spună în pace deplină: **Totul este clar!** Spune, prietene, este totul clar pe corabia vieții tale? Ești tu în ordine cu tata și cu mama? Le-ai mărturisit și le-ai spus tot ce știi că a fost păcat, încăpățănare și nerecunoștință? Ești tu în ordine cu toți ceilalți oameni. Ia în serios această întrebare! – Dacă ești față de alți oameni de neîmpăcat, răzbunător sau chiar în ură și amărăciune, **atunci tocmai că nu este totul clar.** Domnul Isus îi îndeamnă pe oameni: „Pune-te de acord de îndată cu potrivnicul tău, cât timp ești cu el pe drum” (Matei 5,25).

Dar aici este Unul mai mare decât oamenii, aici **este Dumnezeu veșnic.** În dragostea Lui minunată El S-a descoperit păcătoșilor vinovați – Hristos, Fiul lui Dumnezeu, S-a arătat pe pământ. El a venit ca prin Mântuitorul salvator, prin Cel răstignit, Cel înviat, oricine să poată găsi calea spre pace și bucurie. Isus a luat pe cruce locul nostru în judecata lui Dumnezeu, ca garant al nostru; El Și-a vărsat sângele ca noi să putem găsi la El pace și deplină siguranță a iertării întregii vini, siguranța harului și a slavei veșnice. Cine a venit la El cu toată povara păcatelor lui și a primit pacea cu Dumnezeu prin privirea cu credință la rănilor Lui de moarte, **acela are prin Duhul Sfânt mărturia că totul este reglementat pe vecie înaintea ochilor lui Dumnezeu, că vina este ștearsă cu adevărat din cărțile judecății lui Dumnezeu. Un asemenea om poate atunci să spună: Totul este clar! El are pacea lui Dumnezeu. De aceasta avem nevoie nu numai ca să murim fericiți, ci la fel de mult și ca să trăim fericiți.** Ce prețios este când un om poate să spună: Trecutul este reglementat înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, prezentul este sub harul lui Dumnezeu, căci Isus, Domnul, mă conduce cu mâna Lui atotputernică și credincioasă, viitorul va fi slava. Atunci drumul care urmează poate să fie sub nori întunecoși și amenințatori – inima este atunci liniștită, pentru că Isus conduce cârma corăbiei vieții. **Totul este clar!**

Inima celor doi bărbați a fost voioasă și ușoară când a răsunat cuvântul: **Totul este clar!**, căci pe corabia vieții lor era totul clar lăuntric: nici o povară, nici o grijă, nici o apăsare, nici o teamă. Ce privilegiu! **La tine este totul clar?**

Nr. 46 CE EROARE!

„Nu vă înșelați: „Dumnezeu nu Se lasă batjocorit”,
Ce seamănă omul, aceea va și secera” (Galateni 6,7)

Mulți oameni gândesc, că dacă într-adevăr există un Dumnezeu, El este la o distanță nemărginită și este mult prea mare și prea solemn ca să Se îngrijească de noi, fapăturile omenești și de nevoile, grijile și durerile noastre, de vorbele, căile și păcatele noastre. Ce eroare mare! Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Doamne, Tu mă cercetezi de aproape și mă cunoști; știi când stau jos și când mă scol și de departe îmi pătrunzi gândul” (Psalmul 139,1-2). Da, Dumnezeul sfânt și veșnic îl înconjoară pe omul muritor ca aerul pe care îl respirăm și nimeni nu poate să fugă de El. Dar El nu este cu omul ca să-l judece, ci ca să-l salveze și să-l binecuvânteze. Dumnezeu este dragoste și El face ca oamenii să afle aceasta prin faptul că le este aproape cu ajutor și mângâiere și le răspunde la rugăciuni. El face aceasta în lucrurile mari și mici și în cele mai mici. Ba chiar participă plin de milă la tot ce ne emoționează.

Acum câțiva ani, un băiat a primit în dar șase porumbei cu coadă de păun. După ce păsările au fost păstrate patru săptămâni în hulubărie pentru a le obișnui, a venit ziua mult dorită în care porumbeii au fost lăsați afară. Dar vai! – au zburat de acolo; a venit seara – porumbeii nu s-au întors. Băiatul foarte întristat l-a rugat pe Domnul: Fă să se întoarcă în hulubărie frumoșii mei porumbei. În dimineața următoare au fost acolo în număr complet. Spune – este Dumnezeu prea departe ca să se intereseze de micile noastre probleme? Nu, pentru El nu este nimic prea mare și nimic prea mic.

Acest adevăr, în legătură cu care marea majoritate a oamenilor sunt complet în eroare, nu este în nici un caz un adevăr neputincios, ci el aduce sub binecuvântări de nespus viața oricărui om care îl apucă; el ne face receptivă cunoașterea că Dumnezeu atotputernic, Creatorul lumilor ne însoțește cu grija, puterea și ajutorul Său. El ne-a dat dreptul să cerem ajutorul Lui, să aducem la inima Lui trebuințele noastre, să-I spunem nevoile noastre și să avem parte de ajutorul Lui.

De curând s-a întâmplat că un tată credincios a suferit o criză de nervi. Într-o întunecare bruscă a minții și-a părăsit soția și copiii și a plecat departe, în străinătate. A plecat de dimineață din casă, aparent la muncă; nu s-a mai întors. A trecut noaptea, a doua zi, a treia zi. Ce grijă a umplut inima soției devotate și a copiilor! În aceste zile de teamă, această creștină a mărturisit prietenilor ei, care au venit s-o mângâie, că ea a pus totul în mâna atotputernică a lui Dumnezeu, cu toată siguranța credinței și că ea se odihnea în dragostea, puterea și credințioșia Domnului ei. Toate eforturile de a-l găsi pe cel dispărut păreau zadarnice. În sfârșit, a venit o veste din B., din Elveția. Acolo plecase bărbatul, neștiind nici el de ce. Un prieten loial a mers acolo ca să-l aducă înapoi pe bolnav și totul a fost bine. Omul și-a păstrat chiar și postul bun.

Astfel a răspuns Dumnezeu credinței acestei femei foarte încercate.

Tocmai că Dumnezeu nu este o noțiune, o concepție și nici o forță a naturii – cine gândește aceasta este într-o eroare nemărginită. Nu, Dumnezeu este o Persoană sfântă, prezentă, și anume, Persoana care este dragostea desăvârșită și cea mai înaltă înțelepciune. El Își zice Părintele îndurărilor, Dumnezeul oricărei mângâieri și El este în același timp Cel atotputernic. Despre El mărturisesc: stelele cerului, marea care vuieste, furtuna care urlă, soarele care râde, floarea care înflorește; și despre El mărturisește conștiința ta, o, faptură omenească, atunci când te acuză de minciună și de vină.

Mulți oameni cred că pot face ce vor, ce a fost, a fost, odată cu moartea se termină totul, pentru om nu există nici veșnicie, nici judecată. Ei cred că se pot scutura de păcatele lor ca un câine de apă când a ieșit din baltă.

Ce enormă este această eroare! Dumnezeu spune: Nu vă înșelați: „Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și secera”. Dumnezeu a spus precis că El va aduce căile

oamenilor înapoi asupra capului lor și El face aceasta. Orice om poartă în el cunoștința că va exista o socoteală dumnezeiască dreaptă de dat asupra vieții sale. Ca dovadă pentru aceasta sunt mulți oameni care vor să uite păcatele trecutului lor și totuși nu le pot uita. Muribunzii mărturisesc o crimă, un sperjur, o călcare a jurământului de credință, o incendiere, pe care le-au comis acum 20, 30, 50 de ani. Păcatul lor i-a însoțit zi și noapte. – Mulți au mărturisit deja că în ceasul de mare primejdie a vieții, în care părea că sunt dați pradă morții, și-au văzut toată viața ca pe un tablou complet trecând prin fața lor. Unii au strigat într-un asemenea moment: Vai mie, sunt pierdut! Aceasta a mărturisit-o un student de la teologie, de exemplu, care la baie a fost înfășurat de plante agățătoare, s-a dus la fund și apoi a fost salvat. Aceasta a mărturisit-o și un funcționar ministerial, care a avut o cădere gravă cu bicicleta pe o pantă abruptă.

Ce eroare, când oamenii vor să se amăgească singuri asupra puterii de distrugere a păcatului lor și asupra judecării viitoare!

Mulți oameni se înșeală când cred că: ce s-a întâmplat, s-a întâmplat! Nu pot să-mi anulez păcatele. Firește, nu poți să faci aceasta, dar Dumnezeu sfânt, care îți este aproape, îți oferă o cale minunată, un mijloc infailibil pentru a înlătura din trecutul tău blestemul vinei, din prezentul tău puterea păcatului și din viitorul tău dreapta judecată a lui Dumnezeu. Calea spre această experiență prețioasă, spre acest eveniment minunat este așa de simplă, încât orice copil poate s-o înțeleagă și să meargă pe ea: **este calea credinței în Fiul lui Dumnezeu, care a venit pe pământ nu ca El, Cel drept și Cel sfânt să judece această lume de păcătoși vinovați, ci ca cei pierduți și vinovați să fie mântuiți prin El.**

Nenumărați oameni greșesc când cred că depinde de bunul lor plac dacă vor să-L recunoască pe Isus și să îi supună viața lor sau nu. Ei nu vor să recunoască faptul că sunt răzvrățiți dacă nu se pleacă înaintea Domnului ca să-și pună în mâna Lui viața, voința și viitorul, și că ei înșiși cheamă sentința pierzării asupra capului lor prin aceea că refuză harul. Ce eroare! Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ, S-a împovărat cu păcatul lumii, și cu păcatul tău, a mers pe crucea de pe Golgota, a suferit judecata dreaptă a lui Dumnezeu asupra vinei noastre. O dragoste dumnezeiască de nespus L-a determinat pe El să Se jertfească pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne împace cu Dumnezeu prin prețiosul Său sânge, pe noi, cei pierduți fără nădejde. Înviat din mormânt și înălțat în slavă, El întinde din cer mâinile Lui străpunse spre păcătoșii fără pace, împovărați de vină și îi roagă și îi îndeamnă prin mii de mesageri, prin cuvânt și în scris: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!” El stă ca Cel viu și Cel prezent în mijlocul puhoiului de oameni care se scurg prin timp spre veșnicie, și le strigă prin Cuvântul Său: „Căutați pe Domnul cât timp se poate găsi; chemați-L cât timp este aproape. Să se lase cel rău de calea lui și omul nedrept de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea milă de el, la Dumnezeuul nostru, care nu obosește iertând.” (Isaia 55,7).

Ce eroare să treci pe lângă această ușă deschisă a harului, să apuci lumea, nimicnicia ei, pofta ei sau desfătările ei repede trecătoare, ca să amuțești conștiința, ca să liniștești inima și apoi să mergi fără nădejde în întâmpinarea dreptei judecări a Dumnezeului sfânt! Despre toți aceștia Cuvântul lui Dumnezeu spune: „V-ați înșelat singuri cu prețul sufletele voastre” (Ieremia 42,20). Dumnezeu va da o sentință puternică și zguduitoare asupra oamenilor care au trecut pe lângă dragostea Lui salvatoare în eroarea lor oarbă. El L-a jertfit pe Fiul dragostei Sale, pe Domnul slavei, L-a văzut suferind și murind în locul nostru, **pentru noi, cei vinovați, pentru că dragostea Lui a vrut să ne salveze cu orice preț din vină și blestem.** Ce eroare, dacă un om își împietrește inima față de această dragoste și trece pe lângă crucea de pe Golgota ca pe lângă ceva fără importanță. Despre aceștia este scris: „Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?” (Evrei 2,3.)

Prietene, ia aminte și întreabă-te dacă ai fost și tu până astăzi într-o asemenea eroare mare. Lasă ca ochii tăi să vadă, urechile tale să audă și inima ta să înțeleagă, ca să nu se spună cândva despre tine: **Te-ai înșelat singur cu prețul sufletului tău!**

Nr. 47 ULTIMUL PAS

„Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu
și crede în Cel care M-a trimis are viața veșnică
și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață”
(Ioan 5,24)

Grupul de excursioniști suise mult timp în pădurea de brad, dar chiar dacă se ajunge în zona alpină înaltă, unde nu mai cresc copaci, înălțimile care se întind în față tot mai acoperă priveliștea. Apoi a venit un strat de nori care i-a învăluit pe drumeți în ceață. Ghidul a anunțat: sus în vârf priveliștea va fi liberă. Drumul a fost lung și abrupt. Dar deodată au ieșit din stratul de nori în loc deschis și ochii au cuprins cu privirea departe, până departe munții înalți însoriți, acea lume tăcută de stânci și zăpadă și gheață, o predică mută despre atotputernicia și mărimea Creatorului, o reprezentare a cuvântului „veșnicie” în roca trecătoare, așezată de mâna lui Dumnezeu în fața ochilor oamenilor, ca să înțeleagă ceva despre măreția sfântă a Celui veșnic. Da, pentru toți cei care de obicei umblă jos, în vale, aici sus, în lumea Alpilor se deschide o creație nouă. Ce repede a fost făcut acest ultim pas, ce surprinzător de bruscă a fost schimbarea între ceața întunecată și priveliștea la distanță, neîngrădită și luminată de soare!

Tot așa există și pentru creștinii credincioși un ultim pas din cețurile și norii vieții pământești, la priveliștea din veșnicie, în strălucirea aceluia Soare care deja pe pământ face luminoasă cărarea noastră, deși nu-L putem privi în față. Acest soare este Isus, Domnul, dragostea veșnică în persoană. Ferice de omul care Îl cunoaște astfel și a cărui viață merge spre acest ultim pas ca să privească acest Soare. Atunci, în fața ochilor pelerinului care pleacă acasă se scufundă în neant tot ce este jos și el vede în fața lui slava veșnică a casei Tatălui, o nemărginită privire în depărtare, în țara luminii, a păcii și a adevărului. Este important să mărturisim oamenilor **realitatea lucrurilor cerești** cu aceeași siguranță limpede cu care un ghid în Alpi le face cunoscut locuitorilor din vale, ce vor găsi sus.

Mii de oameni din creștinătatea de nume contestă, sub aparența înșelătoare a educației moderne, realitatea veșniciei, lumea cerească și toate acelea pentru care Fiul lui Dumnezeu a venit din cer și a murit pe cruce. Înșelați de lucrurile trecătoare, vizibile, ei contestă cu un zâmbet arogant că există acea patrie plină de lumină și pace, acea casă a Tatălui. Ei contestă și realitatea acelei Persoane care a devenit prin suferința și moartea Sa pe cruce, ușa mântuirii pentru orice om care crede. El Însuși a spus: „Eu sunt ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit, va intra și va ieși și va găsi pășune” (Ioan 10,9).

Cui i-a fost îngăduit să-i privească pe creștinii credincioși pe ultima bucată de drum și la ultimul pas din cețurile pământești în lumina soarelui veșnic, acela a văzut că la credința creștină **nu este vorba despre fantezii religioase, ci despre realități fericite**. La paturile de moarte ale copiilor sinceri ai lui Dumnezeu observăm cum puteri dumnezeiești intervin de sus, din lumea acum încă nevăzută, în toiul vieții pământești. Un medic scrie:⁶

„Orele în care am putut să fiu martor al ultimei boli și a morții creștinilor credincioși, fac parte dintre cele mai înălțătoare ale vieții mele. Îmi mulțumesc lui Dumnezeu că am avut dreptul să le trăiesc! Mă gândesc la o femeie tânără, cam de 22 de ani. Ea tocmai născuse primul ei copil, când a fost apucată de o puternică febră puerperală, care a dus în scurt timp la moarte. Ea nu s-a amăgit deloc în privința stării ei. I-a fost limpede că în curând va trebui să-și părăsească soțul iubit, împreună cu care trăise abia un an și pe micuțul ei copil, că trebuia să-și ia rămas-bun de la viață, care durase totuși un timp așa de scurt. Cu toate acestea era nesfârșit de fericită și a dat acestei fericiri o expresie elocventă. Ochii ei erau îndreptați spre Domnul ei, știa că în curând va

⁶ Din scrierea „O moarte frumoasă” de dr. în medicină, Beer. Editura lui Emil Müller, Barmen.

fi la El și a parcurs drumul fără teamă. Numai puține ore înainte de moartea ei a vorbit mult timp, în ciuda mării ei slăbiciuni, cu o femeie care ajutase la îngrijirea ei și a rugat-o fierbinte să-și caute refugiul la Domnul. Strădaniile ei au adus rod. Și această femeie este acum, de ani, proprietatea Domnului Isus, cu toate că la început părea că vorbele muribundeii fuseseră zadarnice.

Un alt exemplu: Un bărbat grav bolnav, care suferea de tuberculoză la coloana vertebrală. Trupul slăbit era îndoit și în unele locuri cu escare. Foarte des era chinuit de dureri puternice. Noaptea îi aduceau rar somnul. Atunci obișnuia să mediteze asupra unui verset biblic sau altul, care devenise inimii lui deosebit de valoros. Dar în ciuda bolii lui grave nu l-am văzut niciodată altfel decât fericit. Dacă mergeai la el să-l vizitezi și poate cu gândul să-l mângâi, atunci puteai fi sigur că pleci cu sentimentul că ai primit tu însuși mângâiere și îmbărbătare. Această fericire care îl însuflețea a rezistat până la moartea lui.

Acestea sunt două cazuri din multe, foarte multe. Uneori auzim spunându-se: În fond, creștinii nu cred nici ei ce le predică altora. Aici este dovada. În fața morții cade masca. Atunci nu mai încerci să te duci de nas pe tine sau pe alții. Și dacă cineva ar încerca să-și ia o atitudine despre care inima lui nu știe nimic, aceasta i s-ar citi destul de curând pe față.

Dar un asemenea pat de boală ne mai arată și altceva. Ceea ce vedem aici nu poate să facă un om cu propria lui putere, aici stă o altă putere în spatele lui, care îl întărește și îl sprijină. Am cunoscut un bărbat tânăr, ce-i drept, abia în vârstă de 19 ani, care era și el un creștin adevărat. Suferea de tuberculoză și la însănătoșire nici nu se putea gândi. Cu toate acestea, inima lui se ocupa încă mult de viață: „La primăvară va fi mai bine.” Dar destul de curând a văzut că Domnul a hotărât altfel. Aceasta a costat lupte, dar Domnul l-a făcut și pe el fericit și a plecat acasă cu inima bucuroasă, deplin conștient, după ce și-a mai luat rămas-bun de la toți ai săi. Astfel de cazuri vedem mereu. Domnul Isus trebuie să elibereze de orice speranță pământească; și El eliberează.”

Lasă-mă să te întreb, prietene, dacă ești pregătit să faci ultimul tău pas așa, în pacea lui Dumnezeu, cu siguranță preafericită. Poate faci parte dintre aceia care spun: Eu nu mă gândesc încă mult timp la moarte. Dar vei recunoaște că zilnic mulți oameni, care gândesc că mai au un șir lung de ani înaintea lor, trebuie să facă acest ultim pas.

De curând s-a întâmplat că în Elveția franceză un predicator a vorbit despre apropierea morții în fața bisericii supraaglomerate. El a spus următoarele: „Nimeni dintre noi nu este sigur unde și când îl apucă mâna rece a morții și îl pune în fața lui Dumnezeu, Judecătorul lui. Eu nu știu dacă în seara aceasta voi părăsi viu amvonul. Dumneavoastră nu știți dacă veți merge acasă din această biserică sau dacă veți fi duși acasă ca leșuri.” La terminarea predicii, după rugăciune, acest predicator s-a prăbușit – era mort! –

Ce educativ este acest eveniment, ce avertizare pentru toți oamenii neîmpăcați! Toți aceia care nu au fost mântuiți prin credința în jertfa prețioasă de pe cruce a Fiului lui Dumnezeu, pleacă în veșnicie ca oameni pierduți. Aceasta este o realitate extrem de gravă. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine n-a ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3,36). Ultimul pas al unui păcătos neîmpăcat nu seamănă cu acel pas din ceața cenușie în minunata strălucire a soarelui munților înalți, ci seamănă cu prăbușirea unui om în adâncurile nemărginite ale pierzării. El a refuzat slujba ocrotitoare și salvatoare a călăuzei sigure. El s-a gândit: n-am nevoie de nici un împăciuitoare și salvator. Astfel s-a prăbușit din vină proprie. Și un asemenea om trăiește realitatea lucrurilor veșnice – dar nu pentru mântuire, ci pentru judecată.

Și tu, prietene, vei face ultimul tău pas. Când? Nu știi. Va fi o intrare cu bucurie în slava lui Dumnezeu? Sau va fi o prăbușire în prăpastia veșniciei pierzări?

Nr. 48 SEMNALUL DE INCENDIU

„Căci Dumnezeu care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric”,
a strălucit în inimile noastre, ca să facem să strălucească
lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.”
(2 Corinteni 4,6)

În stațiunea Karibib (din sud-vestul Africii) s-a întâmplat în anul 1901 că un bărbat care a fost plecat la vânatoare s-a rătăcit în deșertul arid. El a luat urma vânatului cu zel, și din această cauză a pierdut orientarea. Deodată a devenit conștient în pustiu că: **tu nu mai știi unde te afli**. Ce-i drept, a ucis antilopa, dar ce folos dacă nu găsește drumul spre casă? El cunoștea gravitatea acestei situații, căci deja mulți oameni au pierit nenorociți în sud-vest, s-au prăpădit de sete după ce s-au rătăcit.

Dar băștinașii, în mod deosebit hotentotii, au acolo în mod excepțional darul și exercițiul să găsească și să meargă după urme. Deci câțiva dintre acești oameni au fost puși pe urma celui rătăcit, ca să-l găsească dacă este posibil. Dar hotentotii s-au întors – într-adevăr, au luat urma, dar aceasta s-a pierdut curând pe pământul stâncos; ea n-a fost de găsit de jur-împrejur.

Ce trebuia să se facă pentru a-l găsi pe rătăcit? Pe un pisc înalt de munte din cea mai apropiată vecinătate a Karibib-ului au fost duse lemne și paie; seara a fost aprins un foc mare și a fost întreținut timp de multe ore. Acest semnal a luminat până departe, pe distanță de mile în ținutul fără oameni. El a fost salvarea celui rătăcit.

Ostenelile acestui bărbat de a găsi drumul spre casă au fost până atunci zadarnice. El s-a întors înapoi și încolo – soarele apusese, se lăsase noaptea, puterea era consumată – se trezise starea conștientă: **sunt pierdut!** Ce clipă serioasă! Dacă acest bărbat s-a rugat, dacă a strigat către Dumnezeu? Nu știm. Dar atunci a luminat deodată, de pe înălțimea îndepărtată a muntelui, lumina focului și cel rătăcit și-a spus: **Aceasta este pentru mine!** S-a sculat – speranța i-a dat putere nouă -, acum știe drumul: **acolo unde luminează flacăra este salvarea ta!** El n-a așteptat – nu, s-a grăbit, și-a adunat ultima putere. Chiar dacă prăpăstii și hățșuri cu spini îngreunează drumul – el nu se lasă oprit – astfel a fost salvat. Pe acela la care n-a putut ajunge nici un picior omenesc, nici un glas omenesc, pe acela l-a găsit focul strălucitor, care a vorbit de pe înălțimea muntelui un limbaj fără cuvinte: **îndreaptă-te înapoi! Întoarce-te acasă!**

Prietene, această întâmplare conține o pildă dăruită de Dumnezeu, un mesaj al mântuirii. Mulți, foarte mulți oameni sunt niște rătăciți în pustia acestei vieți. Înșelați de plăcerea păcatului, de strălucirea aurului și de ispita ambiției, ei și-au urmărit dorința cu zel; au vrut s-o dobândească. Din această cauză au uitat că tinerețea și viața zboară repede, au uitat îndemnul tatălui și ale mamei, au uitat Cuvântul lui Dumnezeu. Acolo este scris: „Dar adu-ți aminte de Creatorul tău în zilele tinereții tale, înainte de a veni zilele cele rele și de a se apropia anii când vei zice: „Nu găsesc nici o plăcere în ei”” (Eclesiastul 12,1). Chiar dacă au obținut ce și-au dorit, după aceea au observat că au fost înșelați prin nimicuri. Inima lor a rămas cu neliniștea, căci: **„Pentru cei răi nu este pace”!** Ah, dimpotrivă! Câtă povară a conștiinței vine pe inima unui om care intră în viață fără Dumnezeu, pentru a dobândi planurile și dorințele inimii sale încăpățanate!

Cine să enumere și să zugrăvească: bărbați și femei, tineri și bătrâni, bogați și săraci, sănătoși și bolnavi care vor ajunge într-o zi la conștientizarea că **n-au nici o nădejde** pentru veșnicie în viața aceasta încăpățanată și desprinsă de Dumnezeu și de credință! Poate încă mai au dorințe și speranțe **pământeste**, dar după ce au învățat să cunoască viața și oamenii, se uită la toate cu priviri triste. Ei nu au o bucurie adevărată. Ei știu și simt că nu există nimic care să te satisfacă cu adevărat. Pe oameni nu-i mai pot iubi, pentru că în fond nu se iubesc decât pe ei înșiși și au avut parte de atâtea dezamăgiri de la oameni. Ei nu se gândesc la ce fel de dezamăgiri

dureroase le-au pregătit ei altora. **Și acum ce se va alege în final?** Viitorul este așa de deznădăjduit, anii zboară, părul încărunțește, drumul devine singuratic.

Iată: **rătăciți în pustia acestei vieți!** Cuvântul lui Dumnezeu spune despre eil: „**fără nădejde și fără Dumnezeu în lume!**” (Efeseni 2,12.) Într-o zi, un asemenea om ajunge să fie conștient în privința multelor sale păcate și a sfințeniei Judecătorului drept, spre care este purtat pe aripile irezistibile ale timpului, că: **sunt pierdut!** Toată viața mă acuză înaintea lui Dumnezeu și nu pot să anulez nici unul dintre multele mele păcate. Da, el observă că s-a rătăcit departe, în înstrăinarea de Dumnezeu. Poate că el a căutat să găsească drumul spre casă cu intenții bune, dar totul a fost zadarnic. **Ce să facă?** Acolo strălucește de pe culmea muntelui îndepărtat o lumină vie. Acolo arde un foc, flăcări ale dragostei, care luminează până departe în lumea întunecată, fără nădejde, în viața pustie și rece.

Dumnezeu a aprins acest foc. Muntele se numește Golgota. Acolo, pe cruce S-a jertfit Fiul lui Dumnezeu din dragoste dezinteresată; El a luat păcatul lumii pe capul Său nevinovat; El a mers la dreapta judecată a lui Dumnezeu pentru vina noastră. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Isaia 53,6). A Lui? A cui? A lui Isus! El, Cel sfânt, dragostea lui Dumnezeu în persoană, S-a dat la suferință și la moarte ca Garant al nostru, ca să deschidă poarta harului și a vieții veșnice pentru orice om care crede. El întinde dinspre cruce mâinile străpunse spre toți cei vinovați, deznădăjduți și rătăciți. El face să li se spună tuturor mesajul: **„Împăcați-vă cu Dumnezeu!”** Există har; dragostea salvatoare s-a sculat ca să te caute pe tine, cel rătăcit, cel vinovat. Această splendoare și strălucire luminează prin milenii peste popoare și țări. Orice om fără pace, fără nădejde trebuie s-o vadă. Căci: „Evangelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede” (Romani 1,16). Ah, nimeni nu trebuie să se descurajeze, să se prăpădească – **există mântuire și salvare pentru toți, chiar și pentru cel mai vinovat, pentru cel mai nefericit.**

Tu, dragă omule împovărat de vină, ai văzut această strălucire a focului? Ai înțeles că dragostea lui Dumnezeu s-a sculat ca să te caute pe tine, cel rătăcit? Ține minte: **Dumnezeu te așteaptă!** Dar nu pierde timpul, scoală-te ca să găsești drumul spre casă. Știi tu unde este adevărata ta casă? Nu știu dacă mai ai pe pământ casa tatălui. Dacă mai posezi această comoară, atunci știi totuși că ea se va închide când tata și mama vor fi rechemați. Dar există o altă casă pentru tine, deja aici pe pământ: **locul la inima lui Isus.** Ce loc de scăpare! Purtat de mâinile atotputernice și credincioase ale dragostei veșnice, poți să-ți culci capul la inima Prietenului care S-a dat pe Sine pentru tine la moarte de cruce. Lui poți să-I spui tot și **El te va ajuta în toate, te va mângâia, înviora, binecuvânta, te va păzi zi și noapte.** Ce comoară pentru toată viața pământească! Și totuși, aceasta este numai o impresie anticipată despre patria adevărată, veșnică, unde Isus a pregătit pentru ai Săi un loc în casa Tatălui, unde sunt locuințele cele munte. Acolo unde El Însuși va șterge orice lacrimă din ochii copiilor lui Dumnezeu, acolo unde nu va mai exista nici suferință, nici strigăt, nici moarte, nici despărțire, acolo îi va adăpa El pe ai Săi din râul desfătărilor Sale. Aceasta este casa; aici te cheamă strălucirea luminii de pe Golgota.

Iată, prietene, un creștin adevărat este omul care a trăit aceasta, care a venit acasă din rătăcire. El a găsit pacea și poate să mărturisească oamenilor fără pace ce a găsit și ce a trăit; el spune împreună cu apostolul Pavel: „Căci Dumnezeu care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric”, a strălucit în inimile noastre, ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos”.

Nr. 49 MATEI LA SFÂRȘIT⁷

„Toată autoritatea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. ...
Și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.”
(Matei 28,18 și 20)

Doctorul X. venea acasă de la turul său de dimineață. Soția lui l-a întrebat: Care este situația cu domnul A., care trebuia să fie operat astăzi? „Ah, el este „Matei la sfârșit” - va muri!” Așa spun oamenii când nu mai este nimic de sperat.

Un muncitor constructor este adus acasă grav accidentat; el însuși i-a spus soției lui: „Nevastă, eu sunt „Matei la sfârșit” - voi muri!” – Ori de câte ori într-o afacere treburile merg nefavorabil, dacă încheierea conturilor de bilanț la sfârșit de an dă iar la iveală pierderi mari după lungi eforturi pentru un credit nou, oamenii de afaceri spun despre o asemenea firmă: „Aici este „Matei la sfârșit” - trebuie să ne așteptăm la ce este mai rău!”, ceea ce exprimă că falimentul se consideră de neînlăturat.

Mulți vrăjmași ai Evangheliei și ai credinței s-au exprimat deja: Creștinismul este „Matei la sfârșit” - va pieri! Așa a gândit odinioară puternicul vrăjmaș, împăratul roman, Iulian Apostatul – aceasta a gândit-o Voltaire, marele batjocoritor. Acesta a crezut chiar că: în o sută de ani tot creștinismul va fi înlăturat. – Aceasta o cred și astăzi materialistii, moniștii și alți vrăjmași ai credinței. Dar până acum s-au înșelat toți. *Niciodată n-au existat în patria noastră germană atâția copii ai lui Dumnezeu care se roagă, niciodată n-a fost Evanghelia vestită așa de limpede ca în timpul prezent. Laudă și mulțumire lui Dumnezeu pentru că nicidecum nu se vor sfârși binecuvântările creștinismului! Biblia n-a fost încă niciodată așa de răspândită în poporul nostru ca astăzi. Încă niciodată n-a fost așa de cunoscut de toată lumea, ca astăzi, cum trebuie să fie un creștin adevărat, convertit, un ucenic al lui Isus și ce înseamnă: „v-ați întors la Dumnezeu de la idoli, ca să slujiți Dumnezeului Celui viu și adevărat și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morți, pe Isus” (1 Tesaloniceni 1,9-10).*

Dar ce ai spune dacă, cu toate acestea, creștinii credincioși ar mărturisi chiar ei: **Da, cu creștinismul este „Matei la sfârșit”?** Ce scrie aici? În Matei, la sfârșit (Matei 28,18-20) este scris va să zică: „Toată autoritatea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.” și Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” În realitate, creștinii credincioși care mărturisesc Evanghelia Bibliei ca adevăr incontestabil, își zidesc încrederea în viitor pe stâncă de neclintit a cuvintelor ei, care sunt scrise în **Matei la sfârșit**. Nici pentru tine, prietene, nu există nici în timp și nici în veșnicie vreo altă stâncă a mântuirii și a binecuvântării, decât aceste cuvinte prețioase și binecuvântate ale Domnului. El le-a lăsat în urmă pentru ucenicii Săi, înainte să plece în slava Tatălui. **„Toată autoritatea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.”** Deci nu oamenii, chiar dacă sunt mari și puternici, au toată autoritatea, ci **Domnul Isus**, care cârmuiește chiar și inimile împăraților, așa încât ei trebuie să facă și să decidă ceea ce este în planul dumnezeiesc. Căci așa este scris: „Inima împăratului este ca un râu de apă în mâna DOMNULUI, pe care îl îndreaptă încotro vrea” (Proverbe 21,1).

Cine a citit odată istoria lui Iosif din Biblie, acela știe cum a fost Iosif vândut în Egipt de către frații lui și cum acolo a fost aruncat nevinovat în temniță. Probabil că astăzi ar fi spus unii despre el: Este „Matei la sfârșit” - va muri! Dar această cale adâncă a fost **calea lui Dumnezeu**, ca să-l facă pe Iosif salvatorul poporului și stăpânul țării Egiptului. Apoi, când mai târziu frații

⁷ În limba germană există o expresie veche, a cărei origine este controversată, care textual înseamnă „Matei la sfârșit”, dar înțelesul este că ceva a luat sfârșit, că s-a terminat sau că cineva trebuie să se aștepte la ce este mai rău ori că va muri. Expresia poate fi folosită și pentru a indica sfârșitul Evangheliei după Matei.

lui au venit în Egipt ca să cumpere grâne în timpul foametei și Iosif li s-a făcut cunoscut și le-a amintit de răutatea și de neîndurarea lor, el le-a spus: „Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău, dar Dumnezeu a schimbat răul în bine” (Geneza 50,20). Așa cum Dumnezeu în atotputernicia Lui a vegheat asupra vieții lui Iosif, ca să facă de rușine planurile de pieire și să schimbe totul în binecuvântare, tot așa veghează El și astăzi asupra copiilor iubiți, ba chiar le spune că nu trebuie să se teamă: „Încredințează-ți Domnului calea, încrede-te în El și El va lucra!” (Psalmul 37,5)

Aceasta a experimentat-o acum doi ani un subofițer credincios, care a fost primit în compania sa ca un martor devotat al Domnului său. Umblarea lui semăna cu cea a lui Daniel, despre care este scris: „Dar n-au putut să găsească vreun pretext sau vreo greșeală, pentru că el era credincios și nu se găsea nici o greșeală la el și nici un lucru rău” (Daniel 6,4). Subofițerul R. a fost chemat într-o zi la căpitanul lui. Nu știa de ce, dar s-a gândit: Aceasta trebuie să fie cauza: plutonierul nu-ți este binevoitor și atunci căpitanul te va informa că ți se va rezilia reangajarea. Dar el s-a dus în pace, pentru că își știa viața în mâna atotputernică a lui Dumnezeu. Când a ajuns la căpitanul lui, acesta i s-a adresat aproximativ cu aceste cuvinte: V-am supravegheat riguros și v-am găsit loial și de încredere în toate. De aceea am hotărât să vă fac plutonier, dacă acum, în scurt, timp plutonierul nostru va pleca. Așa s-a întâmplat. Tânărul subofițer R. a devenit plutonier și mai este și astăzi. Ce frumoasă a fost această trăire: acest mărturisitor al lui Isus a aflat că viața și viitorul lui nu se odihneau în mâna oamenilor, ci în mâna atotputernică de har a Domnului. Ce mare este această mângâiere pentru adevărații copii ai lui Dumnezeu, că ei în orice vreme, în orice loc pot fi conștienți că **Domnul este cu ei în toate zilele, până la sfârșitul veacului.**

Există o cântare frumoasă care începe cu cuvintele: „Nu te mai teme! Iată, Eu sunt cu tine!” Ce mare este această mângâiere și ce minunat este când un copil al lui Dumnezeu trăiește și mărturisește adevărul acestei făgăduințe, chiar și atunci când drumul duce prin încercări adânci! Doar este scris: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiua Ta mă mângâie.” (Psalmul 23,4.). Aici este atunci într-adevăr putere și pace, pentru că Domnul prezent poate să mențină inima liniștită și fericită.

Noi cunoaștem un martor al lui Isus, care, pentru că este paralizat de ambele picioare și din această cauză este extrem de imobil, parcurge în automobil drumurile pe care le face în slujba Evangheliei. Într-o duminică mașina s-a accidentat grav. Accidentul a fost provocat de un câine mare, care a sărit în roata din față a mașinii. Drept urmare direcția a cedat. Deci nici un om n-a purtat vină pentru accident. Bărbatul a fost transportat cu dureri mari la o clinică. Umărul drept era rupt și brațul drept la fel, iar la mâna stângă erau fracturate oasele carpiene. Cutia toracică era foarte îndesată, așa încât fiecare respirație îi dădea dureri mari. Părea că este „Matei la sfârșit” – că trebuie să se aștepte la ce este mai rău. Dar în realitate, aici cuvântul și-a găsit deplina împlinire: „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. Căci acest bărbat a mărturisit, după ce a fost adus la clinică cu dureri de nespus, că se știe adăpostit în pacea lui Dumnezeu, purtat de brațele veșnice ale puterii și ale credințioșiei Domnului său. Dumnezeu a menținut această viață prețioasă.

Nu știu, prietene, dacă și tu ai putea să spui aceasta în asemenea cazuri – **majoritatea oamenilor nu pot.** Dar dacă îți găsești refugiul, crezând, cu vina vieții tale, cu poverile conștiinței tale la Mântuitorul salvator, Isus, dacă te încredințezi Lui cu toată viața ta, astfel încât El să devină Domn și Stăpân, atunci vei trăi și tu cu inima fericită acest adevăr care este scris în Matei la sfârșit, și nu vei înceta niciodată să-I mulțumești Domnului pentru aceasta.

Nr. 50 CÂT TIMP MAI AI DE TRĂIT?

„Învață-ne să ne numărăm zilele astfel, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!”
(Psalmul 90,12)

S-a stabilit în ultimul timp, cât de mulți oameni există la o vârstă de peste o sută de ani în fiecare dintre țările europene. Rezultatul este surprinzător – există, și anume: 3880 în Bulgaria, 1070 în România, 572 în Serbia, **dar în Germania numai 76**. Nu este aceasta ciudat? Totuși, fără îndoială că îngrijirea medicală și supravegherea publică a stării de sănătate stă în Germani pe o treaptă mult mai înaltă decât în Bulgaria, România și Serbia. Nivelul de trai, felul locuințelor, bunăstarea medie sunt în Germania considerabil mai înalte. Dispozițiile pentru a înfrunta bolile contagioase sunt în Germania mult mai temeinice, personalul școlit pentru îngrijirea bolnavilor este mult mai numeros, numărul spitalelor este mult mai mare, mobilarea și dotarea acestora sunt mult mai bune. Trebuie să spunem deci, că acel rezultat numeric stabilit este inexplicabil. În plus a reieșit că printre cei bogați și distinși numai în cazuri rare, de excepție, un om atinge vârsta de o sută de ani. Aproape toate cazurile de vârstă așa de înaintată se întâlnesc în condiții de viață modeste, nevoiașe. – Acele cifre de centenari arată că există taine în domeniul duratei de viață, vitalitate, ocrotiri ale sănătății, care le sunt ascunse calculelor și îngrijirii omenești.

Viața este un dar al lui Dumnezeu. Fiecare zi pe care Dumnezeu o adaugă vieții noastre este un dar de har. Pe de altă parte: și sfârșitul vieții, ceasul morții este în mâna lui Dumnezeu. Este scris: „Tu îl întorci pe om în țărână și zici: „Întoarceți-vă, fii ai oamenilor!”” (Psalmul 90,3.)

În contrast cu acei oameni care depășesc limita de o sută de ani, unii până la 130 și chiar peste, este numărul mare de cazuri mortale, care cheamă brusc în veșnicie oameni sănătoși, în forța tinereții. Moartea își pune mâna pe un om după sfânta voie a lui Dumnezeu, pentru a-l smulge din timp, pe tărâmul veșniciei. Nici o măiestrie medicală nu poate să împiedice moartea, dacă Dumnezeu a hotărât: Vino! Mulți ar putea gândi că ar fi mai potrivit să fie lăsați să moară acei oameni de 100 sau 110, sau 120 de ani, decât acest bărbat viguros, decât acea mamă devotată copiilor ei care au nevoie de îngrijire. Dar planul înțelept, infailibil și desăvârșit al lui Dumnezeu nu întrebă părerile și aprecierile omenești.

În cotidienele berlineze se citea în 28 mai 1914: Un eveniment tragic s-a petrecut aseară în „teatrul de comedie”. Baronul von R. a vrut împreună cu soția sa, care a avut ieri aniversarea zilei de naștere, să vadă spectacolul de „muzică de cameră” a sus-numitului teatru. Domnul R. tocmai cumpăra la ghișeu de bilete două bilete de intrare, când s-a prăbușit dintr-odată și a rămas acolo mort. Un medic chemat repede n-a mai putut decât să constate moartea survenită ca urmare a unui stop cardiac. Cadavrul a fost dus la locuință de către soția profund zguduită a omului decedat subit.

Astfel de evenimente sunt zilnic cu duzinile în ziare. Aducă cazurile aproape nenumărate în care oamenii își pierd viața prin accident. Fiecare dintre aceste știri este o întrebare adresată oamenilor: **Cât timp mai ai tu de trăit?** Fiecare spune: Nu știu. El poate să răspundă cu: **Da, se poate, într-adevăr!** și la întrebarea: Se poate să mori astăzi? Sau: Se poate să nu mai apuci duminica viitoare? Societățile de asigurări pe viață au stabilit prin calcule statistice extinse, cât timp mai are de trăit un om sănătos, după probabilitate, care acum are 20 sau 30 de ani. Aceasta se poate afla de la orice societate de asigurări pe viață. Dumnezeu le spune oamenilor ceva mult mai bun decât cifrele de probabilitate statistică. El spune: „Învață-ne să ne numărăm zilele astfel, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!” Moartea nu se ține de calculele statistice; și nici nu se lasă anunțată dinainte. Ea îl cheamă dintr-odată pe om; atunci nu este nici o șovăială. Precis vei spune: **Toate acestea sunt adevărate.**

Ei bine, dacă este posibil ca moartea să te apuce astăzi sau mâine, **știi tu unde te duce?** **Unde** vei merge atunci? Să nu spui: mă duce într-o țară necunoscută. Fiecare ar trebui să știe

exact ce-l așteaptă dincolo de moarte, căci Dumnezeu a făcut aceasta cunoscut tuturor oamenilor. Domnul spune deslușit: „Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pieire și mulți sunt cei care intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei care o află.” (Matei 7,13-14). Cuvântul lui Dumnezeu le arată oamenilor **ușa spre viața veșnică**, și anume, **pe Isus**, pe Cel răstignit, pe Cel înviat, care spune: „Eu sunt ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit, va intra și va ieși și va găsi pășune” (Ioan 10,9). Un om, care a găsit pacea cu Dumnezeu și viața veșnică prin credința în Isus, poate să spună astfel cu toată siguranța: Dacă mă apucă moartea mă duc la Domnul! Mă duc în țara păcii veșnice, a bucuriei și a slavei veșnice. De aceea spune Apostolul Pavel: „Aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine” (Filipeni 1,23). Mulți, foarte mulți copii ai lui Dumnezeu au adormit cu mărturia preferită că merg la Domnul. Acolo n-a fost absolut deloc vorba despre o țară necunoscută, ci credința lor a privit în slava lui Dumnezeu prin poarta larg deschisă.

Dar pentru toți oamenii care n-au găsit iertarea vinei lor și pacea cu Dumnezeu, pentru toți cei pe care apasă povara păcatului lor neiertat, **moartea este un portărel** care îl duce pe cel vinovat în fața Judecătorului drept și sfânt. Acolo îl așteaptă o sentință a veșnicei pierzări. Nimeni nu poate să scape de acest portărel, nimeni nu se poate ascunde de acest Judecător. **Și nici tu, prietene!** N-ai recunoscut chiar tu, că nu știi cât mai ai de trăit pe pământ? N-au fost deja mulți dintre prietenii, rudele, tovarășii tăi de muncă smulși dintr-odată de aici?

Acum stă Mântuitorul salvator în fața ta, Își întinde mâinile spre tine și-ți spune că te va duce pentru totdeauna în siguranță, dacă tu Îl vei accepta ca Împăciuitor și Mântuitor al tău și te încredințezi mâinilor Lui. N-ai vrea să fii rezonabil și să folosești ziua de azi, ceasul prezent? Dacă reglementezi prin credință problema păcatelor tale la piciorul crucii, atunci poți spune: Nu știu când, unde și cum voi fi rechemat din această viață pământească, dar știu că moartea nu-mi poate provoca nici o suferință. Știu sigur că din această viață voi merge la Domnul. El Însuși a spus: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată.” (Ioan 11,25-26). N-ai vrea să fii rezonabil și să te pui în siguranță, pentru că astăzi mai este ziua harului pentru tine?

Nr. 51 S-O SPUN?

„Cine își ascunde fărădelegile nu prosperă,
dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare”
(Proverbe 28,13)

Dacă ridici o scândură care a stat în grădină pe pământ și care s-a presat în solul umed, atunci mișună deodată sub scândură gândaci, viermi și animale care se simt bine numai în întuneric. Speriați de lumină, vor să fugă, ca să-și caute cât mai curând posibil o altă ascunzătoare întunecoasă. – Domnul Isus i-a spus odinioară lui Nicodim: „Și aceasta este judecata: că Lumina a venit în lume și oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine face răul, urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vadă faptele așa cum sunt” (Ioan 3,19-20). Acei gândaci și viermi speriați sunt o pildă potrivită a acestui adevăr. Majoritatea oamenilor fac la fel. Dacă este vorba despre păcatul și vina lor, dacă lumina lui Dumnezeu vrea să lumineze în adâncurile conștiinței lor, vor să fugă. **Tu să n-o faci, prietene!** Dacă lumina din veșnicie ajunge la conștiința ta, dacă ești convins de vina ta, de prezența Dumnezeului sfânt și de responsabilitatea ta, **nu fugi!** Dumnezeul sfânt, care trezește conștiința ta prin Cuvântul Lui, te iubește; El te caută ca să te ierte. Lasă-te biruit de har, declară-te vinovat, apucă jertfa de ispășire de la Golgota, astfel încât conștiința ta să fie eliberată de vină și povară.

Ce trist ar fi dacă ai merge tot drumul vieții tale pământești sub povara vinei tale neiertate, ca apoi, la sfârșit, să apari deznădăjduit, ca un vinovat, în fața Judecătorului drept. Mulți oameni trec astfel prin viață. Ei nu trăiesc niciodată ceasul în care se pot lăuda preafericirii: **Toată vina mea este iertată, nimic nu mă desparte de harul lui Dumnezeu! Mă odihnesc la inima Tatălui ca un copil preafericit!** Când apostolul Pavel a trăit aceasta, a spus: „Deci, fiindcă am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care avem și iertarea, prin credință, în harul acesta în care suntem, și ne lăudăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Romani 5,1-2).

Sunt mulți oameni în jurul nostru care poartă poveri. Poverile cele mai grele nu le poartă aceia care duc țiglele pe clădire în covata foarte încărcată; și nici aceia care cară sacii de chintale cu grâne – mai greu cântărește **povara grijii** care apasă pe multe inimi și încă mai greu **povara vinei**. Marea majoritate a oamenilor doresc să ascundă această povară. Ei cred că acesta este singurul lucrul corect. Ce-l interesează pe altul de păcatul meu? Nu voi lăsa pe nimeni să observe nimic în legătură cu acesta. Dar, dragă prietene, tu, care gândești așa, știi tu că păcatul tău este sub ochii lui Dumnezeu? Și că înaintea lui Dumnezeu se va da o socoteală dreaptă pentru toată vina?

Stăteau la masă și stăpânul casei povestea cum a venit cândva în viața lui marea schimbare de la întuneric la lumină prin aceea, că el a mărturisit cinstit păcatele trecutului său unui creștin sincer și experimentat. El a vorbit despre viața lui fără pace de mai înainte și despre nesfârșitele binecuvântări de pace și bucurie care au inundat viața lui din ceasul acela, după ce el se așezase ca un păcătos vinovat în lumina lui Dumnezeu. El trăise în pofta lumi și în înstrăinarea de Dumnezeu. Vina ascunsă a trecutului său acționa în viața lui ca o poartă de ecluză; ea nu permitea ca râul păcii lui Dumnezeu să se verse în inima și în viața lui.

Printre cei care stăteau la masă se afla o doamnă bătrână. Sub părul ei alb se vedea o față dureros de abătută; trăsăturile ei vorbeau despre o nefericire lăuntrică profundă. Lucrul acesta era cu atât mai bător la ochi, cu cât această femeie bogată era cunoscută până departe ca religioasă și binefăcătoare. Ea a tras cu urechea când a auzit despre acest stăvilăridicat, despre piedicile care au ținut departe harul și pacea. Atunci a luat hotărârea că și la ea trebuia în sfârșit ridicată această poartă de ecluză. Ea l-a rugat încă în aceeași seară pe un creștin experimentat să vină la ea. Atunci, în ceas de noapte, și-a dezvăluit ea tainele conștiinței, vini de care n-a avut habar nici un om, care zăceau în zilele tinereții ei. Purtase această povară grea aproape cincizeci de ani. Ea a adus totul în lumina harului; ea a pus povara ei jos, la picioarele Aceluia care a suferit și a murit pe cruce, ca să-i împace pe păcătoșii vinovați cu Dumnezeu. Ce veste, că Isus a venit ca să arunce pentru orice om care crede, toată povara vinei lui în abisul îndurării lui Dumnezeu. Această femeie a trăit același lucru pe care l-a experimentat marea păcătoasă care căzuse la picioarele lui Isus cu vina grea a vieții ei. Aceasta a auzit glasul Mântuitorului: „**Iertate îți sunt păcatele! ... Credința ta te-a mântuit; du-te în pace!**” (Luca 7,48 și 50). În ceasul acesta s-a petrecut o transformare minunată în inima și în același timp pe fața bătrânei doamne. Acele trăsături de profundă nefericire au dispărut dintr-odată. Aceiași ochi, care mai înainte îi priviseră pe ceilalți oameni ca o acuzație mută, acum luminau de fericire și pace. Toată povara fusese luată dintr-odată și inima a avut convingerea: **totul este iertat.**

Când se vorbește despre păcat, despre vină și blestem și povară, atunci fiecare dintre cei care ascultă se gândește imediat la păcatele care îi **apasă** în mod deosebit conștiința; la unul sunt păcatele față de tata și de mama, la altul sunt lucruri necinstite. Dar păcatele care constituie cel mai mult și mai des povara tainică a conștiinței sunt **păcatele necurăției**. Abia se vorbește despre acest păcat, că în multe conștiințe se spune: **Acesta sunt eu!** Fiecare cunoaște petele vinei sale, lanțurile păcatelor preferate cu care este legat. Imediat vine întrebarea: **Oare să n-o recunosc cinstit?** Dar un glas ostil îi spune: **Tăinuiește-o!** Chiar n-are nici un rost. Acesta este glasul lui satan, stăpânul întunericului.

David mărturisește despre vremea când voia să-și ascundă vina, că era profund nefericit. El spune: „Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmăte. Căci zi și noapte mâna Ta apăsa greu asupra mea, vloga mi se schimbă în uscăciune de vară. Ți-am făcut cunoscut păcatul meu și nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: „Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile.” Și Tu ai iertat vina păcatului meu.” (Psalmul 32,3-5.) Exact așa pățesc oamenii de astăzi. Acum câțeva vreme a fost în ziar următoarea mărturisire: Într-un sat nu departe de Pforzheim, un proprietar de fabrică de cărămizi a primit acum câteva zile următoare scrisorică din Elveția: „Stimate domn, acum aproximativ optsprezece ani eram la dumneavoastră la muncă și v-am furat atunci 10 mărci. Acest furt mi-a împovărat greu conștiința în acești ani mulți. Deoarece vreau să-mi liniștesc conștiința și cu ajutorul lui Dumnezeu am început o viață nouă, vă restituți cele 10 mărci. Ca dobândă mai adaug încă 10 mărci. Sper că scrisorica mea vă mai prinde în viață și vă rog să mă iertați binevoitor pentru furtul meu comis atunci.”

Ei, prietene, Dumnezeu a pus această pagină în mâna ta ca să-ți spună: dacă Dumnezeu te aduce odată în prezența unui creștin experimentat, care vorbește cu tine despre starea sufletului tău și tu ai încredere în el, atunci vorbește deschis despre starea ta fără pace, despre tainele conștiinței tale, despre adâncimile păcatelor trecutului tău. – Firește, mărturisirea nu curăță – numai credința în jertfa de ispășire de pe Golgota curăță -, dar mărturisirea vinei ascunse îl așează pe cel sincer în lumina veșniciei. Este dovada palpabilă că omul vrea să se despartă de ce este rău, de slujirea păcatului. „Cine își ascunde fărădelegile nu prosperă, dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare”.

Și în ce constă această îndurare pe care Isus o dăruiește celui sincer? Este pacea cu Dumnezeu, siguranța iertării veșnic valabile, curățirea inimii și a vieții, este **viața veșnică**, pe care Dumnezeu o dăruiește din har fără plată celui care crede.

Nr. 52 COMUTATORUL ELECTRIC

„Și Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!” și a fost lumină” (Geneza 1,1-3)

Oricine dintre noi știe ce este un **comutator electric**, acel mâner neînsemnat pe perete, prin învârtirea căruia întunericul se transformă în lumină. Cât de mică este forța întrebuițată pentru rotirea mânerului, dar ce minunat este rezultatul, în mod deosebit dacă este vorba de un spațiu în care totul este inundat dintr-o lovitură de lumina strălucitoare a multor becuri electrice. Dar câtă lucrare preliminară a fost necesară pentru a aduce acest rezultat: să se monteze sârmele, să se fabrice becurile, să fie agățate, să se pună totul în legătură cu centrala de unde vine curentul electric, singura care produce lumină și energie. Dacă, de exemplu, navele noastre de război trebuie să strălucească în lumina electrică la ocaziile festive, dacă din vârful catargelor în jos până la linia de plutire toate contururile vasului sunt schițate în întuneric cu linii luminoase, atunci pentru aceasta a avut loc deja o mare lucrare preliminară. Rotirea comutatorului, prin care dintr-odată tot vaporul este luminat feeric, este numai ultima modalitate mărunță de a transforma în realitate ceea ce fusese pregătit deja de mult.

Așa este de multe ori și când un om vine la credința vie. Aici, în această viață au fost de mult puse sârme invizibile, lucrări preliminare dumnezeiești, ca să introducă în această inimă curentul dragostei lui Dumnezeu și să-i dea lumină pentru vina păcatului ei și pentru dragostea lui Dumnezeu, care întinde dinspre cruce mâinile spre om. Aici s-au petrecut multe înainte, care n-au fost conștientizate nici de persoane străine, nici de omul însuși. La unii oameni mișcările harului pregătitor ajung mult în urmă, până în copilărie. Acolo au existat deja ascultări ale rugăciunilor în nevoi mari sau mici; la unii oameni au fost acolo deja întipărite în inimă un verset biblic sau o strofă de cântare de la mama credincioasă sau de la școala duminicală. Astfel a fost

înnodată o legătură tăcută, invizibilă din partea lui Dumnezeu cu omul. Dacă apoi a venit ceasul lui Dumnezeu, urmează răsucirea comutatorului (în sens duhovnicesc), poate printr-o scrisoare, sau printr-o carte, sau printr-o revistă, sau printr-o păzire miraculoasă într-o primejdie mare, poate chiar prin cuvintele simple ale unui martor sincer și binecuvântat. Dar rezultatul este întotdeauna o lucrare a lui Dumnezeu: un om, lipsit de pace mai înainte, se întoarce de la întuneric la lumină și de sub puterea satanei la Dumnezeu.

De curând s-au petrecut următoarele: O actriță și cântăreață tânără a venit la H. în timpul unor zile de adunări publice, în care a fost propovăduită Evanghelia limpede a harului salvator, printr-un martor sincer. Cuvântul lui Dumnezeu a impresionat-o foarte tare pe această fată. Deosebirea dintre viața ei zilnică de până acum și ceea ce a auzit și a văzut a fost prea mare. Până atunci viața ei fusese plină de neliniște și vanitate. Câtă lipsă de dragoste, egoism și invidie există în lumea actorilor și multe altele, care erau mai urâte decât acestea! Costumul strălucitor, aplauzele publicului erau numai un entuziasm repede trecător al satisfacției. În spatele lui era grija dacă în viitor va merge la fel de bine. Cum va fi dacă vei deveni bătrână sau bolnavă, sau dacă îți vei pierde glasul frumos? Astfel s-au înălțat câțiva nori în fața priveliștii de viitor. Dar aici fapta omenească a auzit despre un Mântuitor și Salvator a Cărui dragoste și credincioșie, putere și grijă rămân *neschimbate*. Ea a auzit despre un râu de pace și de bucurie, care va curge prin viață, dacă Isus a devenit Domn și Stăpân – ce altfel de viață, ce încredere sigură în viitor! Această actriță a înțeles limpede că Domnul bătea la ușa inimii ei, că razele veșniciei luminau în viața și în conștiința ei – se simțea pusă în fața hotărârii să-și predea Domnului inima și viața. Aceasta i-a devenit foarte limpede când în ultima seară a fost cântată în adunare, cu mare putere, o cântare ale cărei versuri se terminau cu cuvintele: Isus mă mântuiește acum. Totuși, pasul credinței, să-L accepte pe Isus ca unic Mântuitor, să-și pună viitorul în mâinile Lui și să înceapă o viață nouă, i s-a părut acestei fapturi omenești tinere prea mare, prea riscant.

În dimineața următoare a plecat la B., unde acceptase un angajament nou la teatrul de varietăți. Acolo a apărut seară de seară în calitate de cântăreață. Apoi, într-o seară de miercuri s-a petrecut ceva ciudat; faptul acesta este povestit aici cu propriile cuvinte ale scriorii acestei tinere cântărețe: „Miercuri seara, când am ajuns pe scenă, n-am putut să mai cânt. Am început - și iar am început - și apoi am plâns îngrozitor ca un copil. Directorul a venit imediat pe scenă ca să vadă ce s-a întâmplat. Și atunci i-am spus plângând: Nu mai pot să cânt decât „Isus mă mântuiește acum”. Da, ce mare este Isus, ce fericită sunt eu! ... Acum am plecat la W. ... Rămân la mama mea; și ea trebuie acum să-L găsească și să învețe să-L cunoască pe Mântuitorul, care a dat așa de multe pentru noi. Sunt fericită!”

Iată, în această viață de om au fost puse sârmele și curentul vieții a fost adus în inimă. Dar aici a trebuit întâi ca o mână nevăzută să învârtă comutatorul, ca apoi să strălucească viu deodată lumina harului și a păcii. Atunci s-a terminat dintr-odată cu noaptea întunecată a slujirii lumii și a păcatului.

Permite să te întreb, prietene, dacă știi ceva despre faptul, că există o viață sub harul lui Dumnezeu, prin care puterile întunericului, ale deznădejdiei, ale robiei păcatului sunt biruite. Știi ceva despre aceea, că Mântuitorul salvator este aproape de tine, că, dacă El luminează cu lumina Cuvântului Său și a Duhului Său în viața ta, totul se luminează în trecut, în prezent și în viitor? Ceea ce face ca trecutul tău să fie fără pace și întunecos este păcatul, vina neiertată. Dar dinspre cruce strălucește lumina unei împăcări și a unei iertări desăvârșite pentru orice om sincer. Numai să aduci sub cruce tot ce înseamnă vină și acuzația conștiinței. Mărturisește-ți vina, oricât de neagră și de grea ar fi! Atunci vei vedea că toate umbrele vor fi biruite de lumina harului. Tu trebuie să fii atent numai la acest singur lucru: să nu treci sub tăcere sau să nu ascunzi nimic, absolut nimic din trecutul tău înaintea lui Dumnezeu.

Dar și prezentul tău va fi străbătut de lumina lui Dumnezeu; ceea ce te apasă și te îngreunează va fi îndepărtat: *grijile și mâhnirile tale*. Astfel poți să-ți pui și viitorul în mâinile lui Isus și de aici înainte să umbli în pace. Viitorul tău va sta înaintea ochilor tăi în strălucire și

har, sub infailibilele și veșnicele făgăduințe ale lui Dumnezeu. – Privește, crezând, acolo unde Fiul lui Dumnezeu a atârnat pe cruce sub blestemul vinei tale și a îndurat pentru tine judecata lui Dumnezeu. Cheamă Numele lui Isus și spune-I sincer: **Vreau!** Vreau să mă încredințez Ție, să-mi pun viața în mâinile Tale! Atunci se va petrece în inima și în viața ta ceva asemănător ca odinioară în creație. „Și Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!” și a fost lumină.” După aceea vei putea să mărturisești: „Căci Dumnezeu care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric”, a strălucit în inimile noastre, ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Corinteni 4,6).

Nr. 53 EXISTĂ O CORABIE SIGURĂ?

„De aceea, oricine este evlavios să se roage Ție la timpul când poți fi găsit.
Și chiar de s-ar vărsa potop de ape mari, pe el nu-l vor ajunge.
Tu ești locul în care să mă ascund, Tu mă păzești de necaz,
Tu mă înconjori cu cântări de mântuire”
(Psalmul 32,6-7)

Ca urmare a multelor naufragii mari, în epoca modernă toate națiunile navigatoare muncesc împreună la misiunea de a ridica siguranța circulației maritime. Pentru a feri de scufundare marile vase maritime, ele au fost deja de mult împărțite în mai multe compartimente, care pot fi separate între ele printr-un fel de porți de ecluză (pereți de oțel) etanșe. Deci, fiecare dintre aceste sectoare, de îndată ce este dat ordinul: Ecluzele etanș!, este păzit de primejdia pătrunderii apei marine chiar și atunci când un sector vecin va fi umplut cu apă marină printr-o spărtură mare. Deci, vapoarele sunt construite și calculate astfel, încât să mai poată pluti și să rămână manevrabile dacă unul sau chiar două dintre aceste sectoare s-au umplut cu apă. În afară de aceasta, astăzi există pe toate vapoarele un număr suficient de centuri de salvare pentru toți călătorii și echipajele și acestea sunt agățate în așa fel, încât fiecare are centura lui de salvare lângă hamacul sau lângă patul lui, ca să poată s-o ia într-o clipă. Și numărul bărcilor de salvare a fost înmulțit considerabil în ultimul timp. Dar mai importantă decât orice altceva este descoperirea telegrafiei fără fir, prin care orice vapor mare care se află în primejdie, poate să cheme în ajutor alte vapoare de la sute de mile.

În ultima vreme au existat mai multe cazuri în care, la asemenea convorbire radiotelegrafică, s-au grăbit în ajutor vapoare din toate părțile, ca să preia călătorii și echipajele unui vapor care se scufunda sau ardea.

Prin semnalele de avertizare ale sirenelor de ceață, care răsună până departe, vapoarele se străduiesc să se țină departe de primejdia ciocnirii în ceață deasă. Aparare excelente de stingere scad primejdia izbucnirii focului. Dacă adăugăm îmbunătățirea neîncetată a hărților maritime, înmulțirea farurilor de pe țărm, cercetarea exactă a curenților marini, observarea ghețarilor plutitori în ceea ce privește timpul și regiunile mării în care apar, atunci se obține aparența că în sfârșit ar trebui să se atingă punctul unei siguranțe reale pe mare.

Într-adevăr, Dumnezeu binecuvântează în harul Său eforturile, hărnicia oamenilor, El face să le reușească lucruri minunate când cercetează tainele creației, dar în același timp El îi face pe oameni să afle mereu că ei sunt creaturi dependente, neputincioase. În ciuda tuturor ostelilor și a progreselor în știința construcției de vapoare, omul este astăzi la fel de puțin stăpân peste forțele naturii ca în acele epoci străvechi ale începutului navigației.

Un an după ce miraculosul vapor „Titanic” a fost înghițit de adâncul amaric al oceanului, împreună cu 1600 de oameni, cu valori de milioane, vaporul german, „Imperator”, un vapor și mai puternic, și-a început în anul 1913 călătoriile. Vaporul a fost curând amenințat de foc. În

portul din New York a izbucnit la bord un incendiu amenințător, care a putut fi stins încă la timp. Nu mult după aceea a ars în largul mării vaporul „Volturno”.

Cel mai recent vapor gigant, „Vaterland” și-a început călătoriile. Acest vapor german, până va fi un altul, este cel mai mare de pe pământ; el înseamnă o performanță uriașă, o sumă de știință, silință și ingeniozitate. Tot ce a învățat experiența, privind măsurile de siguranță, este aici prevăzut cu grijă, este folosită orice precauție, dar sigur nu este nici acest vapor. În aceleași zile în care și-a început călătoriile, a venit din nou, ca o avertizare, vestea îngrozitoare despre scufundarea marelui vapor canadian, „Empress of Ireland”, care a avut loc într-un șenal navigabil foarte cunoscut, la vărsarea râului San Lorenzo. Un vapor mai mic a lovit în ceață acest vapor uriaș. Spărtura enormă, care a rezultat de aici, a dus la scufundarea rapidă a vaporului lezat. Acest accident a costat iar 1200 de vieți omenești. Așa că orice om rațional trebuie să răspundă negativ la întrebarea: dacă în realitate există un vapor sigur, dacă se gândește la vapoarele construite de mâna omului, de mintea omului și de știința omului. În ciuda tuturor invențiilor moderne, rămâne și astăzi și pentru totdeauna așa, că omul, fie în cea mai mică luntre, fie în cel mai mare vapor este păzit, păstrat și dus la țintă numai prin atotputernicia și grija lui Dumnezeu – dar și celălalt fapt rămâne adevărat, că orice om care se încredințează fără condiții harului lui Dumnezeu, care s-a arătat în Hristos pentru toți oamenii, va fi purtat biruitor prin toate primejdiile, prin viață și prin moarte la slava veșnică, atât pe valurile oceanului, ca și pe marea agitată de furtună a vieții pământești.

În Cuvântul lui Dumnezeu este scris: „De aceea, oricine este evlavios să se roage Ție la timpul când poți fi găsit. Și chiar de s-ar vărsa potop de ape mari, pe el nu-l vor ajunge. **Tu ești locul în care să mă ascund**, Tu mă păzești de necaz, Tu mă înconjori cu cântări de mântuire”. Evident că împăratul David, când a scris aceste cuvinte, s-a gândit la arca lui Noe. Această corabie uriașă a fost construită odinioară la poruncă divină, după măsurători stabilite dumnezeiește, ca să fie pentru omul credinței și pentru ai lui refugiu și salvare în timpul marelui potop, prin care Dumnezeu a adus judecata dreaptă peste neamul omenesc, care trăia în păcate și în nelegiuire. Pe apele necunoscute și nemărginite care au acoperit tot pământul, corabia aceasta a făcut o călătorie cam de șase luni, până a ajuns la odihnă pe muntele Ararat. **Pe această corabie nu s-a pierdut nici o viață omenească.** A fost un **adăpost sigur** pentru oamenii care au căutat refugiu la Dumnezeu, în ascultarea credinței. Această arcă a fost în același timp prototipul profetic al unui alt loc de scăpare la care sunt chemați **toți oamenii**, ca să găsească păzire de veșnica scufundare a pieirii. Acest loc de scăpare este **în brațele și la inima Mântuitorului salvator, a Fiului răstignit și înviat al lui Dumnezeu.** La El, care a îndurat pe crucea de pe Golgota judecata dreaptă a lui Dumnezeu, păcătosul vinovat găsește har, iertare, mântuire și pace. De aceea spune Cuvântul: „**Tu ești locul în care să mă ascund**”. Cine I s-a încredințat lui Isus este salvat și păzit atât în furtunile și în încercările vieții pământești, cât și de judecata viitoare. De aceea spune David: „Tu mă înconjori cu cântări de mântuire!” și: „Chiar de s-ar vărsa potop de ape mari, pe el nu-l vor ajunge”.

Prietene, fie că tu călătorești pe un vapor mare, fie că locuiești pe pământ uscat, te afli, vrând-nevrând, în călătoria pe marea furtunoasă – marea vieții pământești. Tu trebuie să ai o corabie sigură, un loc de scăpare. Pe acesta nu-l găsești în ceea ce construiesc oamenii sau în ce îți făurește cum trebuie propria ta voință – **trebuie să cauți și să găsești refugiu în arca pe care a pregătit-o Dumnezeu.** Aici este vorba despre ceva mai important decât despre păzirea de accidente oarecare – este vorba înainte de toate **despre mântuirea sufletului tău**, despre siguranța iertării întregii vini, despre salvarea față de judecata dreaptă a lui Dumnezeu. De aceea încredințează-ți toată viața, tot viitorul mâinilor atotputernice și credincioase ale Domnului Isus. El te duce sigur și nevătămat prin toate valurile și furtunile pe acel țărm unde nu te mai amenință nici o furtună și nici o spaimă, nici o nenorocire, unde Îl vei preamări veșnic pe Domnul în țara păcii și a slavei, pentru că te-a salvat din blestemul și din vina păcatului tău, că te-a păzit și te-a dus la țintă.